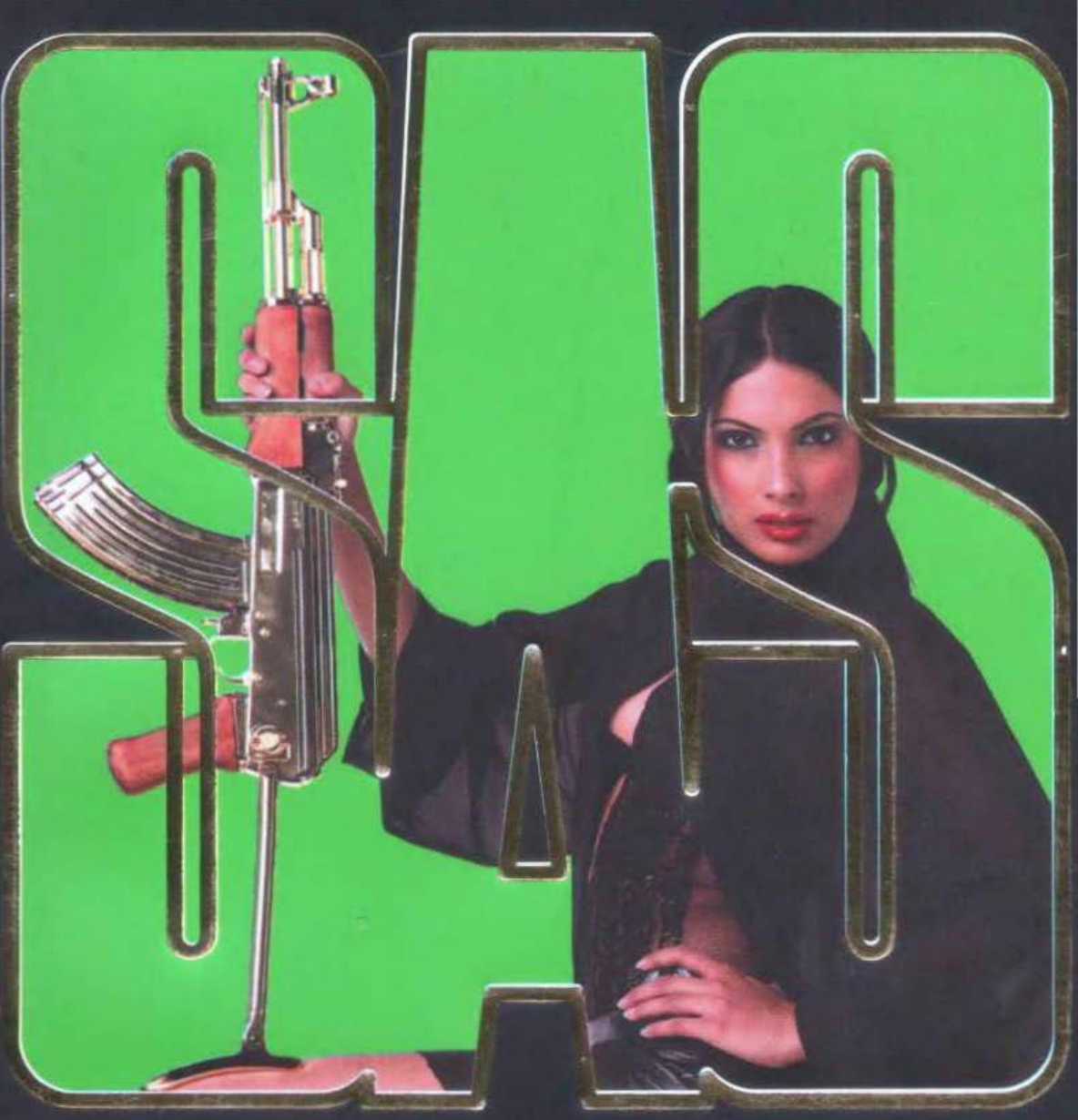

AL-QAIDA ATACĂ! 1

O „cârtiță" din al-Qaida, infiltrată în Serviciile Britanice!

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

În momentul în care Malko se năpustea spre locul de unde se auzeau focurile de armă, tânăra cu coc se ridică şi ea. Malko era atât de concentrat, încât nu văzu decât în ultima clipă arma pe care aceasta o scosese din geantă. Un pistolet automat Walther PPK. Cu sânge rece, ea întinse braţul şi ţinti capul lui Malko. Datorită unui ultim reflex de apărare, el reuşi să-i prindă braţul în momentul în care femeia apăsa pe trăgaci, îndreptându-i apoi violent mâna în jos.

Glonţul porni.

Malko simţi o durere violentă în pântece şi lăsă pistolul, prăbuşindu-se pe spate. Cu respiraţia tăiată de durere, văzu cum femeia ţinteşte spre pieptul lui şi apasă din nou pe trăgaciul armei. Adrenalina îi invadă ca un torent arterele.

Alte apariţii SAS la editura Meteor Press:

- **Agenda Kosovo**
- **Poloniu 210**
- **Dosarul K**
- **Întoarcere la Shangri-La**
- **Libanul roşu**

În pregătire:

- **Al-Qaida atacă! 2**

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-389-4
ISBN 978-973-728-381-8

9 789737 283818

Distribuţie la:
telefon/fax 021.222.33.12;
021.222.83.80
e-mail: editura@meteorpress.ro;
comenzi@meteorpress.ro

Gérard de Villiers

AL-QAIDA ATACĂ!
1

Gérard de Villiers

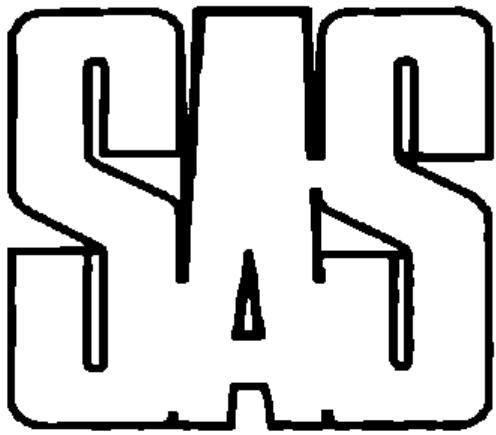

AL-QAIDA ATACĂ!

1

Traducere din limba franceză

de Marian Tiu

prelucrare...

vvv.virtual-project.eu

METEOR PRESS

Redactor: *Rodica Chiriacescu*
Corector: *Viorica Dumitrenco*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Foto coperta I: *Thierry Vasseur*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original: ***AL-QAIDA ATTAQUE! : 1***
Copyright © Éditions Gérard de Villiers, Paris

© 2009 Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii METEOR PRESS

Str. Bahluiului nr. 1, 011281, sector 1, Bucureşti, C.P. 41-128
Tel.: 021.222.33.12; Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuţie la:
Tel./Fax: 021.222.33.12; 021.222.83.80
E-mail: comenzi@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VILLIERS, GÉRARD de
SAS Al-Qaida atacă! / Gérard de Villiers ;
trad.: Marian Tiu. - Bucureşti : Meteor Press, 2009-
2 vol.
ISBN 978-973-728-389-4
Vol. 1. - 2009. - ISBN 978-973-728-381-8

I. Tiu, Marian (trad.)

821.133.1-312.4=135.1

PROLOG

Ramzi Amal Karim savura fiecare secundă din eforturile tinerei îngenuncheate în faţa lui, pe mocheta maro spălăcită şi acoperită de pete din modesta garsonieră de pe strada 47, între First şi Second Avenue. „Divina", o prostituată neagră care îşi merita numele de scenă, îi administra o felaţie care îi va rămâne mult timp în memorie. Nici măcar nu îşi dăduse jos mantoul lung din piele neagră, care îi ajungea până la glezne, dar care lăsa să se vadă bustul generos strâns într-un pulover frez, fluorescent, şi minijupa ridicată foarte sus. Nişte cizme mulate, cu tocuri înalte, o făceau extrem de atrăgătoare pentru orice bărbat de la 12 ani în sus...

„Divina" avea o clientelă selectă: diplomaţi aflaţi la post în Statele Unite, de preferinţă cei din ţările „emergente", lacomi după alintări. „Divina" îşi începuse această carieră diplomatică din momentul în care a fost adusă la barul delegaţilor de la etajul al doilea al clădirii de sticlă a ONU de către unul din clienţii săi, reprezentant al unei ţări africane despre numele şi existenţa căreia puţini oameni auziseră. În cursul acestei scurte incursiuni strânsese vreo cincisprezece cărţi de vizită, un nucleu promiţător al unei clientele fidele. Ceea ce o şi determinase să închirieze această garsonieră la o azvârlitură de băţ de Naţiunile Unite.

Ramzi Amal Karim, membru al delegaţiei pakistaneze la Naţiunile Unite, făcea parte din noii ei clienţi. Se abonase la „Divina" de două ori pe săptămână, pe la prânz. Pentru 250 de dolari, îşi putea satisface toate fantasmele şi chiar să se elibereze în fundul minunat al acestei tinere prostituate venite dintr-un oraş pierdut din Carolina de Sud, care tocmai îşi făcea un nume la New York.

Pakistanezul se uită deodată la enormul cronograf auriu, cumpărat cu greu din Harlem, dar care arăta uneori ora exactă. În mod excepţional, nu putea să profite complet de „Divina", din cauza unei întâlniri neprevăzute în programul său. O întâlnire pe care nu voia să o rateze cu niciun preţ, căci urma să îi aducă – pentru început – douăzeci de mii de dolari!

– *Faster! Faster!*[1] mormăi el.

Pentru a da mai multă greutate cuvintelor, apăsă viguros coama creaţă a femeii. Docilă, „Divina" se mişcă mai energic. Clientul este stăpânul. De obicei, acestuia îi plăcea mai degrabă să îşi prelungească plăcerea... Apelând la întreaga ei tehnică, reuşi foarte repede să ajungă la rezultatul căutat.

Ramzi Amal Karim o apăsă şi mai puternic pe ceafă în momentul în care se elibera în gura ei, scoţând o exclamaţie răguşită. Politicoasă, „Divina" nu scoase din gură membrul gros pe care îl simţea că îşi pierdea din măreţie.

[1] Mai repede! Mai repede!

– *You liked it, baby?* se interesă ea cu un zâmbet desfrânat. Avea întotdeauna grijă şi de plăcerea de după.

Pakistanezul tocmai îşi aranja hainele. Avea întâlnire în zece minute la *Spark's*, o braserie de pe strada 42, între bulevardele şapte şi opt... Din fericire, maşina lui cu numere CD îi permitea să oprească oriunde, fără să aibă de-a face cu poliţia. Când venea la „Divina", parca în faţa imobilului, în dreptul unei borne de incendiu. Crimă asimilată cu violul unui minor de către poliţia newyorkeză.

– *Wonderfull!* răspunse pakistanezul. *You're the best cock-sucker in town*[2].

– *Thank you*, mulţumi „Divina" încheindu-şi mantoul lung. *See you friday, same time*[3]*?*

– *Definitely! Will have more time*[4].

*

* *

Duane Claridge se uită la ceas, neliniştit. Ramzi Amal Karim întârzia deja de un sfert de oră. Clienţii, înghesuiţi ca sardelele pe banchetele alăturate, priveau cu invidie separeul cu piele roşie, aproape gol. Se gândeau probabil că trebuia să aştepte o creatură deosebit de capricioasă.

Nimeni nu îl putea bănui pe acest tip înalt, chel, cu ochelari, cu umeri largi de sportiv şi alură

[2] Superbă! Ştii să o sugi cel mai bine din oraş!

[3] Ne vedem vineri, la aceeaşi oră?

[4] Absolut! Voi avea mai mult timp.

de profesor, că ar fi *senior officer* în cadrul Diviziei Operaţiuni a Centrale Intelligence Agency, *Near East Division*[5]; nici că nu aştepta o femeie drăguţă, ci „sursa" pe care o „trata" de peste zece ani. Unul din cei mai buni „clienţi" ai săi, cum spunea el... Îl „tamponase" în Pakistan, când se afla la post la centrala CIA de la Islamabad.

În activitatea sa, avea contacte strânse cu ISI[6], omologii săi pakistanezi. În timpul unui dineu cu ei, făcuse cunoştinţă cu Ramzi Amal Karim. Acesta din urmă fusese recrutat de ISI pentru a se ocupa de Baluchistan, de unde era originar. Această provincie din vestul Pakistanului se răzvrătea în permanenţă împotriva puterii centrale şi era mai eficace să utilizeze oameni care deţineau legături locale.

Ramzi Amal Karim şi Duane Claridge făcuseră schimb de cărţi de vizită şi, la întoarcerea la ambasada americană, acesta din urmă tastase pe calculatorul central al Diviziei de Operaţiuni numele noului său amic. Rezultatul îi făcuse să-i lase gura apă: Ramzi Amal Karim nu aparţinuse dintotdeauna de ISI. Emigrat în Kuweit de la vârstă fragedă, fusese alungat de acolo în 1990 de către trupele irakiene. Întors în Pakistan, fusese acaparat de unul dintre unchii săi, conducător al *Comittee for Islamic Appeal*, un ONG fundamentalist cu baza la Peshawar, apoi trimis în Afganistan într-o tabără de pregătire militară rezervată arabilor veniţi din toată lumea. Desigur, ruşii plecaseră, dar războiul civil, între isla-

[5] Secţie a Orientului Mijlociu.

[6] InterServices Intelligence: Serviciile pakistaneze.

miştii puri şi duri, moderaţi şi „nordişti", uzbeci şi tadjici, sub comanda lui Ahmed Shah Massud, continua să facă ravagii în Afganistan.

În şase luni, Ramzi Amal Karim devenise un excelent specialist în explozivi, de la încărcături individuale până la maşini-capcană. Îşi experimentase cunoştinţele în câteva operaţiuni planificate de fundamentalistul afgan Gulbuddin Hekmatyar, fără un obiectiv particular, doar pentru a-şi verifica cunoştinţele, înainte de a reveni în Peshawar. Acolo şi-l apropiase ISI, serviciile pakistaneze având nevoie de oameni ca el pentru a urmări ce se întâmpla în Baluchistan. Ramzi Amal Karim nu prea avusese de ales: ISI era atotputernic.

Îşi luase doar o „permisie" pentru a iniţia în utilizarea explozivilor câţiva membri ai Hezbollahului libanez veniţi pentru formare.

De atunci, îşi împărţea timpul între Islamabad şi Baluchistan. Duane Claridge văzuse imediat profitul pe care îl putea scoate dintr-o sursă de această calitate şi îl „tamponase", cu dolari, în cel mai mare secret. ISI nu prea agrea ca americanii să îi recruteze oamenii, date fiind numeroasele mişmaşuri pe care le ascundeau. Totuşi, în cursul anilor, Duane Claridge nu obţinuse mare lucru din această relaţie, pe de altă parte puţin costisitoare. Ofiţerul ISI se mulţumea cu o mie de dolari pe lună, nici măcar impozitaţi.

Când Duane Claridge părăsise Pakistanul pentru a se întoarce la Centrală, la CTC[7], predase sursa unui coleg.

[7] Counter-Terrorism Center.

Abia după mulţi ani reluase legătura cu Ramzi Amal Karim, care avansase: devenit colonel, era repartizat la delegaţia pakistaneză de pe lângă Naţiunile Unite, pentru a-i supraveghea pe colegii săi. Deodată, Duane Claridge intrase din nou în legătură cu el, venind de la Washington o dată pe lună pentru a-l întâlni. Ramzi Amal Karim continua să meargă regulat în Baluchistan, unde locuia familia sa. Şi aducea adesea informaţii preţioase despre traficul de arme dintre Iran, ISI, talibani şi grupările armate islamiste. O contribuţie vitală, căci Baluchistanul, o provincie pakistaneză de 300 000 de kilometri pătraţi cu şase milioane de locuitori, mereu în fierbere, era o „gaură neagră".

Ceea ce permitea verificarea anumitor zvonuri.

Aşa că CIA, într-o anumită măsură graţie lui, era practic sigură că mullahul Omar, şeful talibanilor, se stabilise în regiunea Quetta.

O săptămână mai devreme, Duane Claridge primise un apel de la sursa sa, care îl făcuse să sară până în tavan. Ramzi Amal Karim tocmai se întorcea din Baluchistan. Îl anunţase că al-Qaida pregătea o ofensivă importantă, dar, mai ales, că Centrala islamistă antrena străini nonarabi într-o tabără secretă, undeva în nord-vestul Baluchistanului. „Convertiţi" de rasă albă, nu mercenari, care se pregăteau să comită atentate foarte sofisticate, graţie aparenţei lor neutre. Pakistanezul era dispus să ofere date privind amplasarea acestei tabere şi alte detalii operaţionale contra unei prime importante... Îi ceruse lui Duane Claridge 50 000 de dolari şi, în final, ajunsese la 20 000, plus 10 000 pentru alte informaţii.

Duane Claridge avea în servieta maro un plic conţinând două sute de bancnote de o sută de dolari şi o chitanţă pe care Ramzi Amal Karim nu avea decât să o semneze.

Agentul CIA se uită la ceas, oftă şi comandă încă un Chivas Royal. Murea de foame, iar superbele T-bone steaks care îi treceau pe sub nas îl scoteau din sărite.

Se jură că, dacă pakistanezul nu se va arăta în cinci minute, îl va suna pe telefonul mobil.

*

* *

Ramzi Amal Karim coborî din micul ascensor şi ieşi în trombă în strada 47. Ştia bine că „legătura" îl va aştepta, iar perspectiva celor 20 000 de dolari îl făcea să saliveze. Descuie portiera cu telecomanda şi se urcă la volanul maşinii. Avu timp să pornească motorul şi să arunce o privire în oglinda retrovizoare înainte ca o explozie asurzitoare să pună capăt sejurului său pământesc.

Corpul îi rămase sprijinit pe scaun, dar ţeasta îi explodă în sute de bucăţele, proiectând în exterior, prin geamurile maşinii Toyota RAV4, bucăţi de os, materie cervicală, piele în mijlocul unui gheizer de sânge. Tetiera explodase, decapitându-l aproape curat, fără să cauzeze nicio pagubă colaterală... Evident, strada 47 era plină de bucăţi de geam şi câteva rămăşiţe organice. „Divina", ieşită şi ea în stradă, se opri în faţa maşinii şi scoase un urlet sfâşietor, descoperindu-şi clientul decapitat. Parcă ar fi fost o pictură modernă: un corp fără cap, încă drept, la volanul maşinii cu parbrizul şi geamurile explodate.

Era aproape frumos...

Tânăra târfă neagră încă mai urla ca o sirenă când o maşină parcată la capătul străzii 47 demară încet şi vină pe First Avenue, pierzându-se în trafic. Nimeni nu o remarcă: era un vechi Sedan cafeniu, cum erau cu miile în New York.

*

* *

Duane Claridge, de la ferestrele micului său birou pătrat, la al şaselea etaj al clădirii în care avea sediul Divizia Operaţiuni, la Langley, era muncit de gânduri sumbre. Desigur, sfârşise prin a devora o T-bone steak, dar Ramzi Amal Karim tot nu apăruse la întâlnire. Aflase veşti apelând pe telefonul mobil. O voce cu accent irlandez îi răspunsese:

– Aici sergent O'Neill, New York Police Department, identificaţi-vă.

– Sunt un prieten al d-lui Karim, anunţase Duane Claridge. I s-a întâmplat ceva?

– Cam aşa ceva! răspunse sergentul. A fost victima unui atentat! Nu mai are cap.

Duane Claridge închisese fără să mai spună nimic. Nu-i mai era foame... Nu putea fi o coincidenţă şi era foarte îngrijorător... Căci un astfel de atentat presupunea tehnicieni foarte buni şi doar al-Qaida avea interes să-l lichideze pe pakistanez înainte să ofere informaţii CIA...

Uşa biroului său se întredeschise, lăsând loc *adjunctului* Diviziei antiteroriste pentru Orientul Apropiat.

– Şedinţă peste cinci minute la 666! anunţă el.

Fireşte că şeful Diviziunii alesese numărul Diavolului[8] pentru sala de şedinţe fără vreun gând ascuns...

Duane Claridge îşi luă dosarele şi ieşi pe hol, cu moralul la pământ. O duzină dintre colegii săi erau deja acolo. Se întoarse spre George Filbury, însărcinat cu legăturile cu FBI.

– Se ştie mai mult despre acest atentat?

– Frumoasă treabă, aprecie George Filbury. Pakistanezul ăsta venea la această adresă într-o anumită zi pentru a se întâlni cu o prostituată. Lăsa întotdeauna maşina pe stradă, pe un loc interzis, graţie numerelor CD. În timp ce se afla în imobil, cineva i-a descuiat maşina şi a înlocuit tetiera cu o alta, perfect identică, dar plină cu aproximativ două sute de grame de exploziv...

– Era telecomandată?

– Prea devreme să o spunem, dar FBI nu crede. Explozia a fost declanşată printr-un telefon mobil sau ceva similar.

– Nimeni n-a văzut nimic?

– Nimeni! Strada 47 este o stradă liniştită, fără prea multe magazine.

– Nu s-a găsit nimic în buzunarele mortului?

– Nimic interesant. Nici urmă de hârtii, în orice caz.

Ultima speranţă a lui Duane Claridge îşi luase zborul...

– Cine putea fi? întrebă el. A fost nevoie de o reţea serioasă pentru această operaţiune.

[8] În Statele Unite, 666 evocă Diavolul.

Toţi se gândeau la acelaşi lucru: o reţea clandestină a al-Qaida în plin New York.

Coşmar în toată puterea cuvântului...

Un analist, însărcinat să studieze profilurile teroriştilor fişaţi de CIA, Dave Whaterby, anunţă deodată.

– Am o idee, zise el, dar trebuie să o verific. Din cauza *modus operandi*. Daţi-mi câteva minute.

Ieşi din încăpere, iar colegii săi îşi reluară discuţiile. Încordaţi şi neliniştiţi.

*

* *

– Mosche?

– Da. Dave?

– Da. Bănuieşti de ce te sun?

– Nu, de ce? Vrei să mă inviţi la cină?

Râsul era puţin cam forţat, chiar dacă Mosche Bensimon, responsabilul antenei Mossad de la New York, adora lucrurile scumpe, deşi înclinaţia lui cam contravenea prescripţiilor iudaice.

– Mosche! zise Dave Whaterby pe un ton de reproş. Îţi aminteşti de tipul din Hamas care a fost decapitat în maşina lui, acum şase luni, în Cisiordania? La Nablus, cred.

– Da, bineînţeles, de ce?

– Eraţi voi, nu? Chiar tu mi-ai spus!

– Da, şi...?

– Ieri, un pakistanez, diplomat la Naţiunile Unite, a avut acelaşi „accident".

– De ce ai vrea să ataci un diplomat pakistanez? În plus, aici, la New York! se răsti israelianul.

– Mosche! Ramzi Amal Karim nu era *doar* diplomat, corectă Dave Whaterby. Am aflat lucruri interesante despre el. Îl suspectaţi că antrenase o echipă a Hezbollah care a aruncat în aer centrul vostru cultural din Buenos Aires. Chiar aţi transmis o notă către toţi. S-a uitat pentru că e o poveste veche, dar uite că mi-am adus aminte.

– Unde vrei să ajungi? întrebă agentul israelian.

– Mosche, este exact aceeaşi tehnică. Tehnica *voastră*. Foarte curat, ca să nu provoace pagube colaterale. Nu o să plângem după acest tip, dar, fără să vreţi, ne-aţi călcat pe bătături. Îl „tratam" şi urma să comunice informaţii capitale...

La celălalt capăt se făcu linişte, apoi agentul israelian protestă apatic.

– Este o coincidenţă. Nu avem nicio legătură. Dacă era cazul, aş fi ştiut.

– O.K., Mosche, concluzionă Dave Whaterby. Nu avem nimic cu voi, dar aţi făcut o mare prostie.

Închise, în ciuda protestelor israelianului. Mossadul, care asasina în mod curent, avea uneori pudibonderii de fată mare, fără să ştii exact de ce... Dave Whaterby se întoarse la şedinţă, se aşeza la loc şi zise:

– Nu mai căutaţi! Schlomos au fost[9].

Explică motivul pentru care israelienii îl vizaseră pe Ramzi Amal Karim. Pe bună dreptate, dar chiar căzuse prost.

[9] Israelienii, în jargonul CIA.

– Ar fi putut să ne prevină! oftă DDO[10].

Dar, vai, cu excepţia cazurilor foarte rare, destinate să lovească şi în imaginaţia adversarilor lor, cum a fost cazul bătrânului şeic Yasin, şeful Hamas orb şi paralizat, transformat în căldură şi lumină de o rachetă, israelienii nu-şi avertizau niciodată aliaţii cu privire la „agenda" lor de morţi subite. Duane Claridge trase concluzia cu o voce amară:

– Suntem într-un mare rahat! Sursa mea era pe punctul de a-mi da informaţia cea mai importantă din ultimii cinci ani. Acum, va trebui să ne asigurăm.

[10] Directorul Diviziunii Operaţiuni.

CAPITOLUL I

– *Gentleman*, din nefericire am o veste foarte proastă pentru dumneavoastră.

După ce pronunţase această frază pe un ton apăsat, Richard Spicer, şeful centralei CIA la Londra, măsură îndelung chipurile interlocutorilor, ca pentru a se asigura că au înţeles bine sensul spuselor sale. Şedinţa se ţinea la al treilea etaj al Thames House, sediul MI 5[1], într-o sală de conferinţe ce domina atriumul, fără nicio fereastră spre exterior.

În afară de american, se aflau acolo reprezentanţii GAI[2], adică MI 6, MI 5, Home Office, Metropolitan Police şi GCMQ, o structură însărcinată cu interceptările comunicaţiilor.

Henry Lovecraft reprezenta MI 6 în cadrul GAI. O alură severă, cu strângere de mână glacială şi puternică, încălţări Oxford întotdeauna impecabil lustruite. Omul de la MI 6 venise pe jos din Vauxhall Cross, enormul castel-fortăreaţă futurist situat pe South Bank, pe celălalt mal al Tamisei, la câteva sute de metri de Thames House. Fără niciun cuvânt, se mulţumi să ia unul din biscuiţii micuţi cu ciocolată

[1] Serviciul de securitate internă, echivalentul DST.

[2] Grupa Antiteroristă Interservicii.

aşezaţi în centrul mesei, cu un ceainic şi ceşti. Dispozitiv nelipsit la toate şedinţele.

Tom Atkins, responsabilul antiterorist de la „5", un tip frumos, atletic şi tenebros, îşi privea mâinile cu o atenţie exagerată. Patrick Cullodon, reprezentând Home Office, nu îşi ascundea nervozitatea.

Toţi aceşti oameni se vedeau periodic. În fiecare săptămână, Richard Spicer trebuia să expedieze la Homeland Security, organismul american care regrupa toţi parametrii luptei antiteroriste mondiale, un raport detaliat asupra ameninţărilor potenţiale împotriva Statelor Unite venite din afara teritoriului american. În Europa, având doar slabe surse umane, se baza esenţialmente pe Serviciile Mari ce întreţineau relaţii strânse cu CIA. În primul rând cele cu relaţii comune, MI 5 şi MI 6, dar şi cu DST şi DGSE franceze, BND german sau SISMI italian.

La rândul său, trimitea colegilor europeni informaţiile cele mai sensibile transmise de Centrală. Păstrând totuşi o uşoară distanţă faţă de italieni şi germani, care aveau o tendinţă deranjantă de a lăsa să „scape" anumite informaţii către politicieni. Sau de a fi prea rigizi. Or Serviciile combăteau terorişti, nu *gentlemeni*. Desigur, americanii aveau încredere în anumite servicii europene şi cooperau cu ele, dar nu îşi împărtăşeau *toate* secretele cu toţi, aşa cum făceau cu britanicii. Element important care le consolida încrederea, MI 5 şi MI 6 lucrau în simbioză, fără secrete, făcând schimb uneori şi de colaboratori. Ceea ce evita anumite rateuri deranjante.

Terminându-şi biscuitul cu ciocolată, Henry Lovecraft îi adresă un zâmbet mai degrabă călduros lui Richard Spicer.

– Dragul meu Richard, întrebă el, faceţi aluzie la informaţiile pe care credeaţi că le obţineţi de la o sursă pakistaneză? Referitor, cred, la o tabără de antrenament a nonarabilor recrutaţi de al-Qaida?

Sub lejeritatea sa afectată se ascundea un mecanism perfect reglat, de om care cunoştea pe dinafară *toate* dosarele.

– Exact, Henry, răspunse *senior officer* de la CIA. Am pierdut această sursă în circumstanţe stupide.

Le relată sfârşitul brutal al lui Ramzi Amal Karim, victimă a unei legitime răzbunări a israelienilor. Nimeni nu comentă. Acest gen de lucruri se întâmplau, iar israelienii, uşor paranoici, îşi împărtăşeau rareori secretele. Tom Atkins, reprezentantul MI 5, trase imediat concluzia:

– Asta înseamnă că nu vom avea nicio informaţie despre această presupusă tabără?

– Mă tem că da.

– Este cu adevărat *foarte* regretabil?

Richard Spicer era întotdeauna intimidat de calmul aparent al omologilor săi britanici. Era o situaţie asemănătoare cu aceea în care orchestra de pe *Titanic* cânta în continuare, în timp ce pachebotul se scufunda în ocean.

– Extrem de regretabil! confirmă el pe un ton încordat. Credem că al-Qaida se pregăteşte să lanseze un atac global în acest an.

– Unde? întrebă Tom Atkins.

În caz de probleme, „5", însărcinat cu supravegherea teritoriului britanic, se afla în primele rânduri.

– Homeland Security consideră că, pe o scară de la 1 la 10 de măsurare a riscului unui atac, suntem la nivelul 8, răspunse Richard Spicer. Am primit treizeci şi trei de interceptări tehnice luna trecută. Două sute şaisprezece avertismente de la FBI, în Statele Unite şi în lume, cinci de la Departamentul de Stat. Staţia noastră de la Islamabad a recuperat o casetă video prin care toţi credincioşii erau adunaţi să-i atace pe evrei şi pe cruciaţi, prin strigătul *„Blood! Blood! Destruction!"*. În plus, se pare că Ayman al-Zawahiri şi anturajul său au dispărut...

Medicul egiptean, mâna dreaptă a lui Osama bin Laden, era considerat creierul operaţional al terorismului islamist radical.

Ca şi cum ar fi încercat să înghită mai uşor aceste veşti proaste, toţi îşi turnară ceai. Chiar şi Richard Spicer, care detesta licoarea tipic britanică.

– Ce spun pakistanezii? întrebă Henry Lovecraft.

Richard Spicer ridică ochii spre cer.

– Ei nu ştiu nimic, ca de obicei. Când sunt întrebaţi unde se află Osama bin Laden, spun că este mort. Sau că a plecat pe o altă planetă.

De aproape un sfert de secol, ISI aburea cinic Serviciile occidentale, infestat de islamiştii infiltraţi în rândurile sale şi ale foştilor şefi. Spuneau şi acţionau exact atât cât să nu sece valul de dolari americani. Se „vindeau" ca unică fortăreaţă împotriva terorismului islamist, în timp ce îl susţineau discret.

– Pentru această ofensivă, chiar este vorba de „casa mamă"? întrebă Henry Lovecraft.

Întrebarea sa îl făcu pe Tom Atkins să zâmbească rece. Britanicii au considerat întotdeauna

nuivă modalitatea în care americanii „etichetaseră" terorismul. Toţi specialiştii ştiau că al-Qaida era un termen utilizat *doar* de americani. Acest termen semnifica, în arabă, „baza" şi fusese creat mult înaintea apariţiei terorismului islamic, prin 1986. Osama bin Laden, cu binecuvântările americane şi saudite, ajunsese la Peshawar, la graniţa dintre Pakistan şi Afganistan, pe atunci ocupat de trupele sovietice, pentru a coordona acţiunea şi gruparea *mujahedinilor* de toate neamurile, veniţi să lupte împotriva Necredinciosului. În speţă, împotriva sovieticilor, vinovaţi că ocupau un pământ musulman, Afganistanul.

Era un fel de brigadă internaţională, ca pe timpul războiului din Spania, unde comuniştii din toate ţările veneau pentru a lupta alături de republicanii spanioli. În timp ce generalul Franco era ajutat de Germania nazistă, Italia şi Maroc.

Această chemare inocentă devenise, după sfârşitul războiului împotriva sovieticilor din Afganistan, emblema ororii, a terorii absolute. În timp ce, în realitate, organizaţia teroristă condusă de Osama bin Laden apăruse pe 23 februarie 1998, când sauditul anunţase pe toate căile crearea *International Islamic Front for Jihad against Jews and Crusaders*[3].

Doar că această denumire era prea lungă după părerea americanilor, cărora le plăcea să îşi desemneze inamicii scurt şi la obiect.

[3] Frontul islamic internaţional pentru luptă împotriva evreilor şi cruciaţilor.

Se ajunsese astfel să utilizeze termenul al-Qaida pentru a desemna „Imperiul Răului", responsabilul pentru atentatele din 11 septembrie 2001.

Această nebuloasă, sub loviturile occidentalilor, suferise pierderi grele.

În acest sens, MI 6, care includea în rândurile sale numeroşi specialişti privind Pakistanul şi grupurile islamiste radicale, pregătise în 2007 un raport detaliat în care se prezentau toate pierderile grupului cunoscut sub numele de al-Qaida.

De la invazia în Afganistan din octombrie 2001, ca răspuns la atentatul împotriva lui World Trade Center din New York, Osama bin Laden şi partizanii săi pierduseră mulţi oameni. Mai întâi, fuseseră obligaţi să fugă din Afganistan, recucerit de Alianţa Nordului, formată din tadjici şi uzbeci, care acţionau, în parte, pentru americani. Pentru Osama bin Laden şi prietenii săi, instalaţi confortabil la Kandahar, în sudul Afganistanului, sub protecţia mullahului Omar, şeful talibanilor, pierderea Afganistanului, sanctuarul lor, fusese o lovitură foarte dură.

Bineînţeles, salvaseră esenţialul: libertatea. Reuşiseră să treacă în zonele tribale pakistaneze, traversând masivul muntos din Tora-Bora, graţie neglijenţei americane. De fapt, americanii, în loc să supravegheze chiar ei frontierele afgano-pakistaneze, lăsaseră pe seama „rezerviştilor" pakistanezi sau afgani, *warlords*[4], care se grăbiseră să se lase cumpăraţi de bin Laden.

[4] Lorzi ai războiului.

Totuşi, în cursul anilor următori, nebuloasa islamistă radicală suferise alte lovituri foarte dure. Îmboldit de americani, preşedintele pakistanez Pervez Musharraf dăduse ordin să fie arestaţi numeroşi membri ai al-Qaida, dezorganizând grupul. Osama bin Laden şi ultimii săi fideli, printre care medicul egiptean Ayman al-Zawahiri, fuseseră obligaţi să se ascundă în zona tribală sau în nord-estul Afganistanului, fără să poată avea multe iniţiative. Totuşi, datele se schimbaseră între timp.

Al-Qaida începuse să recruteze, în mare parte graţie Irakului. Din cele patru colţuri ale lumii veneau luptători pentru a-i omorî pe americani. În acelaşi timp, în numeroase ţări, se creau celule islamiste radicale, fără legătură organică cu „Centrul", cu bin Laden aşadar, comunicând prin e-mail sau casete audio şi video. Bineînţeles, nu se mai punea problema de operaţiuni ca aceea din 11 septembrie, planificată timp de peste doi ani. Dar dorinţa de a face rău era prezentă şi, câte puţin peste tot, în Maroc, Spania, Marea Britanie, mici grupuleţe relansaseră spontan Jihadul, omorând sute de nevinovaţi. Deşi nu fusese nicio tentativă de atentat, nici măcar pe teritoriul Statelor Unite, americanii rămâneau vigilenţi. Interesele lor în lume fuseseră vizate, ca şi ale aliaţilor lor. Dar serviciile occidentale nu ştiau prea mare lucru despre adevărata reînnoire a organizaţiei pe care Pentagonul continua să o numească al-Qaida.

Era sensul întrebării puse şefului centralei CIA de către Henry Lovecraft, reprezentantul MI 6.

Richard Spicer deschise un dosar albastru aşezat în faţa lui şi scoase mai multe documente.

– Prietenul meu William Shapcot conduce la Bruxelles Situation Center din Uniunea Europeană, începu el. Tocmai mi-a trimis o sinteză a diverselor rapoarte care i-au fost expediate de Serviciile Europene, franceze, daneze, germane, italiene, spaniole. Aceasta evidenţiază un climat îngrijorător, dincolo de un „buzz"[5] foarte activ. Se pare că filialele al-Qaida din Europa şi din Africa ar fi primit ordin să execute acţiuni mai numeroase şi cu obiective mai precise. Moartea a patru turişti francezi în Mauritania face parte din acest plan. Ca şi asasinarea a doi turişti belgieni în Yemen sau dezbinarea de către serviciile spaniole a unei reţele pakistaneze instalate la Barcelona, care se pregătea să comită atentate. De asemenea, germanii au interceptat mesaje îngrijorătoare. Ceva se întâmplă...

– Asta-i tot? întrebă Henry Lovecraft.

– Nu, a avut loc un incident care nu a fost raportat de mass-media. În nordul Mali, un grup de turişti italieni a fost interceptat de membri ai GSPL[6], raliaţi recent cu bin Laden. I-au eliberat, dar au anunţat că, dacă ar fi fost francezi sau americani, i-ar fi omorât. Este ceva nou în ce-i priveşte pe francezi.

Agentul MI 6 vru să se lege de ceva pozitiv.

---

[5] Zvon, zgomot de fond sesizat în urma interceptării undelor şi mai ales a Internetului.

[6] Grupul Salafist pentru Predică şi Luptă.

– Toate aceste acţiuni au fost executate de grupuri locale, care nu au legătură cu Centrala.

– Exact, recunoscu Richard Spicer, dar există un alt element mai îngrijorător. Am măsurat „zgomotul de fond" din ultimele săptămâni. Este la nivelul celui care se simţea cu şase luni înainte de atentatele de la 11 septembrie 2001...

Un înger trecu prin micul birou. Se evoca răul absolut. Diavolul.

– Aveţi alte elemente? insistă britanicul.

– Verificări făcute de CTG care duc în aceeaşi direcţie.

Counter-Terrorism Group era o structură ce regrupa Serviciile din cele 25 de ţări membre ale Uniunii Europene, plus Elveţia şi Norvegia, şi care analiza ameninţările teroriste.

Liniştea se prelungi câteva clipe, tulburată doar de sunetul linguriţelor care se loveau de porţelanul ceştilor. Apoi, Richard Spicer reluă:

– Ipoteza noastră este că ne aflăm în faţa unei situaţii extrem de periculoase. Pe de o parte, grupările locale care se declară de partea al-Qaida au fost activate. Pe de altă parte, aceste informaţii pe care le-am obţinut prin sursa noastră pakistaneză, şi anume că al-Qaida le trimite oameni special instruiţi, care nu sunt arabi, pentru a executa atentate mai sofisticate. Speram să obţinem localizarea taberei unde se antrenează această nouă generaţie de teroriști, dar de acum înainte va fi imposibil.

Henry Lovecraft ridică interogativ o sprânceană.

– Sateliţii şi dronele nu oferă nimic?

– Nimic, recunoscu agentul CIA. Şi nu mai avem surse umane *fiabile* în regiune.

– Vorbiţi de Beluchistan?

– Da. Se pare că talibanii şi al-Qaida s-au instalat undeva nu departe de Quetta. În Beluchistan a existat mereu o revoltă mocnită faţă de puterea centrală. Chiar dacă populaţia, majoritar sufistă, nu este formată din extremişti.

Îngerul trecu din nou, învârtindu-se pe deasupra capului participanţilor. Liniştea a fost întreruptă de Henry Lovecraft.

– Convocând această şedinţă, ce urmăreşti de fapt, dragul meu Richard?

Agentul CIA zâmbi încurcat.

– Cred că trebuie făcut ceva, mărturisi el, dar nu ştiu exact *ce*. Poate aţi putea să-mi explicaţi voi. Cred că această ameninţare vă priveşte *şi* pe voi.

– Întocmai, recunoscu Henry Lovecraft.

Lăsându-l pe Richard Spicer fără răspunsul aşteptat, dar nu pentru mult timp, el rosti cu o voce egală:

– Richard, şi noi am continuat eforturile pentru a penetra al-Qaida. Pentru că aţi semnat formularul de confidenţialitate referitor la informaţiile schimbate în cursul acestui *meeting*, pot să vă dezvălui că, la fel ca şi voi, am reuşit să infiltrăm o sursă în interiorul al-Qaida.

Cum americanul rămăsese cu gura căscată, Henry Lovecraft preciză suav:

– În plus, spre deosebire de a voastră, această sursă este încă activă. O cârtiţă, cum ar spune politicienii noştri.

Era o urmă de răutate în vocea lui. Richard Spicer nu îşi revenea: în mod clar, britanicii erau foarte puternici. Era prima dată când menţionau acest aspect nou. Brusc, informaţiile pe care le deţineau căpătau o nouă dimensiune: nu mai era „abureală" de analişti sau interceptări tehnice mereu dificil de verificat.

– Mă autorizaţi să menţionez acest fapt către DCI? întrebă el. Cu condiţia să nu spună *nimănui*. Nici măcar preşedintelui Statelor Unite.

– Bineînţeles, aprobă Henry Lovecraft, care continuă: Trebuie să recunosc că şi noi contam, acum ceva timp în urmă, pe această sursă pakistaneză pe care aţi menţionat-o. Odată dispărută, a noastră capătă şi mai multă importanţă. După finalul acestui *meeting*, o vom activa pentru a verifica informaţiile pe care le-aţi cules. Bineînţeles, vă vom ţine la curent în privinţa derulării operaţiunilor.

– Îmi puteţi spune mai mult?

Britanicul zâmbi.

– Sursa noastră se numeşte „Shalimar". O să-i cerem să reia investigaţiile sursei dumneavoastră acum dispărută. Astfel încât să înăbuşe orice revenire a al-Qaida.

CAPITOLUL II

Benazir Kayani împinse uşa farmaciei de pe Plashet Road, a cărei faţadă vopsită în alb contrasta cu imobilele mici din cărămidă de pe stradă. În acest cartier din Upton Park, supranumit „Little Karachi", nu erau decât două farmacii, şi acestea erau mereu pline.

Benazir Kayani locuia la o staţie de metrou distanţă, în Plainstow, şi profita pentru a face cumpărăturile pe Green Street, artera principală a cartierului, unde se aliniau buticurile de sari, încălţăminte şi electronice.

O mulţime compactă se înghesuia în jurul tejghelei din fundul magazinului, pe toată lungimea ei. Tânăra pakistaneză se opri în faţa raionului „African Products" şi încercă să atragă atenţia unuia din cei doi bărbaţi care se aflau în spatele tejghelei. Bashir Memon, proprietarul magazinului, era un pakistanez fermecător, cu pielea foarte închisă, şi laborantul lui, Ahmed Ali Mohammed, un colos jamaican convertit la islam, era un tip cu capul mereu acoperit cu o calotă albă, cu ochi ca de jăratic şi barbă neagră, lungă. O văzu pe Benazir şi îi făcu un semn discret să se apropie de tejghea. Tânăra remarcase deja interesul lui faţă de ea, probabil din cauza fizicului ei atrăgător. În această dimineaţă,

purta pe sub impermeabilul roşu o fustă imprimată foarte scurtă, de sub care apăreau două picioare interminabile, puse în valoare de colanţii cu modele.

Se strecură prin mulţime, ocolind o enormă mătuşică în sari roz, şi ajunse la tejghea.

Ahmed Ali Mohammed se aplecă spre ea, cu un zâmbet care îi descoperea impresionanţii dinţi albi.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoară Benazir?

Benazir Kayani îi întinse o reclamă decupată dintr-o revistă, cu o cremă pentru piele.

– Aţi putea să îmi faceţi rost de asta?

Laborantul privi rapid hârtia, o băgă în buzunar şi zise:

– O să văd. Dacă o găsesc, vă sun. Am numărul telefonului dumneavoastră mobil?

– Da, confirmă tânăra studentă.

În acel moment, Bashir Memon abandonă o clientă şi se apropie.

– Aveţi nevoie de ceva, domnişoară Benazir?

– Ahmed se ocupă de mine! Mulţumesc.

Se îndepărtă şi jamaicanul o urmări lung din priviri. Ea se întoarse înainte să plece, zâmbindu-i.

Nu era deloc religioasă, trăind foarte liber, şi chiar dacă latura „bărboasă" a jamaicanului îi displăcea oarecum, îl găsea totuşi foarte seducător cu talia lui impunătoare şi privirea arzătoare. Benazir Kayani ajunse în Green Street pentru a lua metroul la Upton Park. Avea o jumătate de oră de drum până la Picadilly Circus.

Ieşind de la metrou, plecă pe jos spre Picadilly şi, cinci sute de metri mai departe, deschise uşa de

la *Richoux*, un restaurant-salon de ceai, chiar vizavi de Burlington Arcades. Se instală într-un separeu.

Sala avea un aer învechit, cu banchetele verzi, pereţii roz, lustrele cu mici abajururi şi lemnăria închisă la culoare. Comandă o prăjitură aleasă din vitrina cu patiserie din dreapta intrării şi deschise o carte de drept. Cel cu care avea întâlnire nu ajunsese încă.

*

* *

În timp ce aştepta în faţa vitrinei unui magazin de încălţăminte, Ted Mulligan simţi o uşoară descărcare electrică în dispozitivul pe care îl ţinea în mână. Ceea ce însemna că echipa de supraveghere a MI 5 care urmărea intrarea de la *Richoux* se asigurase că sursa lui, Benazir Kayani, nu era urmărită. Pentru acest simplu contact, cinci agenţi ai Diviziunii 4 erau însărcinaţi cu protecţia sursei. Când era vorba de securitate, MI 5 nu făcea rabat. Aceste surse erau bunul său cel mai de preţ. Agentul Diviziei Antiteroriste intră la rândul său în cafenea şi o reperă imediat pe tânără. Veni să se aşeze în faţa ei şi îi adresă un zâmbet.

– *Good afternoon*, Benazir.

– *Good afternoon*, John, răspunse tânăra pakistaneză.

Era numele sub care ea îl cunoştea. Comandă o bere şi începură să pălăvrăgească despre studii. Ea era la facultatea din Durham şi făcea eforturi. O fată serioasă. Totuşi, uneori, când ea îl privea cu o expresie neobişnuită, simţea un fel de jenă: Benazir Kayani trebuia să aibă un temperament arzător, iar

acesta se vedea uneori în ochii ei întunecaţi. Se forţă să nu se gândească la aşa ceva. Era exclus ca un ofiţer de legătură să aibă o relaţie sexuală cu sursa sa. Era un „*no-go*" definitiv.

– Ai transmis mesajul? întrebă el.

– Absolut, acum o jumătate de oră.

Pe lângă activitatea de sursă, Benazir Kayani era folosită şi pentru a stabili legături urgente, evitând telefonul şi e-mailul.

– Perfect, aprobă el. Eşti preţioasă pentru noi, dar trebuie să fii foarte prudentă...

– Sunt prudentă, zise pakistaneza roşind uşor. Ştii din ce motiv fac asta...

– Da, ştiu, recunoscu ofiţerul de la MI 5. Este foarte bine.

Benazir Kayani fusese recrutată de MI 5 la cererea sa. Beneficiară a unei burse a guvernului britanic, frecventa librăriile din cartier şi fusese şocată de afirmaţiile anumitor „bărboşi". Aceştia nu se fereau de femei şi vorbeau liber de faţă cu ele. Îndeosebi un mare predicator de la moschee, cu barba vopsită cu hena, cu dinţii cariaţi, care profera îndemnuri foarte violente, chemând la uciderea tuturor necredincioşilor... Benazir Kayani fusese atât de şocată încât ea, care se felicita mereu că se află în Marea Britanie şi că poate să-şi facă studiile aici, se dusese glonţ la un comisariat pentru a-l denunţa pe respectivul.

Un poliţist de la Special Branch o ascultase, îi luase adresa şi o transmise către MI 5. Acesta din urmă efectuase o anchetă aprofundată asupra ei, pentru a vedea dacă nu era vorba de o provocatoare,

şi ajunseseră la rezultat negativ. Bărbatul cu barbă portocalie pe care ea îl semnalase era deja sub supravegherea „5", ceea ce confirma bănuielile tinerei.

Aceasta fusese apropiată de un agent al „5" care îi devenise simpatic, o testase şi, în cele din urmă, concluzionase că putea fi utilizată fără pericol. De atunci, Benazir Kayani redacta periodic rapoarte de mediu despre oamenii pe care îi repera cu opinii extremiste. O lăsaseră să întrevadă posibilitatea ca, după ce îşi va termina studiile, să intre în Serviciu.

Până atunci, aducea mici servicii, precum cel de a transmite un mesaj unei surse bine protejate, cum era farmacistul pakistanez Bashir Memon. Solicitarea ei pentru un medicament era în realitate o solicitare de întâlnire într-o *safe-house* a MI 5. Benazir Kayani nu ştia semnificaţia gestului ei şi nu punea întrebări. Pălăvrăgi câteva minute cu „John", omul ei de legătură, care se uită la ceas şi ceru nota.

– Mulţumesc, zise el călduros, ne-ai făcut un mare serviciu.

Tânăra se simţi foarte mândră. Marea Britanie era ţara ei de adopţie, şi ducea aici o viaţă la care nici nu ar fi putut visa în Pakistan. Nu ar putea niciodată să fie pe deplin recunoscătoare. Aşteptă un timp ca ofiţerul de legătură să plece, pentru a se îndrepta şi ea spre metrou.

*

* *

Bashir Memon întârzie un timp în magazinul de discuri HMV din Oxford Street. Era unul din lucrurile care i-au fost recomandate când a fost re-

crutat. Pentru a permite echipelor de protecţie să verifice dacă era urmărit sau nu. Devenise una din sursele cele mai preţioase ale „5" şi la fiecare întâlnire şase oameni de la Diviziunea A 4 vegheau la securitatea lui.

Ieşi din magazin, ocoli Oxford Circus şi intră pe Hanover Street, luând-o apoi pe o stradă foarte îngustă cu sens unic, Pollin Street.

În momentul în care intra pe stradă, un bărbat se apropie de el şi îi ceru un foc.

– Nu am, răspunse pakistanezul.

Aceasta însemna că nu fusese urmărit şi că putea deci să meargă în siguranţă la *safe-house* aparţinând de „5".

Ajuns în faţa numărului 7, apăsă pe soneria de la *flat* 1 şi uşa se deschise imediat; bărbatul zâmbitor care apăru îl invită într-o sufragerie veche ce ar fi putut adăposti un pensionar de la British Railways. O canapea din pânză verde, câteva gravuri înrămate, o masă joasă cu o tavă din lemn. Mirosea a praf.

– Ia spune, Bashir, totul merge bine?

– Totul merge foarte bine, domnule John, afirmă pakistanezul. E cam frig.

– Ce ai zice de un ceai cald?

Deja omul de la „5" luase ceainicul şi turna băutura fierbinte. Timp de câteva minute, cei doi bărbaţi pălăvrăgiră pe îndelete. Apoi, britanicul se aplecă peste masa joasă şi întrebă:

– Ai veşti noi de la fratele tău Nadir?

Bashir Memon se încordă imperceptibil şi ofiţerul de legătură îl linişti imediat:

– Nu, nu, nu e nimic, nicio veste proastă. Doar pentru a afla dacă se află încă în Quetta.

– Cred că este la Şaman, preciză pakistanezul. Am vorbit la telefon. A plecat acolo pentru a inaugura o nouă şcoală de religie construită cu fondurile pakistanezilor emigraţi.

– Este bine! aprobă ofiţerul de la „5". Îmi pare bine că este încă acolo.

– De ce? nu se putu abţine să întrebe Bashir Memon.

Agentul de la „5" îl fixă cu un zâmbet.

– Fiindcă am vrea să trimitem pe cineva să se întâlnească cu el. Bineînţeles, luând toate măsurile necesare. Nu trebuie să îşi asume niciun risc.

O spunea fără să glumească. Ca şi cum ar fi o cârtiţă a MI 5 într-o regiune controlată de talibani şi al-Qaida nu era în sine un risc extrem de ridicat... Dar rolul unui ofiţer de legătură era, înainte de toate, să îşi liniştească sursa. Chiar cu preţul câtorva distorsionări ale adevărului... Bashir Memon coborî privirea şi îşi turnă ceai pentru a-şi masca neliniştea. Apoi, observă timid:

– Când m-aţi recrutat, am convenit că nu vom fi obligaţi să ne asumăm vreun risc, nici eu, nici fratele meu. Nu sunteţi mulţumit de ceea ce vă comunică, prin intermediul meu?

Agentul de la „5" zâmbi călduros.

– Ba da, tocmai! Dar avem neapărată nevoie de o completare a informaţiilor. O să vă explic de ce.

*

* *

Benazir Kayani tocmai ieşea din metrou la Plainstow, când telefonul ei mobil sună.

– Domnişoara Benazir?

Recunoscu imediat vocea jamaicanului, laborantul de la farmacia lui Memon. Îşi păstrase accentul rasta, evident.

– Da. Eu sunt.

– Am găsit medicamentul pe care îl doreaţi, anunţă jamaicanul. Este la dispoziţia dumneavoastră.

Tânăra pakistaneză ezită: era dificil să spună nu.

– Nu sunt departe, zise ea. O să trec.

– Închid peste o jumătate de oră, anunţă laborantul.

– Voi fi acolo până atunci, promise Benazir Kayani.

În loc să coboare la Plainstow, unde locuia, merse încă o staţie, până la Upton Park. După zece minute, când deschise uşa farmaciei, constată că aceasta era pustie, cu excepţia laborantului cu şapcă albă.

Faţa i se lumină de un zâmbet larg văzând-o. Ocolind tejgheaua, veni în întâmpinarea ei.

– Merg să închid, zise el.

Mergând spre uşă, o încuie şi îi zise tinerei:

– Vom ieşi prin spate! Veniţi, o să vă dau crema dumneavoastră.

Îl urmă în spatele tejghelei, apoi în depozit. O cutie de carton era desfăcută pe o masă, conţinând mai multe tuburi de cremă Sweet Silk.

– În plus, zise el, nu este scumpă: trei livre douăzeci şi cinci.

– Pentru mine, este scump! oftă Benazir Kayani. Nu am mulţi bani. Viaţa este grea.

Faţa jamaicanului se întunecă.

– Ştiu! Este foarte greu. Eu, dacă nu aveam religia, nu aş fi rezistat. În plus, necredincioşii nu ne iubesc. Ne dispreţuiesc, chiar. Mă rog ca, într-o zi, lumea să nu fie decât un imens califat în care să domnească pacea şi islamul.

Tânăra tresări în sinea ei: era exact limbajul celor mai extremişti din „Little Karachi". Ca şi bărbatul pe care îl denunţase la Scotland Yard. Deodată, vru să afle mai multe despre jamaican.

Punându-şi geanta pe masă, întrebă:

– Sunteţi foarte credincios?

– Am credinţă, ca şi dumneavoastră, desigur! răspunse laborantul. Şi visez să mor pentru religia mea, dacă aş putea face să progreseze Cauza. (Coborî vocea.) Dar, bineînţeles, nu trebuie să o repet. Ştiţi că poliţia este peste tot, îi urmăreşte pe fraţii noştri cei mai sfinţi, cei mai motivaţi.

Privirea lui întunecată strălucea de o exaltare îngrijorătoare. Totuşi, Benazir Kayani îl găsi foarte frumos. Purta tocuri înalte, dar el o domina cu un cap. Se simţea sfâşiată între sentimente contradictorii. Privirea lui Ahmed Ali Mohammed se înduioşă şi zise în şoaptă:

– Allah v-a dat frumuseţe, să fie binecuvântat.

Benazir Kayani zâmbi, flatată, tulburată şi cam jenată. Deschise geanta pentru a lua bani.

– Mulţumesc pentru cremă, zise ea.

Scoase trei monede de câte o livră şi mărunţiş şi se îndreptă spre uşa ce dădea spre butic. Jamai-

canul nu o scăpa din ochi, rezemat de perete. Benazir trebui să treacă pe lângă el pentru a ieşi. Deodată, ca din întâmplare, el înaintă câţiva centimetri şi aproape se atinseră. Ea ridică ochii şi întâlni o privire în care lucea o flacără foarte diferită de cea a credinţei. Gâtlejul i se uscă. Nu se aflase niciodată într-o situaţie asemănătoare. Deodată, cu un gest foarte blând, laborantul îşi strecură mâna în deschizătura impermeabilului descheiat şi îi atinse bustul cu palma.

Benazir Kayani avu impresia că simte o descărcare electrică. Brusc, picioarele nu o mai ţineau, rămase tăcută, înlemnită ca un iepure în faţa unei cobre. Sfârcurile sânilor i se întăriseră instantaneu sub materialul rochiei şi un val de căldură îi invadă pieptul, coborând prin corp până la pântece. Incapabilă să se controleze, se simţi invadată de un impuls sexual atât de violent încât începu să tremure.

Pieptul ei fusese mereu foarte sensibil şi i se întâmpla să resimtă senzaţii puternice sub duş, când jetul de apă îi masa sfârcurile. Acum, erau infinit mai puternice. Tocmai voia să facă un efort disperat de voinţă pentru a se depărta de jamaican, când mâinile lui mari îi cuprinseră sânii, masându-i încet prin rochie.

Benazir Kayani scoase un ţipăt uşor, cuprinsă de un val de plăcere intensă. Jamaicanul simţi că era tulburată. Fără vreun cuvânt, înaintă şi se lipi de ea. Când tânăra simţi tija groasă apăsându-i pântecele, crezu că leşină. Era prima dată în viaţa ei când intra în contact cu sexul unui bărbat. Şi ăsta i se părea gigantic!

– Pentru mine, este scump! oftă Benazir Kayani. Nu am mulţi bani. Viaţa este grea.

Faţa jamaicanului se întunecă.

– Ştiu! Este foarte greu. Eu, dacă nu aveam religia, nu aş fi rezistat. În plus, necredincioşii nu ne iubesc. Ne dispreţuiesc, chiar. Mă rog ca, într-o zi, lumea să nu fie decât un imens califat în care să domnească pacea şi islamul.

Tânăra tresări în sinea ei: era exact limbajul celor mai extremişti din „Little Karachi". Ca şi bărbatul pe care îl denunţase la Scotland Yard. Deodată, vru să afle mai multe despre jamaican.

Punându-şi geanta pe masă, întrebă:

– Sunteţi foarte credincios?

– Am credinţă, ca şi dumneavoastră, desigur! răspunse laborantul. Şi visez să mor pentru religia mea, dacă aş putea face să progreseze Cauza. (Coborî vocea.) Dar, bineînţeles, nu trebuie să o repet. Ştiţi că poliţia este peste tot, îi urmăreşte pe fraţii noştri cei mai sfinţi, cei mai motivaţi.

Privirea lui întunecată strălucea de o exaltare îngrijorătoare. Totuşi, Benazir Kayani îl găsi foarte frumos. Purta tocuri înalte, dar el o domina cu un cap. Se simţea sfâşiată între sentimente contradictorii. Privirea lui Ahmed Ali Mohammed se înduioşă şi zise în şoaptă:

– Allah v-a dat frumuseţe, să fie binecuvântat.

Benazir Kayani zâmbi, flatată, tulburată şi cam jenată. Deschise geanta pentru a lua bani.

– Mulţumesc pentru cremă, zise ea.

Scoase trei monede de câte o livră şi mărunţiş şi se îndreptă spre uşa ce dădea spre butic. Jamai-

canul nu o scăpa din ochi, rezemat de perete. Benazir trebui să treacă pe lângă el pentru a ieşi. Deodată, ca din întâmplare, el înaintă câţiva centimetri şi aproape se atinseră. Ea ridică ochii şi întâlni o privire în care lucea o flacără foarte diferită de cea a credinţei. Gâtlejul i se uscă. Nu se aflase niciodată într-o situaţie asemănătoare. Deodată, cu un gest foarte blând, laborantul îşi strecură mâna în deschizătura impermeabilului descheiat şi îi atinse bustul cu palma.

Benazir Kayani avu impresia că simte o descărcare electrică. Brusc, picioarele nu o mai ţineau, rămase tăcută, înlemnită ca un iepure în faţa unei cobre. Sfârcurile sânilor i se întăriseră instantaneu sub materialul rochiei şi un val de căldură îi invadă pieptul, coborând prin corp până la pântece. Incapabilă să se controleze, se simţi invadată de un impuls sexual atât de violent încât începu să tremure.

Pieptul ei fusese mereu foarte sensibil şi i se întâmpla să resimtă senzaţii puternice sub duş, când jetul de apă îi masa sfârcurile. Acum, erau infinit mai puternice. Tocmai voia să facă un efort disperat de voinţă pentru a se depărta de jamaican, când mâinile lui mari îi cuprinseră sânii, masându-i încet prin rochie.

Benazir Kayani scoase un ţipăt uşor, cuprinsă de un val de plăcere intensă. Jamaicanul simţi că era tulburată. Fără vreun cuvânt, înaintă şi se lipi de ea. Când tânăra simţi tija groasă apăsându-i pântecele, crezu că leşină. Era prima dată în viaţa ei când intra în contact cu sexul unui bărbat. Şi ăsta i se părea gigantic!

Cu gura deschisă, respira şuierând, din cauza astmului. La rândul lui, jamaicanul părea că îşi pierduse şi el controlul. Febril, îşi dădu jos bluza albă, apărând în tricou şi pantalon. Descheind imediat fermoarul pantalonului, scoase un sex impresionant care îi ajungea aproape până la buric. Benazir Kayani coborî privirea şi întoarse imediat capul, ruşinată.

– *Let me go!*[1] gemu ea. *Please!*

Fără să răspundă, laborantul luă mâna dreaptă a tinerei şi o puse pe sexul său. Degetele Benazirei Kayani rămaseră lipite de pielea neagră, ca sudate. Nu mai ştia unde se află. Acest sex enorm, îndreptat spre ea, o făcea să îşi piardă capul. O mână se strecură sub fustă, apucă elasticul chilotului şi trase, coborându-l împreună cu colanţii. Ea nu se opuse cu nimic.

Ca într-un coşmar, simţi că jamaicanul o răsuceşte pentru a o sprijini de masă şi îşi dădu seama că acum avea colanţii şi chiloţii traşi în jos până la genunchi. Când membrul fierbinte i se strecură între fese, Benazir scoase un ţipăt înăbuşit.

Jamaicanul nu-i dădu nici o atenţie. Pipăi şi deodată cele două sexe intrară în contact. Benazir scoase din nou un ţipăt sugrumat.

– Nu, *please*.

Era prea târziu. Cu o mişcare violentă, Ahmed Ali Mohammed tocmai îşi împinse sexul adânc în pântecele tinerei. Cu membrul gros alunecând printre pereţii bine unşi de dorinţă, Benazir Kayani

[1] Lasă-mă să plec!

simţi câteva secunde o senzaţie plăcută, apoi o durere ascuţită care îi smulse un urlet. Neştiind că era virgină, jamaicanul îşi înfipsese sexul cât de adânc putu. Benazir, cu respiraţia tăiată, cu o arsură puternică ce îi cuprinsese tot pântecele, resimţi în acelaşi timp un fel de plenitudine, o senzaţie necunoscută. Începu să plângă fără să se poată abţină, în timp ce jamaicanul se retrăgea, pentru a reveni apoi, străpungând-o cu toată forţa. Valurile de durere se amestecau cu punctele de plăcere şi, foarte repede, Benazir nu mai gândi, abandonându-se senzaţiei noi, atât de intense încât nu mai putea respira.

Cu mâinile lui imense agăţate de şoldurile fetei, laborantul se dezlănţuia, ca şi cum ar fi vrut să o despice! Nici nu îşi dăduse seama că era virgină. Desigur, sexul tinerei era foarte strâmt, dar, dat fiind mărimea sexului său, îşi zise că era normal. Nu făcea frecvent dragoste, profitând rareori de câte o prostituată pe care ar fi dorit s-o sugrume apoi.

Când simţi sperma urcând, lăsă şoldurile pentru a-şi pune mâinile pe sânii Benazirei, oferindu-i o plăcere suplimentară... apoi, împinse cu toată forţa şi se răspândi în ea. Tânăra aproape că îşi pierduse cunoştinţa. Abia simţi că el se retrăgea şi auzi o exclamaţie.

– *Shit!*[2]

Jamaicanul tocmai descoperea sângele pe sexul lui. Jenat, se dădu înapoi, în timp ce Benazir îşi ridica chiloţii şi se întorcea, cu faţa răvăşită, inundată

[2] La naiba!

de lacrimi. Ceea ce i se întâmpla era oribil, dar nu reuşea să se supere pe acest bărbat bine dotat care se folosise de ea ca de o prostituată.

Deodată, o mână îi mângâie blând obrazul şi jamaicanul zise în şoaptă:

– Surioară, nu ştiam! O să mergem la imam şi ne va căsători în faţa lui Dumnezeu.

Benazir Kayani nu răspunse, bulversată. Fără vreun cuvânt, îşi luă geanta şi traversă buticul ca o săgeată. Jamaicanul o ajunse din urmă şi trase zăvorul. Alergând spre Plashet Road, tânăra îşi zise că, fără Scotland Yard, nu şi-ar fi pierdut virginitatea.

*

* *

Bashir Memon transpira abundent. Era de o oră în faţa ofiţerului de legătură, iar acesta din urmă nu reuşise încă să obţină de la el ceea ce voia. Bineînţeles, nu îl brusca, dar presiunea trebuia să fie tot mai mare.

O voce interioară, în capul pakistanezului, îi striga că nu trebuie să accepte, dar el nu îndrăznea să-i spună englezului în faţă. În cele din urmă, ridică privirea şi zise cu o voce slabă:

– Trebuie să mă gândesc.

Agentul de la „5" nu încetă să zâmbească, dar răspunse pe un ton ferm:

– Nu am considera deloc bine-venit un refuz din partea ta, Bashir. Este vorba de o *obligaţie* de stat.

Tensiunea din vocea lui reflecta propria nelinişte. După şedinţa Grupului antiterorist interser-

vicii, concluzia era simplă: trebuia cu orice preţ să localizeze misterioasa tabără de recruţi nonarabi şi să îi elimine înainte să se răspândească în lume ca un virus mortal. Or Bashir Memon era singurul care le putea oferi cheia problemei.

Dacă nu reuşeau să îl convingă, planurile britanicilor cădeau şi lumea risca să se confrunte cu alte orori.

CAPITOLUL III

– Bashir? reluă cu o voce răbdătoare „John", agentul MI 5, fratele tău este una din investiţiile noastre cele mai importante, deci ţinem la el ca la lumina ochilor noştri. De la începutul colaborării noastre, totul a decurs bine, nu-i aşa?

Pierdut în gândurile sale, farmacistul pakistanez bâigui un „*yes*" vag. În acea secundă, blestema ziua în care primise o citaţie de la Metropolitan Police, prin care îi cerea să se prezinte la Scotland Yard pentru o verificare cu privire la naturalizarea sa. Bashir Memon era cetăţean britanic de cincisprezece ani, iar copiii săi, născuţi pe teritoriul britanic, erau şi ei englezi. Făcea parte din miile de emigraţi din subcontinent care se integraseră perfect în ţara gazdă, păstrând legături foarte strânse cu ţara lor de origine.

La Scotland Yard, fusese primit într-un birou confortabil de un bărbat ce se prezentase sub numele de John Murphy, care îi arătase imediat că ştia totul despre el şi familia lui. Consulta uneori un dosar aşezat în faţa lui, pentru a prezenta informaţii pe care chiar şi Bashir Memon le uitase. În mod clar îi verificaseră originile până la trei generaţii. În cele din urmă, chiar el întrebase:

– Care este motivul acestei convocări? Mă bănuiţi de activităţi ilegale?

Zâmbetul lui John Murphy se întinsese.

– Din contră! Suntem siguri de ataşamentul dumneavoastră faţă de ţara noastră comună.

Înainte de această întrevedere, farmacia şi apartamentul lui Bashir Memon fuseseră sonorizate, graţie incursiunilor secţiunii A 2 din MI 5. Toate înregistrările fuseseră atent analizate, permiţând să se afirme că pakistanezul îşi apăra ţara de adopţie cu virulenţă.

– Sunteţi un cetăţean excepţional! concluzionase John Murphy. Pe plan civic, bineînţeles.

– Pentru a-mi spune asta m-aţi chemat?

Voluminosul dosar despre familia sa dovedea că britanicii se interesaseră îndeaproape de soarta sa.

– Aveţi un frate, nu-i aşa? continuase vocea neutră a lui John Murphy. Nadir este religios şi locuieşte în Pakistan?

– Da, aşa este.

– Sunteţi în relaţii bune cu el?

– Bineînţeles, este fratele meu mai mic şi îl admir mult pentru convingerile sale religioase. I-am propus să se asocieze cu mine în afaceri, dar a refuzat.

– Vă vedeţi din când în când?

– Da. Foarte rar am timp să merg în Pakistan, dar i-am trimis de mai multe ori bilete de avion ca să îşi poată cunoaşte nepoţii. Îi place să vină în Anglia, chiar dacă nu este cultura sa.

John Murphy aproba, zâmbind. Aceste elemente se aflau în dosarul său, dar prefera să le audă de la el.

– Fratele dumneavoastră este sufist, nu-i aşa? Este un *Pir*[1].

– Da.

– Întreţine relaţii bune cu alţi religioşi din Baluchistan, cred, imami care sunt radicali.

– Da, este posibil, admisese Bashir Memon. De ce îmi puneţi toate aceste întrebări? Şi, mai întâi, cine sunteţi dumneavoastră?

John Murphy decisese să dea jos masca.

– Aparţin serviciului care asigură securitatea britanicilor.

– Special Branch din Scotland Yard?

– Cam aşa ceva.

– Şi de ce vă interesaţi de fratele meu?

Din nou zâmbet.

– Fratele dumneavoastră locuieşte într-o regiune greu accesibilă, unde se află foarte puţini străini. Şi unde stau şi oameni animaţi de intenţii rele. Mişcarea al-Qaida. Am vrea să obţinem anumite informaţii despre ei.

– Vreţi să mergeţi să îl vedeţi pe fratele meu? Ar fi foarte periculos pentru el.

– Nu, bineînţeles, am vrea ca *el* să vină în Marea Britanie, aşa cum face uneori, şi dumneavoastră să ne autorizaţi să îl întâlnim, pentru a-i pune anumite întrebări. Bineînţeles, vom plăti noi toate cheltuielile de călătorie...

Bashir Memon acceptase, impresionat şi flatat totodată că se apelează la el, un britanic de import,

1 Echivalentul unui imam.

pentru o chestiune de securitate naţională. Iată cum *Pir* Nadir Memon, care conducea madrasa Islamia Imdadia din Quetta, capitala Baluchistanului, devenise o sursă a MI 5 britanic...

Era un tip naiv şi pur care revenise la realitate în timpul următorului voiaj, când fratele său îi explicase ce se aştepta de la el... Îl întâlnise pe John Murphy respectând toate regulile de securitate, iar britanicii erau siguri că nu fusese reperat. De la prima „dezbatere", furnizase informaţii preţioase despre madrasa (şcolile de religie) suspecte din Baluchistan, bănuite că adăpostesc membri ai al-Qaida. Se deplasa mult şi, în această regiune-enclavă, nu îi scăpa nimic.

Din punct de vedere religios, era de nebănuit. Din fericire, respingea violenţa, ceea ce îl făcea să adere la proiectul MI 5. I se explicase că scopul recrutării sale era să descopere, înainte de executare, atentate care ar fi afectat imaginea pakistanezilor. Asta se întâmplase în urmă cu trei ani. Primise numele de cod „Shalimar" şi doar câţiva agenţi din MI 5 şi din MI 6 ştiau de existenţa lui. Şi încă şi mai puţini adevărata lui identitate. În afară de un dulap blindat, la etajul al patrulea al „5", care conţinea adevăratele identităţi ale surselor Serviciului, numele său adevărat nu apărea nicăieri: era „Shalimar" şi atât. Iar echipele de la A 4 care supravegheau întâlnirile, în *safe-houses*, nu aveau habar pe cine protejează. Căci pentru ei avea un alt nume de cod.

Graţie acestor precauţii, britanicii dispuneau de o sursă preţioasă. Primirea informaţiilor se făcea

în două moduri. Fie venea el în Marea Britanie, sub diferite pretexte, de una sau două ori pe an, fie întâlnea, la Spin Boldak, la frontiera pakistano-afgană, ori în Quetta, un văr care îi înmâna din partea fratelui său medicamente pentru comunitate. În afară de rarele contacte cu ofiţerii de legătură la Londra, niciun occidental nu era implicat... În schimbul medicamentelor, *Pir* Memon dădea cadouri în care erau disimulate informaţii.

Din punct de vedere material, Bashir Memon nu obţinea niciun beneficiu din acest acord. Doar că John Murphy îi promisese că, dacă copii lui doreau să intre la o universitate, se va acţiona discret, din umbră, pentru a-i ajuta...

Informaţiile transmise de *Pir* Memon erau retransmise şi verificate, şi permiseseră deja interceptarea de militanţi ai al-Qaida graţie semnalmentelor date de „Shalimar". Operaţiunea se derulase fără probleme până în urmă cu o lună. Vărul din Quetta, care ţinea un magazin de covoare afgane fabricate în Pakistan, transmisese o informaţie vitală pentru MI 5.

Pir Memon aflase de existenţa unei tabere de antrenament ultrasecretă a al-Qaida, disimulată într-o madrasa, în Baluchistan, graţie confidenţelor unui imam, prieten al său, apropiat de al-Qaida. Acesta din urmă fusese chemat de unul din administratorii taberei ca să verifice practica religioasă a anumitor „pensionari". Imamul mărturisise că era vorba de convertiţi din diferite ţări occidentale şi că el trebuia să se asigure că nu există nicio oaie râioasă printre ei. Când ajunsese la MI 5, informaţia

avusese efectul unei bombe. Era prima dată când nişte albi se aflau sub steagul al-Qaida. Circumstanţă agravantă, imamul care se confesase sursei MI 5 prezisese că, în curând, aceşti viitori martiri urmau să lovească duşmanii al-Qaida într-un mod care ar pune în umbră 11 septembrie 2001. O şedinţă a GAI fusese organizată imediat pentru a se evalua ameninţarea.

Într-o primă fază, britanicii deciseseră să emită un „buletin de alertă" către anumite Servicii mari, semnalând informaţia. Fără a aminti însă de sursa „Shalimar".

Drept răspuns, CIA anunţase că şi ea auzise vorbindu-se de această tabără şi chiar spera să îi afle în curând amplasarea. Richard Spicer, reprezentantul Agenţiei la Londra, venise personal să aducă veştile noi. Cei din MI 5 deciseseră atunci să aştepte şi să vadă cum stau lucrurile.

Asta până la dispariţia prematură a sursei CIA, Ramzi Amal Karim, din vina Mossadului.

Aceasta schimba complet datele. O nouă şedinţă a GAI, la care participa şeful MI 6, ajunsese la o concluzie radicală: trebuia organizată o întâlnire cu *Pir* Memon, pe cât posibil în zona de frontieră afgană, pentru a-i înmâna balize automate pe care să le plaseze în tabără. Rachetele de croazieră ar face restul. Doar că era nevoie de cooperarea celor doi fraţi Memon. La asta se înhămase John Murphy. Or Bashir Memon, fără de care nimic nu se putea face, era mai mult decât reticent...

Acesta din urmă rupse tăcerea care se instalase în micul *sitting room* din *safe-house*.

– Îmi promiteţi că nu este vorba de arestarea lui bin Laden? întrebă el. Fratele meu nu mi-ar ierta niciodată acest lucru! Îl consideră un om sfânt, chiar dacă nu este de acord cu tot ceea ce face.

Intervenţia lui John Murphy îl linişti.

– Bin Laden nu ne interesează! Ceea ce vrem noi este să oprim un val de atentate în pregătire.

Parţial era adevărat. Dacă americanii continuau să saliveze la ideea de a pune mâna pe responsabilul recunoscut al atentatelor din 11 septembrie 2001, britanicii, în schimb, erau mai pragmatici. Fuseseră întotdeauna convinşi că Osama bin Laden nu fusese niciodată un agent *operaţional*. Chiar şi pentru 11 septembrie. Poate că lansase idei, dar în practică nu el coordonase operaţiunea. În plus, dacă te atingeai de bin Laden era ca şi cum atacai un profet. Aşa că agenţii „5" nu îl menţionaseră niciodată pe bin Laden faţă de *Pir* Nadir Memon.

Liniştit, Bashir Memon sfârşi prin a ceda.

– Foarte bine. O să trimit un colet cu medicamente fratelui meu, *via* Quetta. În interior, voi pune un mesaj pentru el. Îmi va răspunde prin poştă. Ar trebui să dureze în jur de două zile.

Uşurat, John Murphy aprobă călduros. Întâlnirea durase aproape două ore...

– Când ieşi, îl sfătui John Murphy, mergi spre Hanover Street şi îndreaptă-te spre Hanover Place. Un taxi va ajunge acolo şi va aprinde semnalizarea. Îl poţi lua. Este unul dintre ai noştri.

Când pakistanezul plecă, John Murphy, calmat, îşi prepară un gin tonic.

*

* *

Prin ferestrele înghesuitei *conference room*, la etajul al şaselea din Vauxhall Cross, sediul MI 6, lumea avea reflexii verzui şi vinete. Şi asta din cauza grosimii triple a geamului blindat, capabil să oprească rachete, dar care diminua considerabil vizibilitatea. Poziţionată în South Bank, aproape vizavi de Thames House, sediul discret al MI 6, Vauxhall Cross semăna cu o fortăreaţă din Harry Potter!

Complet futurist, în aşa măsură încât turiştii japonezi defilau pentru a-l fotografia.

Henry Lovecraft, reprezentantul MI 6 la GAI, Tom Atkins, omologul său de la „5", şi Gillan Bunker, coordonatorul surselor, erau încordaţi. Richard Spicer, singurul nonbritanic de la şedinţă, raportase.

Inevitabilul platou cu ceai şi biscuiţi cu ciocolată decora centrul mesei. Cincisprezece zile trecuseră de la şedinţa lor de la „5", unde americanul le anunţase dispariţia sursei Ramzi Amal Karim.

William Wolseley, directorul adjunct de la „5", întorcându-se spre Richard Spicer, luă cuvântul:

– Am decis să executăm o acţiune împotriva taberei în care sunt adăpostiţi recruţii nonarabi ai al-Qaida, situată în Baluchistan.

Richard Spicer tresări.

– Aţi localizat-o?

– Nu încă, recunoscu William Wolseley, dar posedăm, în zonă, o sursă care în anumite condiţii ne poate duce acolo.

Americanul dădu din cap. I se spusese de existenţa sursei „Shalimar" fără să i se dea detalii, şi era curios.

– Graţie acestui om, vom putea probabil să localizăm tabăra, îl asigură britanicul. Ne va servi drept *spotter*[2].

– Contaţi să îi încredinţaţi balize? întrebă Richard Spicer, ros de curiozitate.

– Este o posibilitate, admise William Wolseley.

– Dacă această sursă va accepta să vă întâlnească acolo, se miră Richard Spicer, îşi va asuma riscuri considerabile.

– Vom face astfel încât să le minimalizăm, îl linişti Gillan Bunker.

Richard Spicer stătea ca pe jar. Prudent, întrebă:

– Aţi prevăzut deja logistica acestei operaţiuni?

– Lucrăm la asta, îl asigură William Wolseley. Avem deja un loc de întâlnire, în Afganistan, şi modalităţi de intrare în contact.

– Sursa voastră se va deplasa personal?

– Este un aspect care nu a fost încă stabilit.

Britanicii erau nişte misterioşi incorigibili.

Richard Spicer înghiţi în sec şi provocă multă nelinişte cu remarca lui:

– *Beautiful job!* recunoscu el. Sunt sigur că Agenţia ar dori mult să participe la această expediţie. De altfel, putem veni cu un sprijin logistic.

Cei patru britanici se aşteptau, cu siguranţă, la oferta sa, dar un înger începu totuşi să zboare în jurul camerei.

---

[2] Reper.

Secretoşi, britanicii nu erau adepţii împărţirii.

– Cred că aceasta ar putea pune anumite probleme, zise Henry Lovecraft, reprezentantul de la „6", tăcut până atunci.

Richard Spicer înţelese atunci că, dacă nu forţa nota, nu obţinea nimic.

– Ascultaţi, zise el, suntem dispuşi să împărţim informaţiile cu voi. Acceptăm să suportăm în avans cheltuielile acestei operaţiuni, dar cred că Langley ar considera drept un gest inamical dacă nu participăm şi noi.

– În acest caz, obiectă William Wolseley, veţi ajunge să cunoaşteţi identitatea „sursei" noastre. Ştiţi că lucrul ăsta contravine tuturor uzanţelor.

Mai degrabă deranjat, Richard Spicer protestă:

– Nu îi vom pune nicio întrebare, bineînţeles. Evident, *field officer* care va participa la această operaţiune îi va vedea faţa, dar asta nu e suficient pentru a-l identifica.

Din nou linişte. De plumb. Îngerul continuă să zboare deasupra mesei. În cele din urmă, William Wolseley zise:

– Doar „C" poate lua această decizie. El conduce toată operaţiunea.

„C" era Sir George Cornwell, directorul MI 6. Această poreclă data din trecut, când numele şefului de la „6" era un secret absolut. Pentru toată lumea, toţi cei care se succedau în acest post se numeau „C", cu excepţia unui grup restrâns de colaboratori.

– Bine, zise Richard Spicer, când...

– Am prevăzut cererea dumneavoastră, rosti onctuos William Wolseley. „C" şi-a rezervat un sfert de oră ca să vă primească. O să îl anunţ.

Se ridică şi formă un număr de interior de la postul fix din cameră. Când închise, anunţă simplu:

– „C" vă aşteaptă.

Merseră amândoi la lift. Biroul lui Sir George Cornwell era chiar deasupra. O secretară cu ochelari imenşi de mioapă îi introduse în biroul directorului.

Acesta din urmă îi primi călduros şi îi instală pe una din marile canapele din piele roşu închis. Foarte înalt, uşor aplecat, ceea ce îi dădea o alură de bâtlan, cu costumul lui din trei piese luat direct de la Saville Row, cravata de club, părul gri tuns scurt, evoca mai degrabă City decât lumea spionajului. Format şi el la Oxford, îşi făcuse toată cariera în Servicii, bucurându-se de o considerabilă avere personală. Îl ascultă pe Richard Spicer expunându-şi cererea şi răspunse cu un zâmbet:

– Ştiţi că îmi cereţi să încalc o regulă intangibilă. Încă nu am pus niciodată în legătură un reprezentant al unui Serviciu extern cu o sursă a noastră.

Richard Spicer se chirci în sinea lui. Asta însemna un refuz. Avu impresia că plonjase într-o baie de spumă, când Sir George Cornwell continuă pe acelaşi ton egal:

– Am decis totuşi să dau curs cererii dumneavoastră. Cu o condiţie...

Dacă i s-ar fi cerut lui Richard Spicer să danseze din buric numai în chiloţi, ar fi acceptat fără să ezite.

– Care? se repezi el.

– Doresc ca Agenţia să fie reprezentată de un şef de misiune pe care noi l-am apreciat în mod deosebit pe parcursul unui alt caz. Prinţul Malko Linge. S-a dovedit, conform lui William Wolseley, deosebit de fiabil şi de eficace.

– Pe prinţul Malko, bâigui Richard Spicer, îl apreciez şi eu la fel de mult. Nu cred că ar fi o problemă pentru Langley.

„C" zâmbi.

– Să considerăm că cererea dumneavoastră va fi acceptată. Trebuie totuşi să precizez că este vorba de o misiune cu mari riscuri.

– Aceasta nu va fi un obstacol pentru Malko, afirmă americanul.

– Perfect, concluzionă George Cornwell, vă voi cere deci să semnaţi un formular de confidenţialitate specific acestei operaţiuni. Veţi vedea apoi detaliile logistice cu William.

Richard Spicer ar fi semnat cu două mâini... Ştia, de asemenea, că, în plus faţă de calităţile sale profesionale, un alt element înclina în favoarea lui Malko. El şi „C" aparţineau aceluiaşi univers. Exista o solidaritate puternică între posesorii de castele. Chiar dacă Sir George Cornwell era infinit mai bogat decât Malko.

Aşteptă, bând puţin ceai, până ce secretara termină de imprimat formularul de confidenţialitate. Abia îşi stăpânea excitarea: dacă această operaţiune reuşea, va putea ajunge *deputy* al Directorului de Operaţiuni.

CAPITOLUL IV

– Ajungem într-unul din colţurile cele mai murdare ale planetei! zise Stanley Allbright întorcându-se spre Malko, cu gura schimonosită de un zâmbet sarcastic. Bun venit la Spin Boldak!

Reprezentantul MI 6 la Kabul încetini pentru a evita o căruţă încărcată cu pepeni verzi, trasă de un bărbos înfricoşător de slab, al cărui cap dispărea aproape complet sub un turban cafeniu. O rafală de praf gălbui învălui rapid Land Cruiserul blindat. Câmpia pietroasă care se întindea de ambele părţi ale şoselei Kandahar–Spin Boldak era în permanenţă măturată de un vânt violent. În faţa lor, masivul Khajwa Amran, care urma aproximativ frontiera afgano-pakistaneză, îşi ridica vârfurile albăstrui, rotunde ca sânii unei femei.

Spin Boldak, ultima aglomerare urbană înainte de frontiera pakistaneză, semăna cu toate satele afgane, cu acoperişurile din tablă ondulată, barăcile din chirpici, micile tarabe de pe marginea şoselei. Făcuseră două ore pentru a parcurge cei 103 kilometri din Kandahar. Şoseaua A 75, una din singurele care duceau în Pakistanul vecin, ar fi trebuit să fie terminată de multă vreme, datorită ajutorului internaţional. Degeaba, dolarii ajunseseră în altă parte decât în buzunarele antreprenorilor, şi mai lipseau

încă 46 de kilometri de asfalt... Fostul asfalt, găurit de miile de camioane care circulau în ambele sensuri, era, pe alocuri, atât de accidentat încât nu se putea depăşi viteza de douăzeci de kilometri la oră.

Malko tresări, contemplând o caravană de cămile care înainta liniştită, paralel cu şoseaua. Avea impresia că petrecuse două ore într-o maşină de stors. Se întoarse spre spate şi o întrebă pe Maureen Kieffer:

– Cum te simţi?

– Mi-e sete! zise sud-africana.

Înghesuită între cei doi munţi de carne din cadrul „Blackwater", agenţii de securitate impuşi de staţia CIA de la Kabul, cu ţinuta kaki şi cascheta din pânză asortată, care îi masca părul lung blond, nu avea mai nimic feminin. Deşi nu era machiată şi nici rujată, o anume senzualitate emana totuşi prin piele, îşi zise Malko.

Tăcuţi, mestecând gumă într-un ritm de bovine, cu MP5 pe genunchi, înfofoliţi în vestele antiglonţ, Kevin şi Peter nu scoseseră un cuvânt pe tot drumul. După un an în Afganistan, deşertul îi lăsa complet indiferenţi. Dar, de la primele case din Spin Boldak, se dezmorţiseră şi observau exteriorul, gata să reacţioneze la cea mai mică ameninţare.

– Chiar este „cald" aici? întrebă Malko pe Stanley Allbright.

Britanicul dădu din cap.

– *Well*, acum cincisprezece zile, un taliban deghizat în poliţist s-a aruncat în aer la postul de trecere, omorând şapte persoane. Săptămâna trecută, o mină artizanală ascunsă în şosea, cu două sute

de metri înaintea noastră, a pulverizat un camion şi a omorât două sau trei persoane. Şeful poliţiei din Spin Boldak, Abdul Wasse Alakozai, este unul dintre cei mai bogaţi oameni din zonă.

– De ce?

– Pentru că închide ochii.

– Veniţi frecvent aici?

– Cât mai rar posibil, afirmă britanicul. Dar astăzi este o onoare să vă însoţim, adăugă el, mucalit. Ah da, uitam: weekendul trecut, un tip pe o motocicletă s-a aruncat în aer în mijlocul unui grup de soldaţi afgani: douăzeci şi şase de morţi...

Ascultând această enumerare sinistră, cei doi „Blackwater" se ridicară, scrutând mulţimea de pietoni, de două-roţi, de *rickshaws* şi de autobuze vechi în mijlocul căreia înaintau tot mai lent, pe măsură ce intrau în Spin Boldak. Se strecurau printre camioane pictate în stil pakistanez, motociclete, şarete de mână, hamali încărcaţi ca asinii. Tensiunea crescuse cu un grad în maşină.

– Aici, zise din spate Maureen Kieffer, nu trebuie să te încrezi în nimeni şi în nimic. Tipul cel mai inofensiv în aparenţă poate fi un nebun furios gata să se arunce în aer.

Malko simţise şi el cum îi creşte pulsul. În urmă cu câteva luni, nu se afla departe de Spin Boldak, la Kandahar, dar nu ajunsese până aici. Nimeni nu venea fără să fie absolut necesar în sud, unde NATO, însărcinat cu supravegherea regiunii, nu se arăta deloc. Talibanii erau peste tot, în oraş şi în nenumăratele sate ascunse în deşert.

Prudenţi, soldaţii afgani ieşeau cât mai rar posibil, nevrând să moară pentru şaizeci de dolari pe lună. În plus, toţi aveau cel puţin un luptător în familie. Nici de cealaltă parte a frontierei, în Baluchistan, situaţia nu era mai bună.

La Şaman, oraşul geamăn cu Spin Boldak, oamenii din al-Qaida erau la ei acasă... Mână în mână cu bătrânul mullah Omar, conducător al credincioşilor, şeful spiritual al talibanilor, urmărit din octombrie 2001. Toată lumea ştia că se ascundea în această regiune puţin accesibilă, plină de madrasa, populată de paştuni, ca şi de cealaltă parte a frontierei.

Nu erau departe de Osama bin Laden, Şeicul, omul cel mai căutat din lume. Doar că, în Baluchistan, luptătorii islamişti erau ca peştii în apă, respectaţi, ajutaţi, ascunşi de oameni, care vedeau în mullahul Omar şi în Osama bin Laden nişte zei. Paştunii, care aveau totuşi trădarea în sânge, nici nu se gândeau să câştige cei douăzeci şi cinci de milioane de dolari promişi de americani pentru capturarea celor doi. Numele paştunului care ar comite o asemenea infamie ar fi blestemat până la sfârşitul timpurilor.

– Cred că am ajuns! anunţă Stanley Allbright, oprind pe acostamentul înţesat de vânzători aplecaţi peste marfa lor.

La douăzeci de metri în faţă, şoseaua era întreruptă de două bariere roşu cu alb, cu vopseaua scorojită. La dreapta, două rânduri de camioane se întindeau pe o sută de metri. La stânga, soldaţi afgani îi filtrau pe cei care veneau din Pakistan.

– Bun, anunţă Stanley Allbright, este momentul să derulăm scenariul.

Ieşi din Land Cruiser pentru a se apleca lângă roata stânga-faţă. Malko i se alătură, rămânând în picioare în spatele lui, făcând un paravan între britanic şi un negustor de pepeni verzi.

Liniştit, Stanley Allbright deşurubă valva pneului gros şi apăsă. Şuieratul aerului care ieşea fu acoperit de hărmălaia înconjurătoare. În câteva minute, pneul fu aproape plat. Ca şi cum se spărsese.

Malko întoarse capul înspre postul de frontieră aflat la o distanţă de vreo zece metri. Erau la locul şi momentul stabilit. Discreţi, cei doi „Blackwater" rămaseră în maşină, în timp ce Stanley Allbright instala cricul sub maşină.

Chiar şi în ianuarie era cald şi transpiră imediat. Un sfert de oră mai târziu, cu ajutorul lui Malko, reuşise să demonteze roata. Înainte de a o înlocui cu rezerva, scoaseră camera din cauciuc, ca pentru a o repara. Pe o rază de o sută de metri, erau trei vulcanizări. Priviră în jurul lor. Nimeni nu părea să le acorde atenţie.

– Credeţi că ne va repera uşor? se nelinişti Malko.

Land Cruiserul purta pe lateral şi pe capotă, în engleză şi în arabă, inscripţia WORLD FOOD PROGRAM. Această siglă îi fusese comunicată lui „Shalimar" prin fratele său, farmacistul londonez, pentru a putea intra în contact cu ei la iniţiativa sa.

Stanley Allbright zâmbi.

– Vedeţi mulţi străini prin zonă? „Shalimar" ştie că este un Land Cruiser care a rămas în pană

chiar înainte de postul de vamă şi că are sigla noastră.

– Nu va avea probleme să treacă?

Agentul MI 6 întinse mâna spre un pakistanez cu turban, care tocmai discuta cu un soldat afgan care trebuia să îl controleze.

– Priviţi!

Pakistanezul şi soldatul afgan erau cufundaţi într-o discuţie animată. În cele din urmă, pakistanezul băgă mâna în *charouar*[1] şi scoase câteva bancnote mototolite. Numără trei, imediat apucate de soldatul afgan care se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă.

– Aici, comentă agentul MI 6, nu există niciun control. Aici, şi afganii acceptă rupiile pakistaneze. Costă cam un euro pentru a trece într-un sens sau în celălalt.

Într-adevăr, următorul se prezentă, cu banii deja în mână...

Malko privea un camion pakistanez plin cu o încărcătură monstruoasă, care pornea din nou într-un nor de fum albăstrui.

– Şi camioanele? întrebă el. Nu sunt verificate?

– Vameşul care va verifica vreunul nu va mai trăi mult timp, afirmă Stanley Allbright. Pentru camioane este o *flat rate*[2], de aproximativ 35 de euro. În ambele sensuri.

---

[1] Pantalon tradiţional.

[2] Taxă fixă.

Un înger trecu şi începu să tuşească, intoxicat de fumul albăstrui de motorină, apoi dispăru. La Spin Boldak se măsura întreaga eficienţă a „războiului împotriva terorii" al lui George W. Bush. Talibanii şi al-Qaida mai aveau destule zile frumoase în faţă.

Liniştea se lăsă, apoi Maureen Kieffer zise din Land Cruiser:

– Mi-e sete!

Trecând peste unul din cei doi „Blackwater", deschise portiera şi sări din maşină. Trecătorii îi aruncară o privire indiferentă, cu o slabă curiozitate. Cu cascheta şi ţinuta ei oarecum militară, părea un bărbat, desigur scund, dar nimic care să îi poată şoca pe bănuitorii paştuni. Cumpără de la un vânzător bărbos o sticlă de Coca, o desfăcu şi se întoarse spre maşina 4x4. Malko o privea amuzat. Nu se putea bănui prezenţa unui Glock cu cincisprezece gloanţe la centura pantalonului sud-africanei, nici corpul ei magnific. Pentru a veni la Spin Boldak, Maureen Kieffer se oferise personal. Cunoscând ţara, vorbind puţină paştună, se mişca ca peştele în apă. I se alătură lui Malko.

– Sper că tipul vostru va fi punctual! zise ea. Să ne putem întoarce la Kandahar înainte de lăsarea nopţii. Nu mă văd dormind aici. Sunt *desigur* răufăcători care ne-au reperat. Inutil să se mai sperie.

– *Inch'Allah!* oftă Malko.

Ei, fiind străini, nu puteau să treacă frontiera. Şi pentru a merge unde? La Şaman riscau să fie răpiţi sau ucişi. Doar pentru că erau luaţi drept americani.

Stanley Allbright se ridică brusc.

– Cred că el este! zise în şoaptă.

Malko întoarse capul şi văzu un bărbat care tocmai trecea de postul de frontieră. După ce ezitase câteva secunde, se îndrepta spre Land Cruiser. Cu turban, *camiz*[3]*-charouar*, nu se distingea cu nimic de alţi trecători. O frumoasă barbă neagră şi o privire străpungătoare, sub arcadele cu sprâncene groase. Nasul foarte coroiat.

Era bărbatul care, după MI 5 britanic, cunoştea amplasarea taberei în care al-Qaida antrena albi convertiţi.

În fine, o sursă în această regiune până acum opacă.

Malko se gândi deodată la ceva şi se întoarse spre Stanley Allbright.

– Aveţi o descriere fizică a lui „Shalimar"?

– Nu, recunoscu britanicul, dar...

– Şi dacă acesta este un kamikaze? Aici, suntem o ţintă...

Văzu cum sângele dispare din obrajii Maureenei Kieffer. Deja vârâse mâna în deschizătura vestei lungi şi îşi dădu seama că apuca pistolul Glock. În spatele maşinii Land Cruiser, cei doi „Blackwater" nu auziseră nimic şi aşteptau calmi...

Presupusul *Pir* Nadir Memon nu era decât la zece metri. Trebuia *rapid* să ia o decizie. Altfel, ar fi prea târziu. Malko se gândi la motociclistul care făcuse douăzeci şi şase de morţi. La rândul lui,

[3] Cămaşă lungă.

apucă de sub vestă crosa pistolului Beretta 92 de la centură. Dilemă: dacă îl doborau din greşeală pe cel care venea spre ei şi era sursa lor, era oribil. Dar, pe de altă parte, dacă era un răufăcător venit să îi transforme în căldură şi lumină...

Stanley Allbright se depărtă imediat de maşină şi merse în direcţia bărbatului care se îndrepta spre ei. Maureen Kieffer şopti admirativ:

– *He has guts!*

Malko îşi ţinea respiraţia. Cei doi bărbaţi se întâlniră. Pakistanezul îi aruncă o privire scurtă lui Stanley Allbright, apoi îşi continuă drumul, trecând prin faţa maşinii Land Cruiser fără măcar să încetinească. Purta un sac din pânză maro agăţat de umăr şi turbanul asortat era desfăcut, fluturând în mână. Cu aceiaşi paşi regulaţi, se îndepărtă spre ieşirea nordică din Spin Boldak. Stanley Allbright se întoarse spre ei, dezarmat.

– V-a vorbit? întrebă Malko.

– Nu, doar privit. Intens.

– Era prea periculos pentru el să intre în legătură cu noi aici, concluzionă Malko. Ne va aştepta cu siguranţă ceva mai departe... Trebuie să punem roata.

– Şi dacă nu este el?

– Ne vom întoarce.

În zece minute, puseseră roata de rezervă şi o strânseră pe cea pe care o demontaseră. Stanley Allbright se urcă la volan şi întoarseră, plecând în direcţia Kandahar. Malko, cu geamul deschis, examina atent marginea şoselei.

Îl reperă pe bărbatul cu sac maro la ieşirea din Spin Boldak, pe marginea şoselei. Când văzu Land Cruiserul, ridică mâna, ca şi cum făcea autostopul. Stanley Allbright opri şi Malko trebuie să se înghesuie pentru a-l lăsa să urce pe noul venit. Mirosea a transpiraţie, murdărie şi un miros dulceag, neidentificabil.

Imediat ce demară din nou, britanicul i se adresă în paştună. Conversaţia fu scurtă, imediat tradusă.

– Este cel pe care noi îl aşteptam, confirmă agentul MI 6. Dar nu este bărbatul pe care trebuia să îl întâlnim. Acesta din urmă a considerat prea periculos pentru el să vină până aici. Ne aşteaptă într-un sat, la Yaro Kaley, la vreo douăzeci de kilometri de aici, de-a lungul frontierei. Ne va conduce el.

Începeau problemele.

Stanley Allbright schimbă o privire lungă cu Malko. Se gândeau amândoi la acelaşi lucru. Regula *absolută* în cazul unei întâlniri cu oameni periculoşi era să nu se îndepărteze de un loc public... Jurnalistul american Daniel Pearl murise pentru că încălcase regula. Având întâlnire într-o cafenea din Karachi, îşi urmase interlocutorii într-un loc necunoscut...

– Ce facem? întrebă Malko.

– Mie nu-mi place treaba asta! zise Maureen Kieffer din spate. Mai bine renunţăm. Să aranjăm o altă întâlnire.

– Aşteptaţi! protestă Stanley Allbright, sunt obligat să cer ordine de la Londra.

– De la Londra? se miră Malko.

– Da, „C" este cel care coordonează direct această operaţiune.

– Haideţi, zise Malko, să ne îndepărtăm de aici.

Stanley Allbright parcurse doi kilometri, apoi făcu la dreapta, pe un drumeag ce se pierdea în deşert. Opri maşina Land Cruiser, luă telefonul Thuraya criptat din geantă şi sări jos.

O rafală de vânt prăfuit invadă maşina. Pasagerul lor aştepta, mut şi nemişcat ca o statuie. Un bărbat la vreo 40 de ani, cu faţa subţire şi trăsăturile ridate. Britanicul se îndepărtase vreo zece metri. Scoase antena telefonului criptat şi începu să caute satelitul, ca să poată stabili legătura cu Londra.

Îi părea rău să strice totul, dar nu putea să îşi asume riscul unei întâlniri neprevăzute decât cu acordul superiorilor săi.

*

* *

Sir George Cornwell tocmai îşi termina „ceaiul de dimineaţa devreme" şi citea titlurile din *Times*, când secretara îl anunţă despre apelul lui Stanley Allbright.

– Daţi-mi legătura pe 2, ceru directorul MI 6, rugându-se să fie veşti bune.

Ascultă explicaţiile şefului de la postul din Kabul şi luă câteva notiţe înainte de a întreba:

– Dar *tu* ce simţi, Stanley?

– *Sir*, cred că trebuie să mergem, răspunse imediat britanicul. Am reuşit cu greu să aranjăm această întâlnire şi cunoaşteţi miza...

– Desigur, recunoscu „C", dar nu vreau să îţi risc viaţa, a ta şi a celor care te însoţesc.

Miza era, evident, scurtcircuitarea „Verişorilor" de la CIA, făcând rost de informaţii pe care americanii încercau disperaţi să le obţină.

– Îmi asum riscul, *sir*, afirmă pe dată Stanley Allbright.

– O.K. Ţine-mă la curent.

Graţie telefonului Thuraya, erau siguri că pot rămâne în legătură. După ce închise, „C" îşi turnă ceai, rugându-se ca operaţiunea să fie încununată cu succes. Era suficient ca Stanley Allbright să îi poată preda lui „Shalimar" raniţa în care se aflau opt balize ce emiteau un semnal radio vertical, captat de orice AWACS. Apoi, agentul va plasa una sau mai multe balize în tabăra suspectă sau în apropiere. Odată calculate coordonatele geografice, nu mai rămânea decât să le comunice lansatorului de *cruise-missiles*.

*

* *

– Cred că este o prostie să mergem, zise în şoaptă Maureen Kieffer.

Ea şi Malko nu îl scăpau din ochi pe Stanley Allbright, oprit în mijlocul deşertului, cu Thuraya lipit de ureche.

– Stanley pare prudent şi cunoaşte ţara, o corectă Malko. Nu e un nebun furios.

Încă de la sosirea la Kabul l-a simpatizat pe şeful de post de la „6". Fără prea mare dificultate, acesta acceptase sugestia lui Malko de a o lua pe sud-africană în expediţia lor. Tânăra venea cu

o contribuţie preţioasă: un Land Cruiser blindat pe care îl vânduse unuia dintre clienţii săi din Kandahar în urmă cu câteva luni. Acest vehicul, cu numere locale, era mai discret decât un Land Rover al NATO. Fusese suficient să picteze sigla WORLD FOOD PROGRAM. În plus, Malko ştia că Maureen Kieffer era un partener puternic şi curajos.

Îl văzu pe Stanley Allbright cum pliază antena telefonului Thuraya şi revine spre maşină, radiind.

– Dacă sunteţi de acord, zise el lui Malko şi Maureenei, mergem. Am undă verde de la Londra.

– Sunt de acord, aprobă Malko.

Maureen rămase tăcută. Ca şi cei doi „Blackwater". Un schimb scurt de cuvinte avu loc între pakistanez şi Stanley Allbright. Întoarseră maşina, revenind spre Spin Boldak. Ceva mai departe, pasagerul lor arătă un drum aproape invizibil care mergea spre est, în plin deşert. Malko se întoarse, scrutând norul de praf pe care îl ridicau în urma lor. Intrau într-un *no man's land* periculos, unde nimeni nu ar fi putut să le vină în ajutor.

Nori de praf se ridicau brusc, mascând drumul. Traversară un sat, apoi un altul, fără să întâlnească pe nimeni. Pakistanezul îl ghida pe Stanley Allbright prin interjecţii scurte. La intersecţia a două drumuri, îi făcu semn să o ia la dreapta, înspre două dealuri golaşe. Puteai să crezi că te afli pe lună.

În spate, Maureen Kieffer era cufundată în studierea unei hărţi. Ridică capul şi îl interpelă pe Stanley Allbright:

– Întrebaţi-l dacă am trecut de Yaro Kaley.

Britanicul puse întrebarea. Mai întâi, pakistanezul păru că nu înţelege. Apoi, făcu un gest din mână, arătând spre spatele maşinii.

– Am trecut de el, este acolo! răspunse britanicul.

Brusc, Malko realiză că soarele bătea direct în geamul dinspre el. Adică mergeau spre sud, în direcţia frontierei. Ca şi cum îi ghicise gândurile, Maureen Kieffer zise pe un ton calm, dar încordat:

– După părerea mea, suntem deja în Baluchistan. Ne „abureşte".

Nu prevăzuseră acest lucru şi nu era deloc o situaţie liniştitoare.

CAPITOLUL V

Land Cruiserul hurducăia pe un drum aproape invizibil, mergând spre sud, dar atmosfera se tensionase. Stanley Allbright se întoarse spre pakistanez.

– Mai este mult?

– Nu, nu, chiar după deal. Este un cătun unde ne aşteaptă. A venit cu motocicleta.

Malko privea peisajul dezolant, neputând să nu se gândească la vulnerabilitatea lor. În fine, nu trebuia să fie pesimist. Deodată, pasagerul lor scoase un mormăit şi întinse mâna spre stânga. Malko zări în stânga şoselei o clădire în ruine, de dimensiuni destul de mari, înconjurată de alte case în stare jalnică. Epava unui camion se afla în faţă, înconjurată de mai multe motociclete.

Stanley Allbright se opri la capătul drumului, la vreo cincizeci de metri de clădire, şi zise:

– O.K., mergem!

Sărise deja din maşină. Pakistanezul îl urmă, dar zise câteva cuvinte pe un ton grăbit.

– Vrea să meargă să-l caute, traduse Stanley Allbright, poate că sunt şi alţii cu el, care nu trebuie să ne vadă.

Fără să aştepte răspunsul agentului MI 6, pakistanezul se îndepărtă aproape alergând. Malko

urmă să coboare şi el, dar Maureen Kieffer îl reţinu cu o mână pe umăr, în momentul în care pakistanezul intra în casă.

– Dacă am face mai întâi un tur? sugeră ea.

Malko dădu din cap. Liniştea era apăsătoare, cu excepţia rafalelor de vânt care ridicau nori de praf ce acopereau totul. Nicio fiinţă umană în zare, nicio colibă! Se aflau într-un *no man's land* între Afganistan şi Pakistan, dar de partea pakistaneză. Paradisul traficanţilor care refuzau să plătească modesta taxă la vama din Spin Boldak. Şi a tuturor răufăcătorilor care traversau frontiera în ambele sensuri.

Stanley Allbright scosese telefonul Thuraya şi orienta antena pentru a găsi satelitul. Odată stabilită legătura, avu o discuţie scurtă, după care urcă înapoi în maşină.

– Am dat poziţia noastră celor de la Kabul, zise el, nu se ştie niciodată! Vor verifica unde ne aflăm în realitate. Ne vor suna ei.

GPS-ul integrat în Thuraya permitea să stabilească poziţia cu precizie de câţiva metri. Aşteptară în linişte. Trecuseră cinci minute de când pakistanezul dispăruse în casă.

– Să facem un tur, repetă Maureen Kieffer.

Stanley Allbright porni şi ocoli casa, de-a lungul unui zid pe jumătate dărâmat, până în spatele clădirii. Apăsă imediat frâna înjurând. Trei Toyota Land Cruiser erau parcate în spatele clădirii! Unul din ele avea o mitralieră uşoară prinsă pe parbriz, cu o bandă încărcată.

– S-o ştergem! zise imediat Malko. Este o capcană!

Stanley Allbright dădu înapoi atât de brutal încât blocă roţile maşinii în nisip. Tocmai cupla schimbătorul de viteză când trei bărbaţi cu turbane negre apărură în spatele vehiculului. Doi înarmaţi cu kalaşnikov, al treilea cu o mitralieră uşoară M 60, cu benzile de cartuşe înfăşurate în jurul pieptului.

Fără să ezite, cu arma ţinută la orizontală de cureaua agăţată de umăr, bărbatul cu M 60 deschise focul asupra maşinii Toyota.

Malko auzi impacturile lovind blindajul, ca o grindină, şi întreg vehiculul fu zguduit. În spate, cei doi „Blackwater" îşi luaseră în grabă armele, neputincioşi. Dacă ar fi coborât, ar fi fost doborâţi imediat. Maureen Kieffer îşi scoase MP 5, iar Malko, Beretta 92 dat de Centrala CIA.

Cu dinţii strânşi, Stanley Allbright reuşi în cele din urmă să iasă din nisip. Cu motorul turat, Toyota făcu un salt înainte, lăsând adversarii pe loc. Noi lovituri se simţiră în spate şi geamul lateral deveni practic opac, ciobit de gloanţe. Malko îşi zise că tocmai verifica *in vivo* calitatea blindajelor lui Maureen Kieffer.

Ajunseră în faţa casei. Drumul pe care veniseră se deschidea înaintea lor. Stanley Allbright hurducăi până la el şi înjură. Două Toyota ocupate de bărbaţi cu turbane tocmai apăreau după un colţ, tăindu-le drumul.

– Să mergem spre sud! strigă Maureen Kieffer, vom găsi un sat.

Întoarseră din nou.

Liniştea nu dură decât câteva minute: un grup de bărbaţi înarmaţi îi pândeau, ascunşi în epava camionului. Deschiseră focul şi blindajul încasă mai multe lovituri, în timp ce pe parbriz apărură trei urme de gloanţe.

– Mai repede! strigă Maureen.

În timp ce Stanley Allbright accelera, un nor de praf apăru în faţa lor pe drumul spre sud. Două camionete cu cabină dublă pline cu oameni înarmaţi. Se puseră de-a curmezişul drumului şi luptătorii cu turbane coborâră, desfăşurându-se pe două laturi.

De această dată, erau încercuiţi.

Nu era decât un singur lucru de făcut: să riposteze pentru a câştiga timp. Dar, pentru aceasta, trebuia să coboare din Land Cruiser...

*

* *

Stanley Allbright vină brusc şi opri transversal, astfel încât să se servească de maşina blindată ca de un scut. Săriră toţi jos, pe partea dreaptă. Cei doi „Blackwater" începură să tragă cu M 16 rafale scurte, ţintind turbanele din camion.

Malko luă Beretta 92 cu amândouă mâinile, ţinti atent şi avu plăcerea să vadă un turban negru zburând, în timp ce posesorul lui cădea.

Soneria telefonului Thuraya se declanşă şi Stanley Allbright sări la aparat. Lăsă mai întâi pe interlocutorul său să vorbească şi îi zise lui Malko:

– Suntem la opt kilometri în interiorul Pakistanului!

– Să ne trimită ajutoare! răspunse Malko. De la Kandahar. Au poziţia noastră.

– *My God*, aici o să ne putrezească ciolanele! zise Maureen Kieffer.

Era prima dată când Malko o vedea atât de resemnată.

Ghemuit lângă roata maşinii 4x4, Stanley Allbright explica situaţia funcţionarului nr. 2 de la MI 6. În timp ce ceilalţi patru se ocupau cu împiedicarea adversarilor să înainteze. Malko auzi un ţipăt şi, întorcând capul, îl văzu pe Kevin, unul din cei doi „Blackwater", întins pe spate, cu faţa plină de sânge. Se expusese prea mult şi tocmai luase un glonţ în cap.

Stanley Allbright renunţase la telefon şi lansa câte o rafală scurtă de fiecare dată când apărea un turban. Pentru moment, îşi menţineau adversarii la distanţă, dar aceasta nu putea să dureze mult. Ceilalţi erau cel puţin treizeci. Aşteptau desigur să li se termine muniţia pentru a veni să-i omoare fără riscuri.

Thuraya sună din nou şi Stanley Allbright se aruncă la telefon. Malko îl văzu schimbându-şi înfăţişarea. Britanicul depărtă telefonul de gură şi strigă:

– Ce vrea să însemne asta? strigă el.

– CentCom[1]-ul din Bagram a verificat coordonatele noastre şi a constatat că suntem în teritoriu

[1] Centrul de comandă.

pakistanez. Este interzis să se intervină cu mijloace aeriene dincolo de frontierele Afganistanului...

– *Himmel!* explodă Malko. Sunt nebuni!

Stanley Allbright întrerupse torentul de înjurături asupra interlocutorului său, la celălalt capăt, pentru a explica:

– Spun că trimit de urgenţă o unitate a *Special Forces* staţionată în Kandahar. Vor fi aici într-o oră şi jumătate, două ore.

– Vom fi morţi! zise Malko. Şi elicopterele?

– Nici ele nu au dreptul să se aventureze până aici. Dacă un aparat ar fi doborât, ar crea un incident diplomatic uimitor. Preşedintele Musharraf[2] este foarte drastic cu respectarea suveranităţii.

Era ca în scrierile lui Kafka... Malko ţinti un turban care înainta pieziş şi îl atinse. Dar timpul trecea tot mai repede.

– Trebuie să sărim peste decizia armatei, zise el. Daţi-mi aparatul. Aveţi numărul lui John Muffet, COS[3]-ul de la Kabul?

– Da, bineînţeles. Îl sun eu.

Formă numărul, apoi îi dădu telefonul lui Malko. Şeful Centralei CIA răspunse aproape imediat, întrebând jovial:

– Merge bine?

– Merge prost! răspunse Malko. *Foarte* prost. Dacă nu se întâmplă un miracol, vom fi morţi în scurt timp.

---

[2] Preşedintele Pakistanului.

[3] *Chief of Station*: şeful Centralei.

– *Holy Shit!* Ce se întâmplă?

Malko îi explică. John Muffet îl întrerupse:

– Malko, nu pot să fac nimic contrar CentCom, sunt militari. *They go by the book!* Mă învârt cum vor ei.

– O.K., spuse Malko. Ştiu. Vreau să îl sunaţi imediat pe Frank Capistrano la Casa Albă. Este mai simplu pentru dumneavoastră. El...

Trebui să întrerupă, atât de violent era focul talibanilor; abia reuşi să îi dea numărul direct la *Special Advisor for Security* al lui George W. Bush.

– Spuneţi-i că, dacă nu intervine, îmi poate rezerva un loc la Arlington, concluzionă Malko. *Hurry up!*

Malko puse telefonul Thuraya deoparte, lăsându-l activat. Ceilalţi se apropiau. Din fericire, poziţia lor, pe jumătate ascunşi de pământ, le permitea să îşi ţină atacatorii la pământ fără să consume prea multă muniţie. Minute interminabile, nu se mai gândi decât cum să-i ţină la distanţă pe adversari. Îi mai rămâneau încă trei încărcătoare... Alături de el, Maureen Kieffer, impasibilă, trăgea rafale scurte cu MP 5.

Cum un mic grup se apropia periculos, acoperit de rafale lungi, Peter, „Blackwater"-ul supravieţuitor, aruncă una din ultimele grenade...

Malko întinse braţul, îşi ţinu respiraţia şi ţinti atent un atacator, atingându-l la coapsă. Abia că îl auzi pe Stanley Allbright urlând:

– Sună! Sună, nemernicul!

Malko luă Thuraya.

– Alo!

– Malko?

Crezu că leşină de fericire auzind vocea guturală şi cam tărăgănată a lui Frank Capistrano.

– Da. Ştiţi că...

– Tocmai decolează, făcu simplu *Special Advisor*-ul de la Casa Albă. Două F-16, din Kandahar. Am *clearance* de la preşedinte. Va trebui doar să juraţi că sunteţi pe teritoriul afgan. CentCom a înregistrat acest raid cu coordonate false ale obiectivului... *Hold on!*[4]

Malko l-ar fi sărutat, dar nu era momentul de pălăvrăgeli.

– Dacă totul se derulează bine, zise el, vă sun din nou ca să vă mulţumesc.

Tresări, lovit în obraz de un tub fierbinte de la puşca M 16 a lui Peter, şi strigă spre Stanley Allbright:

– Este O.K. Două F-16 sunt pe drum!

Maureen Kieffer scutură din cap.

– Dacă nu ştiai pe cineva la Casa Albă, eram morţi! concluzionă ea. Ce sistem tâmpit!

În acelaşi moment, un tip cu turban ieşi din spatele camionului, cu un tub lung pe umăr: un lansator de rachete RPG 7. Făcu câţiva paşi şi îngenunche, pentru a-şi regla ţinta, Land Cruiserul în spatele căruia se adăposteau ei. Maureen Kieffer reacţionă instantaneu, trăgând o rafală lungă. Practic rupt în două, purtătorul de RPG 7 căzu la pământ şi rămase nemişcat. Malko privi în jurul lui. În faţă,

[4] Rezistaţi!

era grupul ieşit din casă, la stânga, cei care blocau drumul spre nord, la dreapta, grupul venit din sud.

La fiecare secundă, un nou trăgător cu RPG 7 putea să apară şi nu ar fi putut să-l oprească mereu la timp. Chiar şi în cele mai optimiste gânduri, avioanele F-16 nu ar ajunge în zonă mai devreme de un sfert de oră. Până atunci, puteau muri de zece ori. După părerea lui, adversarii încercau să îi prindă în viaţă, ceea ce explica relativa lor reţinere... Se întoarse, descoperind o râpă pietroasă, accidentată, fără nicio urmă de drum, dar pe unde o maşină 4x4 trebuia să poată trece. Câteva sute de metri mai departe, ar fi ascunşi după o denivelare a solului.

Se întoarse şi îi zise lui Stanley Allbright.

– Mă urc la volan. O să încercăm să trecem pe acolo.

În momentul în care se urca pe scaunul din faţă, un glonţ lovi geamul lateral, în dreptul capului său. Geamul blindat îl opri. Tresări totuşi. Imediat ce porni motorul, Stanley Allbright, Maureen Kieffer şi „Blackwater"-ul supravieţuitor urcară în maşină. Malko răsuci puternic volanul şi îndreptă Land Cruiserul spre râpă, apăsând acceleraţia. Vehiculul greu se mişcă în faţă şi, pentru câteva secunde, Malko îşi zise că alesese opţiunea corectă. Dar, cu acceleraţia apăsată la podea, Land Cruiserul încetini brusc cu atâta brutalitate, încât aproape că se lovi de parbriz. Roţile din faţă tocmai se afundaseră în solul friabil! Vină, dar prea târziu: roţile din spate, la rândul lor, patinau pe pietre. Disperat, încercă să cupleze diferenţialul, fără rezultat.

Un miros de ars începu să invadeze maşina ale cărei roţi se afundau în sol. Maureen Kieffer strigă:

– Degeaba, nu veţi reuşi, este prea grea!

Cu blindaj, Land Cruiserul avea patru tone.

Malko privi în retrovizoare. Cele trei grupuri veneau spre ei, descoperiţi. Chiar voiau să îi prindă în viaţă! Unii dintre ei trăgeau rafale scurte pentru a-i împiedica să coboare din maşină. Maşinile lor Toyota înaintau în acelaşi timp, oferindu-le o oarecare protecţie.

Din pură răutate, unul dintre indivizi trase în trecere o rafală scurtă în corpul inert al lui Kevin, „Blackwater"-ul mort. Cadavrul tresări sub lovituri. Colegul lui izbucni.

– *Motherfuckers!*

– Să încercăm să plecăm pe jos! sugeră Malko, fără să fie prea sigur.

Profitând de calmul relativ, deschiseră toţi portierele şi săriră din maşină, adăpostindu-se după Land Cruiser. Afundându-se în solul mobil, intrară în râpă.

Malko privi cerul albastru şi gol. Ce ghinion să moară în acest colţ uitat de lume...

Împuşcăturile reîncepură. Indivizii cu turban voiau să îi oblige să se oprească. Malko se întoarse şi, ţinând Beretta 92 cu amândouă mâinile, ţinti un turban maro al cărui proprietar se prăbuşi imediat ţipând. Chiulasa pistolului sună a gol şi puse un încărcător nou. Nu mai puteau înainta pe jos şi, întinşi, îşi ţineau adversarii la distanţă, pe rând, în timp ce ceilalţi câştigau câţiva metri. Doar că adversarii câştigau oricum teren, iar muniţiile lor nu

erau inepuizabile. Malko întâlni privirea lui Maureen Kieffer, întinsă lângă el.

– Îmi pare rău că te-am luat cu mine aici! zise el.

Sud-africanca scutură din cap.

– Nu ai de ce. Eu am vrut să te însoţesc.

*

* *

Mai erau trei încărcătoare pentru arma M 16 a lui Peter, iar pistoalele lui Maureen Kieffer, ale lui Stanley Allbright şi Malko erau aproape goale. „Blackwater" încercase să se târască până la cadavrul colegului său pentru a recupera muniţia, dar trebuise să renunţe, focul era prea violent.

Implacabil, cercul atacatorilor se strângea. Ei nu îşi asumau riscuri, ştiind că cei patru străini nu le puteau scăpa.

Malko îşi zise că nu avea chef să fie prins viu... Mai trase de două ori şi chiulasa pistolului Beretta 92 rămase deschisă: încărcătorul era gol. Pentru câteva secunde, simţi o ameţeală neplăcută, căutându-se febril prin buzunare. Un glonţ se înfipse în pietrişul de lângă el, ridicând un mic gheizer de praf. Deşi Land Cruiserul era gol, continuau să tragă în el. Orbeşte.

Încă asurzit de împuşcături, căută privirea Maureenei Kieffer. Curios, o văzu clipind des. Exclamă:

– Ascultaţi!

Ciuli urechea.

La început fu ca un zumzăit îndepărtat, un fel de zgomot de fond... Apoi, acesta spori foarte rapid. Zgomotul venea dinspre nord. Întoarse capul

spre Stanley Allbright care încerca să îşi deblocheze arma.

Avionul F-16 trecu ca un fulger alb la o sută de picioare de sol, lansând fumigene care încadrară casa în ruine.

Atacatorii avură un reflex ciudat: în loc să se împrăştie, se grăbiră să intre în clădire, în afară de unul singur care, cu mitraliera M 60 la şold, începu să tragă în avionul de vânătoare. Malko văzu clar cum bomba se dezlipeşte de fuzelaj şi plonjează asupra casei în ruine, în timp ce tunurile Gatling trăgeau cu cele 2 000 de lovituri pe minut. Individul cu turban se topi într-un gheizer de sânge.

Câteva clipe mai târziu, o explozie asurzitoare îi blocă pentru câteva secunde. Casa explodă sub suflul bombei de 1 000 de livre, aruncând pietre în toate direcţiile, într-o enormă jerbă de flăcări şi fum. Avionul F-16 era deja departe, sus pe cer. Adversarii cu turbane care supravieţuiseră se îndreptau spre camionete şi fugeau. Toţi înspre sud.

Deci nu erau talibani care s-ar fi întors înspre Afganistan, ci membri ai al-Qaida.

Avionul F-16 trecu pe deasupra capetelor lor, urmărind cele două vehicule care explodară sub rachetele lansate de el.

Malko şi însoţitorii săi se ridicară prudenţi, dar nicio împuşcătură nu se mai auzea dinspre casa dislocată care fumega. Liniştea era ireală. Avionul de vânătoare trecu încă o dată, bătând din aripi, apoi o luă spre nord.

Stanley Allbright urla în telefonul Thuraya. Cu vocea sfârşită, îi zise lui Malko:

– Al doilea F-16 a rămas în spaţiul aerian afgan din cauza controlului de la Bagram.

Peter plecase spre colegul său. Îi închise ochii şi recuperă arma şi muniţiile. Stanley Allbright se urcă la volanul maşinii şi făcu contactul. Miracol: motorul mergea. Nu mai rămânea decât să iasă din nisip.

Malko privea casa în ruine care fumega. Se întoarse spre Maureen.

– Mergem să vedem ce se află înăuntru?

„Blackwater" luase o lopată şi săpa sub roţile din spate. Malko îi împrumută puşca M 16 şi, escortat de sud-africancă, se îndreptă spre ce mai rămăsese din casă. Aproape că nu mai erau flăcări, căci nu prea avea ce să ardă. Trebuiră să treacă peste mai multe cadavre pentru a ajunge în interior.

O dezordine inimaginabilă, care mirosea a ars, a cadavre şi a moarte. În afară de morţi, parterul era gol, câteva bârne terminau de ars în mijlocul cadavrelor împrăştiate. Tocmai ieşeau când Malko remarcă o trapă pătrată într-un colţ. Se aplecă deasupra şi văzu o scară din lemn. Maureen îi întinse o *Maglite*[5].

– Du-te să vezi, te acopăr eu.

El coborî scara şi aprinse lanterna, descoperind un subsol din pământ bătătorit, cu o masă de lucru încă intactă într-un colţ şi, aliniate de-a lungul unuia din pereţi, vreo douăzeci de autofierbătoare nounouţe!

[5] Lanternă electrică.

Nu înţelese utilitatea lor decât descoperind, în faţă, o ladă din lemn plină cu calupuri de exploziv. Era o fabrică de bombe artizanale.

Urcă la suprafaţă. Neavând un detonator cu temporizator, nu putea să arunce în aer subsolul. Înainte de a ieşi, inspectă rapid cadavrele, încercând să vadă dacă cel care îi atrăsese în cursă fusese omorât. Nu îl recunoscu, dar anumite corpuri, arse, erau de nerecunoscut. Oricum, nu era important...

Când ieşiră în plin soare, Land Cruiser era oprit.

– Aţi găsit ceva? întrebă Stanley Allbright.

– Câteva lucruri, recunoscu Malko urcând în maşină.

Britanicul demară şi dădu din cap.

– Tare mi-e teamă că nu trebuie să mai contăm pe sursa „Shalimar"! oftă el.

Cârtiţa de la MI 5 comisese probabil o imprudenţă, se demascase şi mai mult ca sigur vorbise înainte de a fi lichidată. Aceasta era frecvent soarta spionilor.

Din nou, îşi zise Malko, o luau de la zero: al-Qaida îşi păstra avansul.

CAPITOLUL VI

Înainte de a urca în Land Cruiser, Maureen Kieffer făcu o verificare, numărând loviturile. Se aşeză în spate şi oftă:

– Şaizeci şi patru de lovituri, plus toate geamurile blindate de schimbat! Clientul meu nu va fi prea mulţumit. Sare binişor de o sută de mii de dolari.

Malko râse nervos, în timp ce Stanley Allbright demara, intrând pe drumul care îi adusese acolo. Calmul se instalase din nou. În afară de carcasele vehiculelor distruse de avionul F-16 şi de cadavre, peisajul era acelaşi.

– Cred că îi puteţi trimite factura prietenului nostru Stanley, zise el. În ceea ce îl priveşte pe clientul dumneavoastră, ar trebui să fie sigur de calitatea materialului.

Trecură prin faţa camionetei lovite de o rachetă, care încă fumega, iar Malko privi întinderea deşertică din faţa lor.

– Mai bine să nu întârziem, îi sfătui el. Aici, suntem într-o zonă ostilă şi nu vor veni a doua oară să ne salveze pielea.

Cadavrul „Blackwater"-ului doborât era în spate, înfăşurat într-o prelată. Un kilometru mai departe, dădură peste epava unei Toyota. Calcinată,

dar fără niciun cadavru. Ocupanţii ei avuseseră timp să fugă. În acest deşert pietros, se întreba unde! În timp ce rulau, Malko remarcă:

– După părerea mea, am nimerit peste o bază operaţională a al-Qaida. Dintre cele care sunt inaccesibile pentru *Special Forces*, fiindcă se află în teritoriu pakistanez. Erau mine artizanale...

– Le fabrică poate pentru talibani, remarcă Stanley Allbright, iar aceştia le plătesc cu droguri...

Maşina 4x4 hurducăia puternic, amortizoarele fiind atinse; oricum era un miracol că motorul încă funcţiona. Soarele începea să coboare spre orizont. Mai erau încă trei ore de lumină.

– Nu v-aţi rătăcit? îl întrebă Malko pe Stanley Allbright.

– Nu cred, afirmă britanicul. În câteva zeci de minute, ar trebui să vedem Yaro Kaley. Apoi, va trebui să continuăm spre vest până ce dăm de şoseaua Spin Boldak–Quetta.

– Numai să nu avem întâlniri periculoase, remarcă Maureen Kieffer. Nu mai avem mare lucru cu ce să ne apărăm.

Toţi patru mai aveau în jur de douăzeci de cartuşe. Din fericire, Peter recuperase încărcătoarele de M 16 de la colegul său Kevin, precum şi nişte grenade şi un 357 Magnum. Land Cruiserul se târa şi ei erau scuturaţi ca nişte pruni. Malko, agăţat de mâner, începu să moţăie, epuizat de tensiunea nervoasă. Fu trezit de o exclamaţie a lui Stanley Allbright.

– Uite Yaro Kaley!

În faţa lor, la aproape un kilometru, se distingeau câteva case de aceeaşi culoare ca deşertul, ascunse după un mal de pământ. Regăsiseră civilizaţia... Casele se apropiară şi văzură o staţie de benzină cu o camionetă albastră oprită în faţă.

Şoseaua făcea un T. Ei veneau de pe drumul drept, aşa că trebuiau să facă la stânga, spre Spin Boldak. În momentul în care ajunseseră la bifurcaţie, camioneta demară încet şi porni în spatele lor, mergând cu aceeaşi viteză ca şi ei. Drumul era prea îngust pentru a-i depăşi sau trebuia s-o iei prin tufele de mărăcini, dar atunci riscai să dai peste o mină sau să cazi într-o groapă.

După câteva minute, Malko întoarse din nou capul: camioneta se apropiase. Nu era decât un singur om la bord, şoferul, un bărbos cu turban. Părea grăbit.

– Lăsaţi-l să depăşească, îl sfătui el pe Stanley Allbright.

Acesta din urmă încetini şi intră în deşert, făcând Land Cruiserul să se zguduie. Cum o luase în stânga, acolo unde terenul era ceva mai plat, camioneta ajunse în dreptul lor pe partea lui Malko.

Pentru câteva secunde, cele două vehicule rulară în paralel, apoi camioneta îi depăşi şi Malko văzu partea din spate.

Avu impresia că îi îngheaţă sângele!

Bena era încărcată cu rachete! Aliniate ca nişte creioane. Malko se întoarse spre Stanley Allbright şi deschise gura gata să urle. Nu avu timp: camioneta tocmai exploda! Cel puţin, spatele. În ciuda celor patru tone, Land Cruiserul a fost aruncat într-o

parte, mai mulţi metri, într-un vârtej infernal şi un nor de praf.

Camioneta îşi continuase direcţia, cu cabina în flăcări. În cele din urmă se opri, degajând un fum negru. Motorul Land Cruiserului se calase. Pentru câteva clipe, rămaseră aiuriţi, asurziţi, cu urechile vâjâind. Fără să îşi dea seama ce se întâmplase. Apoi, mecanic, Stanley Allbright făcu din nou contactul şi Land Cruiserul începu să se legene pe solul denivelat.

– *My God! My God!* şopti Maureen Kieffer.

Involuntar îşi făcu semnul crucii. Stanley Allbright era alb ca varul. Malko se întoarse: nimeni în spatele lor.

– Mai merge? întrebă el.

– Aşa se pare, răspunse britanicul.

Avea privirea fixă, vocea spartă. Ajunseră în dreptul camionetei albastre. Malko avu timp să vadă în benă mai multe rachete neexplodate. Numără opt!

Iată de ce scăpaseră. Dispozitivul de declanşare acţionat de şofer funcţionase prost, doar la o singură rachetă. Altfel, explozia celor nouă rachete ar fi distrus blindajul Land Cruiserului... Şoferul camionetei era tot în cabină, prăbuşit pe volan, înconjurat de flăcări.

– Nu ne-a bătut ceasul pe ziua de azi! concluzionă Maureen Kieffer cu o voce sfârşită.

Portiera de pe partea lui Malko fusese totuşi deformată de suflu şi nu se mai deschidea. Pentru un timp, Stanley Allbright conduse ca un automat, într-o linişte apăsătoare. Maureen Kieffer nu înceta

să se întoarcă, dar nimeni nu îi urmărea. Avuseseră încredere în kamikaze...

Malko îi revedea faţa calmă. Şi totuşi, agăţat de volan, era convins că va muri... Erau sute ca el... O nouă formă de război: sacrificiul uman sistematic. Trebuia să te temi de orice. Pe Malko îl durea tot corpul. Maureen Kieffer se aplecă în faţă şi îi puse mâna pe umăr.

– Bine că ajungem teferi!

– Nu vom ajunge niciodată la Kandahar înainte de lăsarea nopţii.

Soarele cobora deja spre munţi. Maureen scutură din cap.

– Eu, eu nu mă culc la Spin Boldak... Nu după ceea ce tocmai s-a întâmplat. Acolo, ei fac ce vor.

– O să-i sun pe cei din Kandahar, zise britanicul. Să trimită o patrulă înaintea noastră. Mai bine decât nimic.

Şoseaua Spin Boldak–Kandahar era relativ sigură, dar nu se ştia niciodată... Când ajunseră, soarele începea să dispară după orizont. Douăzeci de minute mai târziu, Stanley Allbright vru să aprindă farurile. Nu mai funcţionau. Din fericire, noaptea era senină.

Malko nu mai îndrăznea să moţăie.

Erau aproape singuri pe şosea, în afară de câteva motociclete şi câteva camioane. În această regiune, nu se circula după asfinţit...

– Într-o oră şi jumătate ajungem! murmură Maureen la urechea lui Malko.

*

* *

Malko avea impresia că hainele impregnate cu praf i se lipeau de piele. Nici măcar nu îndrăznea să se atingă. Se simţea murdar, frânt, cu o migrenă oribilă. Urechile îi vâjâiau şi auzea încă rafalele de kalaşnikov. Tresări când perdeaua duşului se dădu la o parte şi Maureen Kieffer apăru. Se înfăşurase de la talie în jos cu un prosop, lăsându-şi magnificul bust liber. Cu părul blond ud, fără machiaj, părea aproape ca un băiat. Evident, în afară de sâni.

Malko trebui să facă un efort considerabil de voinţă să se dezlipească din pat: ar fi adormit pe loc. Cu gesturi de automat, se dezbrăcă şi se băgă sub apa călduţă...

Întoarcerea la Kandahar se petrecuse bine. La patruzeci de kilometri înainte de oraş, fuseseră întâmpinaţi de o patrulă a armatei britanice, două Stryker blindate pe roţi, care îi însoţiseră până în Kandahar. Maureen Kieffer ţinuse să se cazeze acasă la proprietarul Land Cruiserului.

– Aici, afirmase ea, suntem în completă siguranţă. Este unul dintre cei mai importanţi angrosişti de opiu din provincie. Talibanii îi mănâncă din palmă. În plus, are o adevărată armată pentru a-l apăra...

Bărbatul sta totuşi descumpănit văzând ce mai rămăsese din maşina lui... Îi dădu roată de trei ori, examinând-o la lumina proiectoarelor din grădină. Proprietatea era plină de oameni înarmaţi, instalaţi pe *charpois*[1] în mijlocul peluzelor. Aveau chiar şi o puşcă-mitralieră.

[1] Paturi de campanie.

– Îmi pare rău, Hamid, începuse Maureen, dar o să pun să o repare.

Traficantul zâmbise cu gura până la urechi.

– Din contră, o s-o expun! Astfel, nimeni nu se va mai gândi să mă atace. Vor vedea că sunt invincibil. Dar îmi trebuie una nouă foarte repede.

– Mâine dimineaţă, sun la atelierul din Kabul, promisese sud-africanca.

Stanley Allbright şi Peter preferaseră să meargă să doarmă în tabăra britanicilor. Maureen şi Malko primiseră un apartament încărcat de decoraţiuni, cu un *sitting room* mobilat cu un divan mare, mese joase pline cu fructe, băuturi... Pentru câteva ore, erau liniştiţi. Când Malko ieşi de la duş, se simţea mai bine, cu ceafa mai puţin înţepenită.

Maureen nu era în cameră, o găsi în *sitting room*, îmbrăcată doar într-o fustă scurtă neagră şi pantofi, tocmai deschizând o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs! Luată din rezerva adusă de la Kabul. Ce fericire că îşi lăsase frapiera portabilă acasă la clientul său Hamid! Dopul sări cu un zgomot vesel şi spuma se împrăştie pe covorul persan. Tânăra se ridică, întinzându-i un pahar lui Malko.

Cu bustul gol, în fustă şi pantofi, era încarnarea provocării...

– Pentru viaţă! zise ea ridicând paharul.

Niciodată şampania nu îi păruse atât de delicioasă lui Malko! Bău trei pahare la rând, potrivit de reci, trezit de pişcăturile bulelor pe limbă. Până ce capul începu să i se învârtă uşor...

Maureen Kieffer îl privea poznaş.

– Îţi plac?

Zâmbea, unduindu-şi şoldurile.

– Am impresia că am o sută de ani, oftă Malko.

O umbră trecu prin ochii verzi ai Maureenei Kieffer şi ea se apropie de el.

– Mi-am pus un chilot ca să poţi să mi-l smulgi, şopti ea. N-o să mă dezamăgeşti...

În acelaşi timp, începu să se frece uşor de el. Până ce prosopul din jurul taliei lui Malko căzu. Maureen privi indulgent la sexul lui, mai puţin triumfător decât la prima lor întâlnire.

– Ai nevoie de un duş rece, zise ea zâmbind.

Luând sticla de Taittinger şi ţinând degetul pe gura sticlei, scutură puternic, apoi ţinând-o orizontal, o îndreptă spre pântecele lui Malko. Jetul de şampanie îl lovi violent şi el tresări. Maureen Kieffer îngenunchease deja în faţa lui. Mai întâi, ea linse şampania de pe pântecele lui, apropiindu-se de sexul lui pe care îl linse cu conştiinciozitatea unei pisici care îşi spală ultimul născut.

Malko se simţea deja mai bine. Când gura sud-africancei se transformă într-o strânsoare mătăsoasă, o apăsă pe cap pentru a profita şi mai mult, iar Maureen mârâi de plăcere. Parcă era un film al unui viol plăcut. Apoi, se ridică puţin şi cuprinse mădularul, de acum prezentabil, între sânii ei grei.

El a fost cel care o făcu să se scoale. Nu se duseră în cameră. Smulse chilotul pe divanul acoperit cu mătase brodată verde. Ea se întoarse ca un şarpe, cu picioarele desfăcute, fusta ridicată peste şolduri, şi murmură:

– Ia-mă puţin aşa!

Imediat ce el o pătrunse până în străfundul pântecului, picioarele ei lungi îi cuprinseră spatele şi începu să-şi frece furioasă clitorisul de membrul care o străpungea, până ce scoase un ţipăt răguşit.

Purtându-se ca un gentleman, Malko reluă iniţiativa operaţiunilor. Maureen se lăsă întoarsă ca o clătită şi îşi cambră fundul până ce simţi mădularul, excitat în continuare, între fesele ei. Scoase un geamăt uşor când Malko forţă intrarea. În faţa acestei rezistenţe reduse, el se înfipse până la capăt dintr-o singură mişcare, smulgându-i un ţipăt Maureenei. Odată pătrunsă complet, ea începu să-şi legene uşor bazinul, pentru a-şi manifesta aprobarea. Când Malko se eliberă în adâncul ei cu un ţipăt sălbatic, ea se întinse ca să rămână amândoi lipiţi unul peste celălalt.

Moment intens şi delicios. Eros şi Thanatos făceau un cuplu bun.

După o linişte prelungită, Maureen spuse pe un ton relaxat:

– Presupun că nu o să rămâi în Afganistan!

Malko, încă înfipt în ea, avu totuşi curajul să spună adevărul.

– Nu, zise el, în afară de tine, nu am niciun motiv să rămân. Mă îndoiesc că sursa lui „C" va mai da vreun semn de viaţă.

CAPITOLUL VII

Inima lui Bashir Memon bătea foarte tare. Mai întâi, de trei zile, nu reuşea să dea de fratele său Nadir, *Pir* instalat în Quetta. Or întâlnirea acestuia cu agenţii MI 5 avusese loc în urmă cu trei zile.

Cum făcea în fiecare săptămână, Bashir Memon îşi sunase fratele a doua zi. Fără rezultat: telefonul lui mobil nu mai era activ. Farmacistul pakistanez nu se alarmase: în Baluchistan se întâmplau multe... O luase de la capăt a doua zi, şi tot aşa iar şi iar. Fără să obţină nimic. Desigur, ar fi putut suna pe linia fixă de la madrasa, dar nu voia să rişte să comită o gafă. Această întâlnire de la Spin Boldak care îi fusese impusă de ofiţerul său de legătură nu i se părea deloc bună. Numai să nu fi luat o întorsătură proastă!

În prezent, urma să afle mai mult. Chiar în acea dimineaţă primise un apel pe telefonul mobil de la ofiţerul său de legătură, John Murphy. Procedură neobişnuită: l-a invitat să servească cu el ceaiul la ora cinci. Aducând, pe cât posibil, o fotografie a fratelui său Nadir. Nebun de îngrijorare, găsise una destul de recentă, dar se întreba ce rost avea această solicitare ciudată.

– Nu ştiu dacă mai trec pe aici, îi zise el lui Ahmed Ali Mohammed, care tocmai servea o clientă. Dacă întârzii, închide magazinul.

Pe drumul lung cu metroul, nu încetă să-şi rumege îngrijorarea şi, coborând la Oxford Circus, se grăbi spre *safe-house* din Pollin Street.

Ca de obicei, la intrarea pe stradă, un bărbat îl abordă pentru a-i cere un foc. Sistemul era bine pus la punct. Când sună la *flat* 1 şi urcă, îi deschise chiar John Murphy, cu obişnuitul lui zâmbet curtenitor. Cei doi se aşezară în jurul unei mese joase.

– Puţin ceai? propuse britanicul.

Bashir Memon nu avea chef de ceai. Sărind peste schimburile de păreri obişnuite, întrebă brutal:

– Aveţi veşti de la fratele meu?

John Murphy nu clipi şi răspunse pe un ton calm:

– Nu, dumneavoastră?

– Niciuna de când ne-am întâlnit, preciză pakistanezul. Sunt îngrijorat.

Îi rezumă tentativele de a da de Nadir. Zâmbetul de pe faţa ofiţerului de legătură dispăru.

– S-a mai întâmplat să nu puteţi da de el? întrebă el.

– Niciodată atât de mult.

Pentru câteva secunde, nu se auzi decât sunetul linguriţei în porţelanul ceştii de ceai. Apoi, John Murphy recunoscu cu o voce fals detaşată:

– Lucrurile nu s-au derulat cum erau plănuite în timpul întâlnirii pe care noi am organizat-o prin intermediul dumneavoastră, mărturisi el. Agenţii noştri au picat într-o ambuscadă. Erau gata să fie omorâţi şi a avut loc o luptă foarte aprigă, se pare cu membri ai al-Qaida, care a impus chiar intervenţia aviaţiei.

Bashir Memon simţi cum îi piere sângele din obraji.

– Fratele meu era acolo? întrebă el cu o voce slabă.

– Nu ştim, mărturisi britanicul. Agenţii noştri au fost atraşi în această cursă de un bărbat. Vrem să ne asigurăm că nu este vorba de fratele dumneavoastră. Aţi adus fotografia?

– Da.

Bashir Memon o scoase şi o întinse ofiţerului, care o băgă în buzunar.

– Unde s-a petrecut această luptă? întrebă farmacistul.

– De partea pakistaneză, nu departe de frontieră, într-o zonă deşertică. Ce credeţi că s-a putut întâmpla?

Bashir Memon ridică privirea indignat.

– De unde vreţi să ştiu eu?! Dumneavoastră aţi cerut această întâlnire. Eu eram împotrivă. Aţi pus în pericol viaţa fratelui meu.

Tonul său urcase, pentru prima dată de când se întâlneau. John Murphy nu reacţionă.

– Nu trebuie să ne gândim la ce e mai rău! îl linişti el. Sunt mai multe ipoteze. Ar trebui, evident, să putem da de fratele dumneavoastră.

– Este mort, cu siguranţă! Din cauza voastră!

Ochii i se umplură de lacrimi. Era cea mai neplăcută situaţie în care se putea afla un agent de legătură. Acesta nu îşi pierdu sângele rece.

– Am început o anchetă în toate direcţiile, afirmă el, dar voiam să aflăm dacă dumneavoastră sunteţi la curent cu ceva.

Farmacistul îi aruncă o privire întunecată.

– Am îndoieli în legătură cu ceea ce s-a întâmplat! mormăi el. Oamenii ăştia sunt foarte periculoşi. Au aflat de această întâlnire şi l-au omorât.

– Cum ar fi aflat? Aţi vorbit despre asta cuiva?

Pakistanezul îl privi şocat.

– Sunteţi nebun! Nimănui, evident. Probabil l-au torturat pe fratele meu pentru a-l face să mărturisească şi s-au dus în locul lui la întâlnire...

John Murphy preferă să nu îi spună că aceasta era ipoteza cea mai credibilă intuită de „5"...

– Aveţi alcool aici? întrebă Bashir Memon.

Era. John Murphy se duse să deschidă o sticlă de White Horse şi îi turnă un pahar plin. Acest gen de dialog era întotdeauna penibil. Aşteptă ca Bashir Memon să bea pentru a remarca:

– Dacă aşa s-a întâmplat, mai este o altă problemă. Dumneavoastră.

Bashir Memon îl privi fără să înţeleagă.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Dacă fratele dumneavoastră a vorbit, continuă cu o voce calmă John Murphy, aceşti oameni cunosc legăturile dumneavoastră cu noi. Ceea ce poate reprezenta un risc.

Mânuia litota de minune...

*

* *

Abia plecase Bashir Memon de douăzeci de minute, când Benazir Kayani deschise uşa farmaciei. Aceasta era plină de cliente, o adevărată volieră, iar jamaicanul îi aruncă o privire disperată. Acaparat de o pakistaneză grasă în verde, îi făcu semn să se apropie de tejghea şi îi întinse o hârtie împăturită.

– Iată reţeta dumneavoastră pentru laborator, domnişoară Benazir.

Studenta luă hârtia şi se retrase într-un colţ al farmaciei ca s-o desfacă. Nu erau decât câteva cuvinte în engleză: „Nu pot să plec acum, patronul este plecat. Vino acasă la mine la ora opt."

Ieşi, aproape uşurată. De când jamaicanul o dezvirginase, trăia o a doua stare. Mai întâi, îşi jurase să nu îl mai revadă niciodată. Îi era prea ruşine. Apoi, el o sunase de zeci de ori pe telefonul mobil, jurându-i că era îndrăgostit nebuneşte de ea de mult timp, că cedase unui impuls, dar că se va căsători cu ea şi că vor pleca să trăiască în Pakistan, în ţara celor Puri...

Ea se străduise să nu îl revadă, dar corespondau prin SMS. Îi dăduse adresa lui, o cameră minusculă, pe Raymond Street nr. 12, la doi paşi de farmacie.

Benazir Kayani încercase din răsputeri să îl uite, fără să reuşească. Sexul puternic care o făcuse femeie rămăsese ca o amintire arzătoare în pântecele ei. Se trezea noaptea gândindu-se la el. Spre marea ei ruşine, nu îndrăznea să recunoască faptul că încă îl mai dorea pe acest bărbat!

Merse până la Green Street şi începu să se plimbe prin faţa vitrinelor. În acest cartier musulman nu exista niciun loc unde o femeie să poată să meargă să bea un ceai. Intră la Dulman, se distră probând sariuri, apoi privi la bijuteriile de la magazinul de alături. Timpul trecu foarte repede. Când se întoarse în Plashet Road, văzu că farmacia era închisă, aşa că o luă pe Raymond Street, mergând ca un automat. Se opri în faţă la nr. 12, la intrarea joasă dintre cele

două imobile. Picioarele începură să meargă singure. Îşi zise că în această seară va face din nou dragoste cu bărbatul care o violase.

*

* *

Bashir Memon avu nevoie de câteva secunde ca să reacţioneze la propunerea agentului de legătură. Acesta din urmă îşi continua explicaţia, cu aceeaşi voce gravă:

– Adversarii noştri din al-Qaida au, din nefericire, numeroşi complici în Marea Britanie. Aceştia vor face tot posibilul pentru a elimina un colaborator al necredincioşilor.

Tulburat, farmacistul pakistanez întrebă:

– Ce pot să fac? Ar trebui să mă ascund.

– În niciun caz, afirmă John Murphy. De când suntem la curent cu ceea ce s-a întâmplat la Spin Boldak, am instalat o supraveghere foarte eficientă în jurul dumneavoastră şi al familiei dumneavoastră.

O duzină de agenţi de la Divizia A 4, înarmaţi în mod excepţional, vegheau asupra lui Bashir Memon. Fără a mai vorbi de dispozitivele electronice care ticseau domiciliul şi magazinul farmacistului. Microfoane şi chiar camere cu infraroşu. Dacă, din întâmplare, cineva reuşea să se introducă la el cu intenţii rele, o echipă de la „5" ar fi intervenit imediat, susţinută de Special Branch din cadrul Scotland Yard. Era mai întâi o chestiune de etică. Serviciile britanice aveau grijă de cârtiţele lor. Pierderea uneia era de fiecare dată un şoc dureros. Aşa că trebuia evitat cu orice preţ să fie lichidată o a doua şi, în plus, chiar în Londra! De altfel, supra-

vegherea făcea posibilă o eventuală arestare a unei celule de islamişti radicali încă nereperată.

– Şi familia mea? întrebă neliniştit farmacistul.

– *Şi* familia dumneavoastră este la adăpost, afirmă John Murphy. Sunteţi urmărit în toate deplasările dumneavoastră, soţia la fel. Niciun vehicul nu poate staţiona în preajma dumneavoastră fără să fie verificat. Bineînţeles, dacă primiţi ameninţări directe, trebuie să ne anunţaţi imediat.

Pakistanezul se uită la ceas şi oftă.

– Trebuie să plec. Când credeţi că veţi avea veşti de la fratele meu?

– Curând, sper, pretinse John Murphy conducându-l.

Ceea ce era o viziune optimistă a problemei. Agentul de la „5" era convins că *Pir* era de mult timp îngropat într-un loc din deşert, după ce fusese torturat şi ucis. Oamenii din al-Qaida nu aveau nicio milă. O şedinţă se ţinea a doua zi la „6" pentru a examina problema. Poate că va afla mai multe.

În aşteptare, sursa „Shalimar" era deconectată. În cel mai bun caz.

*

* *

Sir George Cornwell îi întinse lui Malko o fotografie cu un bărbos zâmbind, cu un chipiu alb, în picioare lângă doi copii: *Pir* Nadir Memon, cu cei doi nepoţi.

– Este cel pe care l-aţi întâlnit la Spin Boldak? întrebă directorul MI 6.

Malko venise însoţit de Richard Spicer, iar directorul de la „6" era flancat de Henry Lovecraft,

reprezentantul de la „6" la Grupul Antiterorist Interservicii. „5" îl trimisese pe Tom Atkins şi alţi doi funcţionari care nu se prezentaseră. Toţi erau aşezaţi în jurul unei mese de conferinţă în biroul alăturat celui al lui George Cornwell.

Aşteptară răspunsul lui Malko într-o linişte apăsătoare. În cele din urmă, acesta lăsă jos fotografia.

– Nu, zise el, nu este acelaşi tip. Cel pe care l-am văzut era mult mai tânăr, nu mai mult de 25 de ani. Cu faţa mult mai alungită, suptă, cu un nas fin.

Uşurarea celor prezenţi fu evidentă. Deci „Shalimar" nu era un trădător. Cel puţin, nu trădase intenţionat.

– *Well, gentleman*, concluzionă George Cornwell, aceasta confirmă ipoteza cea mai gravă pentru „sursa" noastră. A comis o imprudenţă, a fost descoperit, interogat şi a vorbit despre această întâlnire.

Întors spre Malko, întrebă:

– Ce ţinută purtau cei care v-au atacat?

– Ţinuta pakistano-afgană din această regiune, răspunse Malko. *Camiz-charouar*, veste şi turbane de diferite culori, albe, maro, câteva negre.

Tom Atkins interveni. Pentru că stătuse patru ani în Pakistan, avea ceva cunoştinţe:

– Este posibil ca din grup să fi făcut parte şi talibani, spuse el, dar a fost cu siguranţă mâna al-Qaida. Talibanii nu operează în această zonă.

George Cornwell se întoarse din nou spre Malko.

– Aceşti doi *gentlemeni* sunt specialişti în portrete-robot. După această şedinţă, vă cer să îi ajutaţi

să facă un portret cât mai precis al acestui individ. Ca să îl comparăm cu banca noastră de date.

Richard Spicer îşi drese glasul şi concluzionă cu tristeţe:

– Putem deci considera că „Shalimar" este o *write off*[1].

– În cazul foarte puţin probabil în care ar fi încă prizonier, dar în viaţă, acceptă directorul MI 6, nu trebuie să acţionăm. Să nu încercăm să aflăm ce este cu el. Dacă, prin minune, ar reapărea, ar fi timp suficient pentru a proceda la o nouă evaluare a situaţiei.

În mod evident, nu credea acest lucru nicio secundă.

Richard Spicer luă din nou cuvântul:

– Trebuie neapărat să găsim un alt vector care să penetreze al-Qaida. Altfel, mergem spre catastrofă.

Sir George Cornwell zâmbi rece.

– Nu îmi place cuvântul „catastrofă", spuse el, dar trebuie să recunosc că situaţia este serioasă. De asemenea, am prevăzut să luăm masa aici pentru a discuta după ce prietenul nostru Malko îşi va termina treaba. Trebuie să ne refacem.

[1] Pierdere dură.

CAPITOLUL VIII

– *So, we lost „Shalimar"*[1], recunoscu pe un ton dezolat Sir George Cornwell, privind bucata de carne din farfuria sa ca şi cum ar fi fost responsabilă de acest necaz.

Richard Spicer, Henry Lovecraft, Tom Atkins şi Malko coborâră privirea, ca un omagiu tăcut pentru această sursă care trecuse probabil prin momente foarte grele înainte de a muri. Deşi sala de mese dădea spre Vauxhall Bridge, zgomotele din exterior erau complet înăbuşite de lemnăria şi ferestrele triple, cu tentă verzuie din cauza blindajului. Malko era flatat să stea la masă cu „C", căci britanicii nu deschideau uşa aşa de uşor. Chiar şi faţă de americanii cu care se trăgeau de şireturi de atâţia ani.

– În afară de datele despre tabăra de antrenament, „Shalimar" v-a dat şi alte informaţii? întrebă el.

– Ne-a semnalat persoane suspecte, activişti religioşi de care noi nu ştiam. Calitatea sa de om religios îi asigura accesul în inima unui sistem impenetrabil pentru noi.

Malko remarcă faptul că, şi la acest nivel elevat, deşi sursa putea fi considerată ca moartă 99%,

[1] Deci, l-am pierdut pe „Shalimar".

directorul de la MI 6 continua să o desemneze prin pseudonim. Regulile de secretizare britanice erau intransigente. Cum nu era înnebunit după mâncarea lor, Malko profită pentru a pune o altă întrebare:

– Suntem siguri că greşeala vine de acolo? Nu există nicio posibilitate de „contaminare" la Londra, pe sistemul de legătură?

– La prima vedere, nu am descoperit nimic, răspunse George Cornwell, dar continuăm să anchetăm.

– Riscăm să nu aflăm niciodată adevărul, oftă Richard Spicer. Doar dacă nu reuşim să punem mâna pe documente ale al-Qaida, ca în 2002.

– Anumiţi oameni ai noştri în Afganistan au relaţii bune cu talibanii. Foşti agenţi ai *Istikhabarat*[2]. Chiar dacă nu mai sunt activi, au în continuare anumite relaţii în mediile radicale.

– Ce vor întreba? se îngrijoră imediat Richard Spicer, vizibil şocat că „6" are prieteni printre talibani; pentru ei, locul lor era la Guantanamo.

– Dacă au auzit vorbindu-se de un caz de trădare în sânul mişcării islamiste, răspunse şeful „6". Între ei, vorbesc mult. Dar rezultatul nu este garantat.

Reîncepură să mănânce. Mai târziu, Malko reveni cu întrebări, de această dată la adresa şefului Centralei CIA.

– Agenţia nu are niciun mijloc să afle ceea ce s-a petrecut? Printre staţiile de interceptare, drone,

[2] Serviciile de informaţii talibane.

sateliţi, doar această zonă este una din cele mai supravegheate din lume.

– Exact, recunoscu Richard Spicer, depăşit. Doar că nu avem acolo nicio sursă umană fiabilă. Nu există staţie la Quetta. Cea mai apropiată este la Islamabad. În ce priveşte sateliţii, aceştia nu pot fotografia decât *exteriorul*. Am putea vedea dacă sunt instalaţii nucleare în construcţie, dar nu se poate vedea *cine* se află în interiorul unei madrasa. Altfel, de mult timp l-am fi pulverizat pe bin Laden.

– Şi interceptările? insistă Malko.

– Toţi aceşti indivizi nu mai utilizează nici telefoanele mobile, nici telefoanele prin satelit. Comunică prin mesageri.

– Şi ISI? Sunteţi în relaţii foarte bune cu ei. Vă livrează regulat membri al-Qaida.

Richard Spicer ridică privirea spre cer.

– Ni-i dă doar pe cei pe care vor ei. Dar ne interzic să trimitem oameni în zonă. Nici ei nu pot merge acolo, de frică să nu fie omorâţi. Pachtuland şi Baluchistan sunt controlate de fanatici islamişti, susţinuţi de populaţie. De mult timp, armata pakistaneză nu mai intră acolo.

– Aţi vorbit de aceşti recruţi „albi" cu ISI?

– Bineînţeles. Pretind că nu au auzit niciodată de aşa ceva. Dacă ar spune invers, ar fi obligaţi să reacţioneze. Oricum, Musharraf este bucuros că ameninţarea teroristă încă durează; altfel, nu ar mai fi nevoie de el.

Sumbru tablou...

Se adusese desertul tipic britanic: un jeleu verzui şi tremurat prin care se întrezăreau niscaiva

chestii îngrijorătoare. Directorul de la „6" se întoarse amabil către Malko.

– Rămâneţi la Londra pentru weekend?

– Ezit, mărturisi Malko, nu mai am mare lucru de făcut. Sunt de acord cu analiza dumneavoastră. Vom afla ce s-a întâmplat sursei voastre, dar nu imediat. Aşa că...

– Eu merg la mine în Hampshire, zise Sir George Cornwell, aş fi bucuros să vă primesc acolo.

– Cred că prietena mea s-ar înfuria dacă aş întârzia aici fără un motiv profesional, obiectă Malko.

– Prietena dumneavoastră este *şi* ea invitată, bineînţeles, afirmă imediat britanicul.

– Sunt foarte măgulit, zise Malko. O s-o întreb şi vă voi da răspunsul până diseară.

În mod clar, această invitaţie era adresată membrului Gotha, nu şefului de misiune al CIA. Richard Spicer se cam strâmba.

Stoic, Malko atacă jeleul verzui. Englezii mai aveau de făcut progrese în domeniul culinar...

*

* *

Mary Crabtree, a doua persoană de legătură cu Benazir Kayani, examina, ca în fiecare săptămână, elementele referitoare la „clienta" ei. Treabă de rutină, ca să nu apară surprize. Viaţa tinerei studente nu rezerva prea multe surprize: ieşea puţin, lucra mult şi, după cunoştinţele ei, nu avea prieten. Agenta de la „5" parcurse rapid rapoartele de urmărire efectuate prin sondaj, fără să descopere nimic. Parcurgând listingul telefonului mobil al studentei pakistaneze, sesiză o anomalie. Dacă de obicei

Benazir Kayani nu telefona practic deloc, acum avea o pagină plină de apeluri şi de SMS-uri primite şi trimise. Toate cu acelaşi număr, un telefon mobil britanic.

Concluzia se impunea de la sine: Benazir Kayani întâlnise pe cineva pe care îl suna mult, ca toate fetele îndrăgostite de vârsta ei.

Mary Crabtree zâmbi în sinea ei. Nu o privea, dar serviciul ei o obliga să verifice cine era fericitul ales. Notă numărul atât de des apelat şi intră în contact cu corespondentul ei de la operatorul Vodafone pentru a afla cui îi era repartizat. Un sfert de oră mai târziu, deţinea numele: Ahmed Ali Mohammed, domiciliat pe Raymond Street, nr. 12, EC3. Privi pe o hartă: era în plin „Little Karachi", cartierul pakistanez din East London. Introduse numele în banca de date de la „5", fără să găsească nimic. Ahmed Ali Mohammed nu fusese cercetat niciodată într-un caz de infracţiune. Intră pe un alt site, cel de la Imigrări, pentru a verifica dacă era cetăţean britanic sau imigrant cu permis de şedere. Acolo, găsi ceva. Ahmed Ali Mohammed era cetăţean jamaican, sosit în Regatul Unit în urmă cu cinci ani pentru a-şi continua studiile în farmacie. Se numea la origine Bob Gust, dar se convertise la islam la sfârşitul anilor 1990, adoptând, cum se obişnuia, un nou nume.

Fişa confirma adresa sa şi pe cea a locului de muncă: farmacia Memon, nr. 22, Plashet Road, unde lucra ca laborant în fiecare după-amiază, pentru un salariu săptămânal de 220 de lire sterline.

Mary Crabtree nu auzise niciodată vorbindu-se de farmacie şi nici de proprietarul ei. Pe lângă Ted

Mulligan, era a doua care menţinea relaţia cu Benazir Kayani. Decise deci să îşi sune colegul, pe Ted Mulligan, şi să îi dea întâlnire la barul de la parterul Thames House. În faţa unei ceşti de ceai îl informă despre descoperirea sa. Chiar liniştită, pentru a fi cu sufletul împăcat... Ted Mulligan tresări.

– Farmacia Memon? O ştiu! Serviciul antitero mi-a cerut să o trimit pe Benazir cu un mesaj pentru proprietar. Probabil că acolo l-a întâlnit pe iubitul ei. Nu ai găsit nimic despre el?

– Aparent, nimic.

Ted Mulligan, prudent, decise:

– O să fac o notă celor de la trei, cei care mi-au „împrumutat-o" pe Benazir. Când se vor întâlni cu ea, să o chestioneze puţin despre acest jamaican.

*

* *

Malko închise, după o lungă discuţie cu Alexandra. Logodnica lui ezita să vină la Londra, deşi îi plăcea: iarna, vremea urâtă şi lenea nu o incitau să se deplaseze. Urma să îl sune pe Sir George Cornwell pentru a-i spune că, în cele din urmă, se întorcea în Austria, când telefonul mobil sună.

Era Tom Atkins, ofiţerul de la „5" cu care luase masa. Mereu la fel de binevoitor.

– Cred că ar trebui să rămâneţi la Londra, zise el. Avem ceva nou în cazul care ne interesează. Puteţi trece pe la Thames House?

– Bineînţeles, zise Malko intrigat.

– Veniţi pe la intrarea nr. 8, pe Thorney Street.

Imediat, o sună înapoi pe Alexandra.

– Sunt obligat să rămân!

– Iar treburi de *spooks*! scrâşni ea. Ce vrei să fac într-un castel neîncălzit unde o să mâncăm rahat şi o să mă îmbrac ca o călugăriţă?

Avea o viziune austeră asupra vieţii în Marea Britanie.

– Cred că eşti pesimistă, răspunse Malko. Prietenul meu are o avere semnificativă şi cred că îşi încălzeşte castelul. O să îţi placă. În plus, apreciază femeile frumoase.

– Vrei să mă vinzi...

– Eşti nebună... Nu am chef să petrec weekendul fără tine. Îmi lipseşti.

Alexandra cedă.

– Foarte bine! concluzionă ea. O să vin. Te sun ca să îţi spun când sosesc.

După ce închise, Malko realiză că uitase să precizeze că Sir George Cornwell, membru al Camerei Lorzilor, era *şi* şeful MI 6. Poate că aceasta conta mai mult.

Din taxiul care îl ducea la „5", îl sună pe Sir George Cornwell şi îi dădu răspunsul. Britanicul păru încântat.

– Vom pleca împreună din Londra, anunţă el, este mai simplu. Dacă prietena dumneavoastră poate ajunge mâine dimineaţă nu prea târziu, voi trece să vă iau pe la prânz de la *Lanesborough*.

Malko se abţinu să îi vorbească de întâlnirea de la „5" pe o linie telefonică neprotejată. La Thames House, îl conduseră direct într-un birou de la etajul trei, unde îl aştepta Tom Atkins. Agentul MI 5 anunţă de la început:

– Este posibil să avem o pistă în cazul „Shalimar".

Îi relată lui Malko descoperirea legăturii între o sursă a serviciului şi o persoană apropiată de corespondentul lui „Shalimar" la Londra şi concluzionă:

– Poate că de acolo vine scurgerea. Bărbatul pe care l-am identificat este jamaican la origine, convertit la islam. Noii convertiţi servesc drept ţinte pentru al-Qaida.

– Aveţi ceva despre el?

– Nu încă. Am trimis o solicitare de date la Kingston. Luni vom şti mai multe. Veţi fi încă la Londra, cred?

– Cred, zise Malko, fără să mai lungească discuţia.

Weekendul la Sir George Cornwell ţinea de viaţa lui privată: cea a Alteţei Sale Serenisime prinţul Malko Linge. Nu cea a şefului de misiune al CIA.

*

* *

Benazir Kayani era cam nervoasă în faţa ceştii de ceai de la *Richoux*. Era complet neobişnuit ca ofiţerul ei de legătură, „John", să o convoace cu un preaviz atât de scurt. Două ore... Imediat, amânase o întâlnire cu Ahmed Ali Mohammed, pretextând că are un curs de seară la universitate. Se mai linişti când văzu trăsăturile destinse ale ofiţerului de legătură. Pentru câteva minute, pălăvrăgiră subiecte nevinovate, apoi, intrigată, Benazir Kayani sfârşi prin a întreba:

– De ce voiaţi să mă vedeţi? Este vreo problemă?

Se temea mereu că familia îi va descoperi legăturile cu MI 5. Chiar dacă ea era mândră, nu toată lumea ar fi fost de aceeaşi părere...

– Nu, nu! afirmă „John". Voiam doar să vă felicit.

Tânăra pakistaneză îl privi surprinsă.

– Pentru ce? Nu am luat încă examenul.

„John" continua să zâmbească.

– Nu, nu asta, dar am impresia că v-aţi găsit sufletul pereche...

Sângele dispăru din obrajii fetei; rămase nemişcată, instantaneu nesigură.

– Cum, cum aţi aflat? bâigui ea.

Agentul de legătură zâmbi.

– Ştiţi că, pentru protecţia dumneavoastră, vă urmărim comunicaţiile telefonice. Cineva ar putea să vă sune şi să vă vrea răul, cineva pe care nu îl cunoaşteţi, dar pe care *noi* îl ştim. Aruncând o privire pe listingurile dumneavoastră, am remarcat că sunaţi frecvent, de puţin timp, unul şi acelaşi număr. Al unui anume Ahmed Ali Mohammed. Un laborant farmacist din cartierul dumneavoastră. Asta e tot. Este viaţa dumneavoastră privată, dar, după cum ştiţi, proprietarul acestei farmacii are legătură cu noi şi îl urmărim. Acest individ nu ne este cunoscut. Îmi puteţi spune câte ceva despre el?

Benazir Kayani trebui să bea o ceaşcă de ceai pentru a-şi dezlega limba.

– Este... este foarte drăguţ, afirmă ea, este un băiat plăcut, muncitor, care vrea să reuşească. L-am întâlnit din întâmplare mergând la farmacie pentru...

– Ştiu, o întrerupse britanicul. Până la urmă, cam din cauza noastră! conchise el pe un ton uşurat.

Benazir Kayani roşi şi minţi:

– Oh, nu ştiu încă dacă este ceva serios. Este un bun musulman, desigur, dar sunt foarte tânără, iar el nu are încă un serviciu adevărat: trebuie să lucreze încă doi ani până să îşi obţină diploma de farmacist. Trăieşte în condiţii proaste...

– Aţi fost la el acasă? întrebă în treacăt „John".

Benazir Kayani coborî privirea, se înroşi, vru să mintă, apoi şopti:

– Da.

Britanicul zâmbi.

– Nu este rău, ştiţi, zise el. Este viaţa dumneavoastră privată. Bun, concluzionă el, nu o să vă mai plictisesc mult timp. Cred că ar fi prudent să nu îi spuneţi de legăturile dumneavoastră cu noi...

De această dată, Benazir Kayani reacţionă instantaneu.

– Bineînţeles! De altfel, nu m-ar aproba.

Ofiţerul ciuli urechea.

– De ce?

Benazir Kayani îşi înghiţi saliva înainte de a răspunde în şoaptă:

– Este... cam radical. Foarte credincios. Cotizează pentru ONG-uri care susţin Jihadul. Nu prea îi agreează pe occidentali.

„John" exulta, nevenindu-i să creadă ce noroc avea! În sfârşit, o pistă în cazul „Shalimar". Bineînţeles, era încă fragilă, dar se contura: era suficient ca Bashir Memon, farmacistul, să fi fost imprudent o fracţiune de secundă pentru a provoca moartea fratelui său şi canonada care a urmat.

– *Well*, zise el, îmi pare bine că am stat de vorbă. Fiţi prudentă. Nu avem nimic împotriva acestui băiat, dar nu cunoaştem totul despre el.

Luă nota de plată şi lăsă o bancnotă de cinci lire pe masă înainte de a se ridica. Benazir Kayani mai rămase puţin, ruşinată că serviciile britanice erau la curent cu viaţa ei intimă, dar fără să se simtă vinovată. În ciuda opiniilor sale radicale, îşi considera amantul inofensiv. Chiar dacă ea nu îndrăznise să îi raporteze lui „John" tiradele lui cele mai extremiste.

Era îndrăgostită, iar ovarele gândeau în locul creierului.

*

* *

Ahmed Ali Mohammed fusese luat în verificări de MI 5 chiar înainte de întâlnirea la care fusese Benazir. În timp ce se afla încă la farmacie, o echipă de la A 2 îi echipase camera în care locuia cu două microfoane şi o minicameră. Nu avea maşină, doar un cont la banca din Barclay's, care risca în permanenţă să rămână neacoperit. Telefonul mobil fusese pus sub ascultare, iar un „submarin" staţiona nu departe de casa lui, dotat cu camere puternice.

De acum, niciun gest de-al lui nu scăpa celor de la „5". Micuţa celulă care coordona cazul „Shalimar" era convinsă că-l identificase pe responsabilul pentru catastrofă, dar nu îi spusese nimic lui Bashir Memon. Acesta din urmă ar fi comis imprudenţe. Vor avea timp să îl pună la curent când vor avea ceva concret...

*

* *

Alexandra ieşi din *Lanesborough*, trufaşă ca prinţesa de Galles şi sexy ca o creatură a lui Helmut Newton. În ţinută de campanie. Cum soarele strălucea slab, purta pe braţ o elegantă haină de piele, oferind privirilor un caşmir mov care se mula ca o a doua piele, până în vârful sfârcurilor. Cu talia strânsă de o curea lată din piele Dolce & Gabbana, purta un pantalon din piele neagră care părea pictat pe fundul bombat.

Portarul de la *Lanesborough*, în uniformă roşie, deşi obişnuit cu *beautiful ladies*, îi aruncă o privire plină de dorinţă.

Alergă până la Bentley-ul gri oprit în faţa hotelului şi deschise portiera.

Alexandra se aşeză graţioasă ca o pisică pe bancheta din spate, savură mirosul de piele şi se întoarse spre Malko.

– Prietenul tău are bun gust, remarcă ea. Ce face în viaţă?

– Este un mare proprietar rural, afirmă Malko; un lucru curent în Marea Britanie. Ei nu au fost niciodată invadaţi. Trebuia să fie cu noi acum, dar a trebuit să plece ieri seară. Ne aşteaptă la el, la castelul Twyford.

– Abia aştept să-l cunosc, zise Alexandra.

Bentley-ul demară, fără niciun zgomot, condus de un şofer în livrea gri şi şapcă, şi o luă direct spre M 4, la vest de Londra. Traversară Chelsea, apoi intrară pe autostradă. Între cele două locuri, un dulăpior din lemn lăcuit conţinea mai multe flacoane de alcool. Malko servi o votcă şi puse mâna pe piciorul pe care pantalonul din piele neagră venea ca o mănuşă.

– Eşti magnifică, remarcă el.

Geamul despărţitor se ridică uşor, izolându-i de şofer. Foarte stilat.

– Am adus şi rochii, preciză Alexandra.

O oră mai târziu, Bentley-ul îşi îndreptă calandrul spre o alee mărginită de plopi, care ducea la un castel atât de frumos, încât părea ireal. Nu lipsea nicio ţiglă, peluzele erau impecabile, copacii curăţaţi. Emana luxul. Abia se oprise maşina că Sir George Cornwell apăru, în costum de vânătoare, şi se înclină spre mâna Alexandrei cu un zâmbet galant.

– Vă mulţumesc că aţi făcut acest lung voiaj pentru a veni până aici, zise el. Sunt fericit să vă primesc.

În ciuda unui *self-control evident*, privirea îi derapă fugitiv spre bustul cu sfârcuri tari. Îşi reveni imediat.

– Vă aşteptăm pentru prânz; apoi vom merge să vedem animalele.

Un majordom în vestă reiată le duse bagajele într-o cameră la fel de mare ca un apartament normal, ce dădea spre o pădure care se întindea cât vedeai cu ochii. Imediat ce se închise, Alexandra se întoarse spre Malko şi oftă.

– Mă voi simţi înghesuită la Liezen...

El zâmbi. Galben.

– Sir George este văduv. Poţi să-ţi încerci norocul...

Ea îl privi cu un zâmbet feroce.

– Nu mă tenta... Aşteaptă, o să mă schimb, am transpirat.

Îşi scoase puloverul peste cap, dezvelind un sutien care se oprea sub sfârcurile sânilor. Malko

trebui să se abţină ca să nu profite imediat, dar Alexandra îşi continuă striptease-ul şi se duse să facă duş. Îşi lăsase valiza deschisă, iar Malko văzu grămada de lenjerie care îi lăsă gura apă... Marele pat cu baldachin părea că le întinde braţele. Nu avea nimic de pierdut dacă mai aştepta.

*

* *

Bashir Memon era muncit de gânduri negre, de-abia ascultând pierdut pălăvrăgelile soţiei sale. De obicei, se destindea la el acasă, când nu era la farmacie, se juca cu copiii, se uita la un film. Dar de la dispariţia fratelui său nu mai reuşea să se concentreze la nimic altceva.

Îl mai sunase de câteva ori pe Nadir, fără niciun rezultat. Prin intermediul unui prieten din Pakistan, întrebase la operatorul de telefonie mobilă pakistanez care nu putuse decât să confirme ceea ce ştia deja: acest aparat era scos din circuit, distrus sau deconectat. I-ar fi trebuit un ajutor de la ISI pentru a-l localiza, dacă mai exista.

Brusc, Bashir Memon luă decizia: va merge personal la Quetta să vadă ce s-a întâmplat cu fratele său. Această incertitudine era insuportabilă. Dacă Nadir era mort, voia să afle. Avea de ales între două itinerarii. Fie Londra, Dubai, Quetta. Fie Londra, Islamabad, Quetta.

Îşi privi soţia, cufundată într-un foileton de televiziune, foarte departe de grijile sale. Începu să ronţăie fistic, încercând să îşi alunge din cap o idee îngrijorătoare: dacă Nadir fusese asasinat de islamişti, el urma să se arunce în gura lupului! Acolo totul se afla rapid şi l-ar repera uşor. Dar era dispus

să îşi asume acest risc, concluzionă el. Chiar dacă era în pericol de moarte.

Se gândi la „prietenii" săi din MI 5. Nu voia să le spună de planul său, căci ar încerca să îl facă să renunţe. Trebuia deci să îi ia prin surprindere. Dacă reuşea să scape de supravegherea lor, nu vor sesiza plecarea lui decât atunci când va fi în avion. Nu se vor duce, desigur, să îl denunţe la ISI! Totul era să nu facă rezervare pentru că telefonul lui era ascultat. Şi să găsească o cale să scape de ei. În privinţa banilor, nu era o problemă: avea mereu în jur de două mii de lire cash. Îşi va cumpăra biletul cu cardul Visa şi îşi va lua cele două paşapoarte, cel britanic şi cel pakistanez.

Decizia era luată: va pleca luni, la sfârşitul zilei. Farmacia avea o a doua intrare ce dădea spre un teren neconstruit. Va pleca pe acolo.

*

* *

Cu mâinile şi picioarele legate de cele patru coloane răsucite din acaju închis ale baldachinului, îmbrăcată doar cu o bustieră roşie, Alexandra se cambra pentru a fi penetrată cât mai bine.

Deasupra ei, Malko profita de fiecare secundă a acestui moment magic. Înfigându-se lent şi regulat în fundul ei, aşa cum visase toată ziua să o facă. Gazda lor se dovedise distinsă, ducându-i să vadă căprioarele, apoi parcul de mistreţi. Pentru cina la lumina lumânărilor, într-o minunată sufragerie puţin cam rece, în ciuda tablourilor de familie, Alexandra arboră un taior din tweed gros, care avea avantajul că ascundea jartelele. Căpriorul fusese stropit cu

Château Latour 1992, iar sufleul de zmeură asortat, cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, 1998.

Abia întors în cameră, Malko o dezbrăcase chiar el pe Alexandra de taior. Apoi, grație șnururilor de la perdele, își putuse materializa fantezia. Care îi amintea de jocurile de la Liezen. Simțea cum plăcerea îl invada. Cuprinzând sânii dezveliți de bustieră, se înfipse cu toată forța în fundul tinerei, care țipa fără să se abțină.

Viața era minunată.

*

* *

Sir George Cornwell citi documentul care tocmai ieșea din faxul criptat, trimis de la Vauxhall Cross. La castel, era în legătură permanentă cu „6", douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. După ce îl citi, sună la ofițerul de permanență, care îi confirmă anumite detalii. Era încă devreme și avea tot timpul până să coboare. Nu îi plăcea să ia micul dejun în camera lui.

Invitații săi erau deja acolo. Se înclină spre mâna Alexandrei, la fel de sexy într-o ținută de vânătoare „ameliorată", și se așeză în fața lui Malko.

– *My dear friend*, zise el, cred că ați avut dreptate să acceptați invitația mea. Tocmai am fost informat de o evoluție interesantă și neașteptată în cazul nostru.

CAPITOLUL IX

Alexandra încruntă sprâncenele şi căută privirea lui Malko, neînţelegând aluzia gazdei lor. Deodată, colţurile gurii îi coborâră şi îi aruncă o privire fulgerătoare. Punând jos şervetul, se ridică.

– Vă rog să mă scuzaţi, nu mă simt bine...

Directorul MI 6 o urmări cu privirea, intrigat. Furioasă, era şi mai frumoasă, cu mişcarea rapidă a feselor strânse în pantalonul mulat de piele. Malko se grăbi să pună lucrurile la punct.

– Nu i-am spus de ocupaţia dumneavoastră, explică el. Alexandra detestă tot ceea ce înseamnă spionaj. Credea că sunteţi doar o relaţie mondenă.

– Îmi pare rău, zise Sir George Cornwell. Voi încerca să îi explic că cele două universuri cărora le aparţinem nu sunt neapărat incompatibile.

– Mulţumesc, aprecie Malko. Deci, ce aţi aflat nou?

Britanicul zâmbi cam trist.

– Este un fel de mesaj de dincolo! Tocmai am primit un avertisment de la postul nostru de la Islamabad. Execută o supraveghere de rutină asupra tuturor zborurilor care pleacă din Pakistan. Or au descoperit că un religios, imamul Zalmay Saiyid, are o rezervare pentru mâine la zborul Quetta-Dubai, la Pakistan International Airlines.

– Cine este acest imam? întrebă Malko.

– Un religios stabilit la Chaman, nu departe de Quetta, în Baluchistan; legat de radicalii islamişti – talibani şi al-Qaida – ne-a fost semnalat de sursa „Shalimar" ca fiind extrem de activ în sânul al-Qaida. L-am pus sub supraveghere pasivă, căci la Quetta este imposibil să îl supraveghezi direct.

– Cum interpretaţi această deplasare? întrebă Malko.

– Nu ştiu încă, mărturisi directorul MI 6, dar cred că trebuie să ne interesăm în această direcţie. Este un tip care părăseşte foarte rar Baluchistanul şi care nu are niciun motiv profesional să meargă în străinătate. Conform ISI, ultima dată când a părăsit Pakistanul a fost ca să meargă la pelerinajul de la Mecca. Deplasarea lui poate că este legată de ceea ce s-a întâmplat recent cu dumneavoastră. Sau de o activitate al-Qaida.

Tăcu, înghiţi puţină dulceaţă de portocală, apoi se întoarse spre Malko cu un zâmbet uşor.

– Ce aţi spune de o mică plimbare la Dubai?

Văzând mirarea acestuia din urmă, adăugă imediat:

– Am început să lucrăm la acest caz în stil *„joint venture"*, astfel încât putem continua. V-aţi riscat viaţa la Spin Boldak, ar fi *fair* să verificaţi acest nou aspect în cooperare cu noi. Bineînţeles, dacă acceptaţi, anunţ postul nostru din Emirate. Trebuie să aflăm ce va face acest religios la Dubai, cu cine se întâlneşte. Şi dacă îşi continuă călătoria spre Europa.

– Accept, bineînţeles, încuviinţă Malko, dar cum să îl preluăm?

– ISI ne-a trimis fotografii cu el. Postul nostru de la Islamabad ni le va transmite prin mail. Mai mult, unul dintre agenţii noştri va pleca de la Islamabad la Quetta, astfel încât să fie în acelaşi zbor cu acest imam. Deci va debarca odată cu el la Dubai şi va avea timp să îl repereze. Îl veţi prelua dumneavoastră la sosirea în Dubai, cu o echipă de la noi. Care se va ocupa şi de partea logistică.

– Veţi anunţa autorităţile din Dubai?

– Nu, pentru moment. Acest imam nu este căutat, noi doar îl suspectăm că este implicat în activităţi ale al-Qaida.

– Foarte bine, aprobă Malko. Nu mai rămâne decât să facem rezervare.

– Exact, confirmă directorul MI 6, dar aceasta nu ne va tulbura weekendul aici. Zborul spre Dubai pleacă de pe Heathrow mâine dimineaţă la 9,35. Vă veţi întoarce la Londra în seara aceasta cu prietena dumneavoastră. De altfel, în această privinţă, voi discuta cu ea, dacă nu vedeţi niciun inconvenient... Nu aş vrea să fiu cauza indirectă a unei probleme în cuplul dumneavoastră.

*

* *

După ce studiase diferitele trasee pe Internet, Bashir Memon se răzgândise. Să treacă prin Islamabad pentru a ajunge apoi la Quetta pe şosea era o ideea proastă: mult prea lung. Hotărâse deci să ia mai întâi un zbor Londra-Dubai şi apoi Dubai-Quetta.

Prima parte a traseului nu punea nicio problemă: erau multe zboruri zilnice spre Dubai, cu plecare din Londra, fie cu British Airways, fie cu Emirates, fie cu Etihad Airways. Toate plecau seara, între orele 8 şi 10. Cum nu voia să rişte să îi alerteze pe „îngerii săi păzitori" făcând o rezervare, va merge direct la Heathrow.

În cele din urmă, apăsarea fiind prea mare pentru el, se hotărâse să plece duminică seara. În ziua aceea, farmacia era deschisă după-amiaza. Deci se va duce acolo, va sta un timp şi va pleca apoi pe uşa din spate. Bineînţeles, va pleca de acasă fără bagaje. Dacă avea timp, va cumpăra ceea ce îi trebuie de la Heathrow, astfel încât cei care îl apărau nu aveau niciun motiv să creadă că încerca să scape de ei. Când vor realiza acest lucru, el va fi deja în avionul de Dubai.

Îşi puse câteva lucruri personale şi un costum pakistanez în vechea lui servietă, verifică să aibă bani şi paşapoartele. Ieşi din casa sa de pe Greenleaf Road şi se îndreptă pe jos spre farmacie, aflată la câteva sute de metri distanţă. Trebuise să îi mărturisească totul soţiei sale care, după ce plânsese un timp, îl susţinuse şi jurase să păstreze tăcerea.

*

* *

În Bentley-ul care îi ducea la Londra, Alexandra stătea bosumflată. Intervenţia gazdei lor evitase o explozie; era flatată că fusese primită cu atâta pompă, dar supărată pe Malko pentru că o minţise. Chiar dacă Sir George Cornwell era departe de profilul acelor *spooks* detestaţi.

– De ce nu vii cu mine la Dubai? îi propuse Malko. Este cald şi acolo este tot shoppingul din lume...

– Nu, zise ea, nu voi participa niciodată la misiunile tale. Nu îmi place. Ştiu că trebuie să le faci, că este munca ta, dar detest acest mediu.

Era abia ora nouă când ajunseră în centrul Londrei.

– Dacă am merge să luăm cina la *Annabel's*? sugeră Malko.

Unul din cluburile cele mai şic din Londra, în Berkeley Square. Malko era membru al clubului de ani de zile.

– De acord, încuviinţă Alexandra. Ar fi ultima noastră seară până Dumnezeu ştie când...

Fără să vrea să se gândească, ştia bine că norocul lui Malko putea, într-o bună zi, să dea greş...

O aşteptă la *Library*, barul de la *Lanesborough*. Când coborî, toate privirile o urmăriră. Era strălucitoare, într-o rochie neagră foarte fluidă, strânsă pe talie, întinsă de bustul plin.

Avură timp să golească o sticlă de Taittinger Brut Reserve înainte de a merge spre *Annabel's*. Micul ring de dans al restaurantului era aproape gol. Alexandra începu să danseze cu Malko ca şi cum l-ar întâlni pentru prima dată. Îşi lipi gura de urechea lui şi îi şopti:

– În seara aceasta, eu sunt cea care comand. Meriţi o pedeapsă pentru că m-ai minţit.

*

* *

Bashir Memon se lăsa legănat de balansul metroului. Aruncă o privire la staţia în care tocmai ajungea: Hammersmith. Mai avea încă douăsprezece staţii până să ajungă la terminalul 4 de la Heathrow.

Până acolo, totul se derulase bine. Plecase discret de la farmacie şi, după un mare ocol, ajunsese la staţia de metrou Upton Park, pe District Line. Schimbase apoi la Embankment, pentru a intra la Piccadilly Circus pe Piccadilly Line, care îl ducea direct la aeroport. Nu îi mai rămânea decât să găsească un loc la zborul spre Dubai...

*

* *

Peter Tisbury, agentul angajat al A 4 de la „5" însărcinat cu protecţia lui Bashir Memon, începu să se neliniştească când văzu, pe la ora şapte şi treizeci, cum angajatul jamaican de la farmacie iese singur după ce stinge. Agentul de la „5" mai aşteptă în jur de zece minute, apoi trebui să accepte evidenţa: clientul său se volatilizase.

Din „submarinul" în care se afla, îşi sună un coleg, cerându-i să verifice împrejurimile, în timp ce suna pe telefonul mobil al lui Bashir Memon. Apelul fusese direcţionat spre mesagerie: aparatul era închis.

Aşteptă câteva minute pentru ca agentul său să revină spunându-i că nu vedea nimic anormal: nu mai era nimeni în farmacie. Toţi ştiau că mai este o altă ieşire, dar nimeni nu se gândise să o urmărească. Bashir Memon nu avea niciun motiv să vrea să fugă.

La întâmplare, întrebară şi echipa însărcinată cu supravegherea domiciliului lui. În cazul extrem de improbabil în care pakistanezul ar fi trecut prin faţa lor, fără ca ei să îl vadă.

Nu se întorsese acasă.

Peter Tisbury decise atunci să sune pe telefonul fix al pakistanezului. Mai întâi la farmacie, unde robotul îi recită programul de lucru, apoi la domiciliu. O voce de copil îi răspunse că părinţii săi erau la cinema şi că se vor întoarce la finalul serii. În acel moment, agentul MI 5 decise să difuzeze un mesaj de alertă către Scotland Yard, cerând să îl caute pe pakistanez, sub pretextul că este în pericol.

O jumătate de oră mai târziu, toată secţia A 4 era pe picior de război. Trebuia cu orice preţ să îl localizeze pe Bashir Memon. Această fugă ciudată deschidea calea multor ipoteze. Mai ales celei mai sinistre: ca el să fie cel care şi-a trădat fratele.

Două ore mai târziu, omul de la secţia tehnică coborî din laboratorul său de la etajul al patrulea pentru a anunţa:

– Tocmai i-am localizat telefonul mobil. Farmacistul se află la terminalul 4 de la Heathrow.

Chiar închis, chiar şi fără cartelă, un telefon mobil putea fi localizat.

Lui Peter Tisbury îi îngheţă sângele în vene.

– Anunţaţi Special Branch. Eu plec într-acolo.

*

* *

Malko avea capul uşor, foarte uşor. Alexandra şi el reuşiseră, fără prea mari eforturi, să termine o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose 2003,

între două dansuri. În separeul lor cu catifea roşie, puţin mai sus decât ringul de dans, flirtaseră ca doi liceeni. Realiză că taxiul tocmai se oprea în faţa hotelului *Lanesborough*.

Abia ajunşi în cameră, Alexandra începu să-l dezbrace, lăsându-l doar în slip, apoi îl împinse pe pat, pe spate. Pentru a se aşeza călare peste el, în rochia ei neagră şi chilotul din satin roşu.

– Aminteşte-ţi, zise ea, în seara aceasta, eu sunt cea care comandă...

Începu o mişcare sofisticată pe pieptul lui, punându-şi tot talentul în joc. În continuare călare peste el, se aşezase astfel încât sexul ei să fie chiar în faţa sexului lui Malko şi se freca uşor înainte şi înapoi, făcându-l să se întărească progresiv. Căldura care se degaja din ea era cel mai bun afrodiziac din lume.

– Ocupă-te de sânii mei! şopti ea, fă-mă să mă doară!

Malko desfăcu nasturii rochiei negre şi cuprinse cu palmele cei doi globi de carne, frământându-i cu brutalitate. Alexandra îşi manifestă acordul printr-un oftat şi se frecă tot mai repede de el. Apoi, progresiv, se lăsă să alunece în jos pe Malko; mâinile ei îi dădură jos slipul, făcându-i să-i ţâşnească precum un arc membrul eliberat.

Cu delicateţea unei pisici, începu să-l atingă uşor cu limba, masturbându-l încet. Apoi, în timp ce mâinile ei urcară pe pieptul lui Malko, îşi afundă în gură, cât putu mai adânc, sexul lui. Prosternată, cu fundul ridicat, ar fi făcut să se excite şi un eunuc. Totuşi, rămăsese cu toate hainele pe ea, inclusiv

pantofii... Ceea ce era şi mai excitant. Malko începu să se mişte din bazin, pătrunzând şi mai mult în gura care îl aspira.

– Aşteaptă! gemu el. Vreau să schimbăm.

Alexandra se retrase, doar cât să spună:

– Nu!

Cum el încerca să se elibereze, ea prinse ferm cu o mână baza membrului lui şi se întinse peste el, împiedicându-l să se mişte. Curând, cealaltă mână începu să se mişte. Cu stânga îl ţinea ferm, ca să nu poată să se ridice, cu dreapta îl masturba mai încet sau mai rapid, după placul ei, în timp ce gura dansa un balet îndrăcit în jurul glandului. De mai multe ori, Malko simţi cum e gata să ejaculeze. Pe dată, ca şi cum ar fi ghicit, Alexandra încetinea ritmul.

Acest joc dură mult, foarte mult timp. Alexandra ştiuse mereu să se folosească de minune de gura ei, dar în această seară se depăşea pe sine. Malko trebuia să se mulţumească să îi frământe sânii, gata să îi smulgă, spre marea plăcere a tinerei. Neobosite, gura şi mâinile Alexandrei se ocupau de sexul lui, într-un fel de maraton erotic care părea că nu are sfârşit. Malko nu mai rezista: imaginile se succedau în capul lui ca un puzzle sufocant. Deodată, întrebă:

– Nu ai vrea ca un mădular să se înfigă între fesele tale în timp ce mă sugi?

La fix. Mişcarea gurii în jurul mădularului se acceleră. De data asta, simţi cum răbufneşte plăcerea. La primul lui geamăt, Alexandra slăbi strânsoarea din jurul sexului şi îl înghiţi până în fundul gâtului. El ţipă de încă trei ori, fără să se poată

abţine, în timp ce Alexandra, agăţată de el ca un vampir, îl aspira până la ultima picătură.

În fine, îl abandonă şi zise pe un ton batjocoritor:

– Acum, dacă vrei să schimbăm, poţi...

El o blestemă. Golit, epuizat, nu mai putea. Femeia îşi ţinuse promisiunea.

*

* *

– Bashir Memon, fratele lui „Shalimar", a zburat ieri seară spre Dubai, anunţă Tom Atkins când Malko urcă în maşina de la „5" care trebuia să îi ducă la Heathrow.

Alexandra dormea încă, având avion spre Viena mult mai târziu.

– Ce înseamnă asta? întrebă Malko intrigat. Are vreo legătură cu cazul nostru?

– Nu se ştie încă, recunoscu agentul de la „5". A păcălit echipa care se ocupa de protecţia lui. A fost localizat ceva mai târziu la Heathrow, prin intermediul telefonului mobil, dar era deja pe cale să se îmbarce...

– De ce a plecat?

Limuzina mergea spre vest, strecurându-se prin circulaţia intensă de pe West End. Zborul spre Dubai decola două ore mai târziu.

– Este întrebarea pe care şi noi ne-o punem, mărturisi Tom Atkins. Acest tip coopera de destul de mult timp cu noi, era considerat sigur. Supravegherea avea ca unic scop protecţia lui.

– Ar putea fi el sursa scurgerii de informaţii?

Tom Atkins scutură din cap.

– Este încă prea devreme să spunem asta. Am întrebat-o pe soţia sa. Pretinde că nu ştie unde se află soţul ei, dar minte. Nu făcuse rezervare...

– Mergeţi să îl aşteptaţi la sosirea în Dubai?

– Imposibil. Are dublă cetăţenie şi nu avem nimic să-i imputăm. Vom trimite un agent al „6" aflat la post pentru a-l întreba la coborârea din avion, dar, dacă refuză să răspundă, vom fi neputincioşi.

– S-ar presupune că a fost redirijat? avansă Malko.

– Nimic nu este imposibil.

– El este cel care v-a indicat existenţa acestui imam din Chaman, Zalmay Saiyid?

– Exact.

Tocmai opreau în faţa intrării nr. 4 a aerogării. Tom Atkins îi întinse un plic lui Malko.

– Aveţi toate coordonatele care vă trebuie acolo, dar, oricum, Scott Bromley, şeful de post, va veni să vă preia. *Good luck.*

Schimbară o strângere călduroasă de mână şi Malko porni spre ghişeul British Airways.

Plecarea precipitată a lui Bashir Memon spre Dubai chiar în momentul în care el se ducea acolo pentru a-l intercepta pe imamul suspect era îngrijorătoare.

Bineînţeles, putea fi o coincidenţă, dar din experienţa sa învăţase că, în meseria lui, coincidenţele se întâmplau rar.

Risca mai degrabă să fie o cursă. Ca aceea de la Spin Boldak.

CAPITOLUL X

Bashir Memon privea absent marea de un albastru ireal a Golfului Persic. Avionul său urma să aterizeze la Dubai şi vedea pe partea dreaptă clădirile futuriste din centru şi, în depărtare, imensul hotel în formă de velă de pe Jumeira Beach. Dormise puţin, reuşind cu greu să îşi stăpânească neliniştea. Până în ultima secundă se temuse că va fi interceptat de poliţiştii de la MI 5 sau de la Scotland Yard.

Roţile atinseră solul pistei şi aparatul încetini brutal. Pakistanezul se scutură. Nu îi plăcea Dubai, prea modern, prea artificial, prea bogat, dar era escala cea mai practică pentru a ajunge la Quetta. Singurul inconvenient, zborurile spre Quetta plecau foarte devreme dimineaţa şi, prin urmare, trebuia să petreacă noaptea acolo.

Bashir Memon folosea un mic hotel nu departe de terminalul 2, care avea preţuri rezonabile.

Aparatul rula spre punctul de oprire, iar stewardesa anunţă ora: 10.50. Zborul avea cel puţin o jumătate de oră avans faţă de orar, graţie vântului favorabil. Zece minute mai târziu, Bashir Memon se prezentă la Imigrări, utilizând paşaportul britanic. Aşteptă cel mult cinci minute şi traversă sala de bagaje spre ieşire. Luând doar servieta, nu avea

bagaje în cală pentru care să aştepte. Lovit de căldura relativă, în comparaţie cu Londra, abia aruncă o privire la oamenii care se înghesuiau în jurul celor sosiţi, ieşi şi merse la staţia de autobuze care făceau naveta între cele două terminale, infinit mai ieftine decât taxiurile, deşi erau optsprezece kilometri de parcurs.

Avea noroc: autobuzul demară câteva minute mai târziu, încă pe jumătate gol. Abia aştepta să fie în avionul de Quetta a doua zi dimineaţă. Ce i se întâmplase fratelui său?

*

* *

James Robinson, *deputy* al şefului de post de la „6" la Dubai, era încă pe autostradă când văzu Airbusul de la Emirates ajungând pe pistă. Tresări: nu era posibil să fie zborul de la Londra pe care el îl aştepta! Zborurile de la Emirates erau mereu în întârziere. Trebuia să mai fie un alt zbor care ajungea în acelaşi interval orar...

Agentul MI 6 acceleră şi vină spre aerogară douăzeci de minute mai târziu. Parcă de-a lungul trotuarului, dar un poliţist îi ordonă să meargă în parcare. Cum nu voia să creeze un incident şi nu avea nici numere diplomatice, James Robinson se conformă.

Până să ajungă în parcare şi să se întoarcă, pierdu încă zece minute. Gâfâind, alergă în holul de la sosire şi se opri în faţa panoului de afişaj. Înjurând în tăcere. Un punct roşu clipea în dreptul zborului 823 de la Londra: *Arrived*.

Se năpusti la biroul de la Emirates.

– Zborul de la Londra a sosit?

– *Yes*, *sir*, confirmă o indiancă drăguță. Acum douăzeci de minute. Pasagerii încep să iasă.

Ușa culisantă a sălii de bagaje se întredeschise și James Robinson văzu pasageri care își așteptau valizele... Ușurat, se dădu înapoi, aprinse o țigară și consultă fotografia lui Bashir Memon, primită prin e-mail. Cu nasul lui, părul lins, cărare pe mijloc și siluetă robustă, farmacistul era ușor de recunoscut. Cu atât mai mult cu cât pasagerii ieșeau unul câte unul, destul de încet.

Curând, nu mai fu decât un rând mic, apoi câțiva pasageri întârziați. Sala de bagaje era goală! Din nou întrebă un angajat.

– Aștept un prieten care sosește de la Londra și nu l-am văzut.

– Au plecat cu toții, *sir*.

– Cu siguranță?

– *Absolutly*, *sir*. Doar dacă nu și-a rătăcit bagajele. Sunt câțiva acolo.

James Robinson se duse spre biroul din sticlă de la „*lost and found*". Trei pasageri se aflau acolo, dar niciunul nu era cel vizat. Ieși și se duse la biroul de primire din hol, explicând cazul său.

– Puteți verifica dacă acest pasager se afla în avion? întrebă el pe stewardesă cu cel mai cuceritor zâmbet al său.

Tânăra indiancă, cu capul acoperit cu un fular, dar machiată atrăgător, derulă numele pe ecranul computerului și ridică privirea.

– Cu siguranță, *sir*. Locul 52. L-ați ratat pe prietenul dumneavoastră...

Nu mai avea decât să anunţe vestea proastă la Londra, nefiind în stare să-şi explice cum putuse să îi scape farmacistul.

*

* *

Malko contempla peisajul ciudat al Emiratelor Arabe Unite.

Clădirile futuriste plantate în plin deşert, autostrăzile demne de California şi un fel de curăţenie de spital. Clădirile faraonice din *Downtown Dubai* semănau cu Gotham City, ca monstruosul turn în construcţie care atingea 560 de metri înălţime. La douăzeci de kilometri distanţă, la Charjah, alcoolul era interzis şi oamenii trăiau în plin Ev Mediu.

Soarele apunea şi când ieşi din Boeingul 757 al British Airways, temperatura era suportabilă, în jur de 20 de grade. În sezonul estival, mercurul sărea la 50 de grade... Alături, un charter rusesc debarca familii întregi de noi îmbogăţiţi, aducând cu ei votcă în valize, pentru a merge să se bronzeze o săptămână în hotelurile ieftine din Sharjah.

Dubaiul săracului.

Formalităţile de imigrare erau reduse la cea mai simplă formulă. Nicio viză, nicio vamă. La Dubai, în afară de arme şi material de război, se putea importa aproape orice... Printre cei puţini care aşteptau călătorii, reperă un tânăr roşcat cu o pancartă „Global Equities".

Una din infrastructurile MI 6 la Dubai. Malko se îndreptă spre el şi acesta se prezentă imediat.

– Charles O'Pheelan. Sunt însărcinat să vă duc la hotel.

Luă valiza lui Malko. Cu figura sa juvenilă, cravata peste o cămaşă subţire şi proaspătă, semăna cu un student întârziat. Malko îl urmă până la o Toyota cu şofer, care coborî să îl salute:

– Unde mergem? întrebă acesta.

– La *Meridien Airport*, anunţă Charles O'Pheelan, este mult mai practic decât să mergem în oraş.

Cu atât mai mult cu cât aici nu exista un oraş. Dubai se compara cu Las Vegas, New York şi Disneyland... Oraşul însuşi, adică o succesiune de hoteluri, malluri comerciale şi magazine, se etala de o parte şi de alta a unui braţ de mare, Creek, care înainta destul de mult în nisipul deşertului, ce împărţea oraşul în două, ca o brazdă, la mijloc. Fără restaurante, foarte puţini pietoni. Toate femeile purtau văl pe faţă, unele chiar masca de piele din Emirate, dar conduceau singure maşina şi agăţau prin malluri cu telefonul mobil în mână, total frustrate sexual.

Un Mercedes mare, verzui, al poliţiei rulă un moment lângă ei. Toyota cu geamuri fumurii atrăgea atenţia. Apoi, traversară unul din cartierele indiene, acolo unde trăiau trei sferturi din populaţia Dubaiului, aproape în stare de sclavagism.

Câteva *dhaws* erau amarate de-a lungul braţului Creek, reminiscenţă a unui trecut comercial în care locuitorii din Dubai trăiau din traficul de aur cu India. Apoi, era un hăţiş de autostrăzi care deserveau hotelurile futuriste, parcări imense, totul înconjurat de nisip... Turiştii mergeau mai departe, spre nord, la Jumeyra Beach, acolo unde se aflau cartierul şic şi hotelurile frumoase.

Meridien nu se schimbase. Un hol pompos, acoperit cu aurării şi, în stânga intrării, un bar supraînălţat, cartier general al târfelor hotelului. La Dubai, prostituatele mişunau, se infiltrau peste tot, ca ţânţarii în timpul sezonului ploios. Veneau din cele patru colţuri ale lumii: Maroc, Egipt, Rusia sau ţările din Est şi, de la o vreme, şi din China. Acestea din urmă erau detestate de consoartele lor; căci coborau preţurile. Malko mătură barul cu privirea. Doi bărbaţi în *dichdacha*, saudiţi sau localnici, şi cinci prostituate bosumflate. Tânărul agent al MI 6 propuse timid:

– Instalaţi-vă. Vă aştept. Trebuie să vă duc apoi la *Jumeyra Beach Hotel* să vă întâlniţi cu domnul Bromley, şeful postului MI 6, conform notei remise de către Sir George Cornwell.

Jumeyra Beach Hotel, plantat pe malul mării, la mai mulţi kilometri spre nord, adăpostea hoarde de turişti europeni anonimi. Între cele unsprezece restaurante, aveai de unde alege. Una din prostituatele brunete, poate o egipteancă, încercă să atragă privirea lui Malko când trecu prin faţa ei, depărtându-şi picioarele ostentativ pentru a-i permite să îi vadă coapsele. Un mic gest comercial.

*

* *

De la etajul treizeci şi doi al *Jumeyra Beach Hotel*, priveliştea îţi tăia răsuflarea. La dreapta, golful Persic, pichetat de câteva lumini de poziţie ale navelor ancorate şi, mai departe, Palm Islands, ghetoul de lux aflat în construcţie, unde îţi puteai cum-

păra o insulă... Evident, iniţiatorii uitau să precizeze că ansamblul se afunda încet în mare...

Trei bărbaţi erau deja instalaţi la una din cele mai bune mese cu vedere direct spre mare. Se ridicară la sosirea lui Malko. Cel mai apropiat, un bărbat slab şi bronzat, cu părul foarte negru dat pe spate, aer distins, îi întinse mâna.

– Sunt Scott Bromley, responsabil cu structura locală. Iată-l pe adjunctul meu, James Robinson. Şi am crezut că aţi fi bucuros să-l întâlniţi pe „vărul" nostru, şeful de Centrală al Agenţiei[1], Robbin Abbott.

Malko strânse toate mâinile. Robbin Abbott, cu ochii lui bulbucaţi, figura roşcovană, nasul cârn, semăna cu Forţele Speciale. Nu era un intelectual. Opusul lui James Robinson, care părea că tocmai coborâse de la catedra de profesor. Scott Bromley ridică paharul cu vin alb.

– *Wellcome în Dubai!*

Toţi ciocniră paharele. Abia aşezaţi, Malko întrebă:

– Aveţi veşti despre Bashir Memon?

Scott Bromley se încruntă.

– L-am ratat. Zborul a sosit cu mult înainte şi nu avea bagaje. Totuşi, Londra m-a sfătuit să merg mâine dimineaţă la plecarea cursei spre Quetta. Dacă merge în această direcţie, se află încă în Dubai: nu a fost niciun zbor spre Quetta de când a sosit el.

[1] CIA.

– Birourile dumneavoastră sunt departe de aici? întrebă Malko.

– La Bin Dubai, explică Scott Bromley, în Maukhool Road. Acum, este deja un cartier „bătrân". Se pare că Foreign Office se gândeşte să mute ambasada.

De un timp, clădirile creşteau ca şi ciupercile, între pistele de schi artificiale, piscinele uriaşe şi turnul, cel care ar fi cel mai înalt din lume. De menţionat că în urmă cu treizeci de ani, înainte de descoperirea petrolului la Abu Dhabi, Emiratele adăposteau o populaţie muncitoare şi săracă de beduini, dintre care unii, reuşind să-şi ţină mai mult respiraţia sub apă, se ocupau cu pescuitul perlelor pentru a-şi hrăni familia. Aurul negru ţâşnise şi bătrânul şeic Zaied, şef al Abu Dhabi, devenise unul dintre oamenii cei mai bogaţi din lume. Desigur, petrolul se afla pe teritoriul său, dar generozitatea lui s-a revărsat peste şapte emirate de diferite importanţe, aflate între Arabia Saudită şi sultanatul Oman. Cu dolarii din petrol, şeicul Maktum hotărâse să facă din Dubai un nou Singapore.

În timp ce şeicul Zaied construia moschei, el ridica hoteluri şi centre comerciale, importând zeci de mii de muncitori din India şi Pakistan. Căci Emiratele se considerau prea bogate să muncească... Atunci, trei milioane de înfometaţi afgani, pakistanezi, indieni, iranieni, arabi de toate originile, se îndreptaseră spre acest Eldorado unde erau trataţi ca nişte câini, dar unde şomajul nu era cunoscut. În mod cert, Dubai era singura ţară din lume unde băştinaşii nu reprezentau decât 17% din populaţia

totală. Şi în acest procent nu erau incluse prostituatele...

Bătrânul şeic Zaied murise în urmă cu un an, lăsând o enormă moschee neterminată, iar Dubai continua să crească într-o avalanşă imobiliară şi proiecte faraonice. Placă turnantă între Afganistan, Irak, Iran şi Arabia Saudită, relativ occidentalizată, Dubai atrăgea oameni din toate direcţiile. Cu, evident, agenţii serviciilor din toate ţările.

În timpul cinei nu se abordară decât subiecte fără importanţă. Robbin Abbott mânca cât patru, dar nu bea decât apă. Probabil un alcoolic pocăit. Cei doi britanici onoraseră cam nemeritat vinul sud-african. În privinţa mâncării, aceasta era imaginea Dubaiului: bine prezentată, de calitate mediocră şi insipidă. Malko începu înainte de cafea:

– Care sunt planurile pentru interceptarea acestui imam?

Scott Bromley îşi goli paharul înainte de a răspunde.

– Avem pe cineva de la noi care se va îmbarca la Quetta odată cu „clientul". Inutil să vă mişcaţi de la hotel atât timp cât nu este sigur că se află la bord. Nu ştim *cine* îl va primi aici, aşa că trebuie să fie foarte prudent.

– Ce voi face eu? întrebă Malko.

– Într-o primă etapă, nimic, declară britanicul. Vom avea un dispozitiv de opt persoane, printre care doi motociclişti. Sunt doi „locali" printre ei. Au cu toţii fotografiile imamului Zalmay Saiyid. Treaba lor este să nu îl scape niciun pas imediat ce va debarca la terminalul 2. Nu ştim dacă va lua

alt avion sau va rămâne la Dubai, deci trebuie să acoperim toate posibilităţile. Avem maşini sub acoperire şi mijloace de comunicaţii securizate.

– Nu ne mai rămâne decât să ne rugăm, concluzionă Malko.

Nu îi plăcea totuşi dispariţia lui Bashir Memon. Telefonul mobil piui. Un SMS. Se deschise direct şi găsi un mesaj de la Alexandra: „Sper că îţi lipsesc."

Nu îi rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă la *Meridien*. O mulţime de lucruri puteau să se petreacă a doua zi. Dubai era un cuib de islamişti, chiar dacă autorităţile o negau. Mai ştia şi el câte ceva.

CAPITOLUL XI

Terminalul 2 de la Dubai International Airport se afla exact pe partea opusă terminalului 1, pe Babu Hail Road, şi era infinit mai modest decât grandiosul terminal cunoscut turiştilor, cu un *free-shop* gigantic, unde se găseau de toate, de la caviar la Ferrari. Adevărată Mecca a comerţului. Evident, terminalul 2 era rezervat zborurilor venind din ţările cu regimuri aspre şi sărace, ca Afganistan sau Pakistan... De la *Meridien*, trebuia totuşi să parcurgi cam vreo zece kilometri...

Malko, escortat de Scott Bromley, intră în aerogară. Şiruri de pakistanezi şi de afgani, îmbrăcaţi sărăcăcios, stăteau la coadă în faţa ghişeelor de plecări, întorcându-se acasă cu micile lor economii, supravegheaţi de poliţişti, impecabili în uniformele lor albastre, urmând o disciplină trufaşă. Cea mai mică abatere declanşa un urlet sec, iar vinovatul se aşeza la loc în rând... Desigur, toţi erau fraţi, fiindcă erau musulmani, dar existau şi fraţi mai mari. Scott Bromley se duse să arunce o privire la panoul de afişaj.

– Zborul de Quetta soseşte în douăzeci de minute, anunţă el. Să mergem să bem o cafea.

Barul era jalnic, ocupat de câţiva indivizi cu turban, rupţi de oboseală.

– Dispozitivul dumneavoastră şi-a ocupat locul? întrebă Malko tremurând.

Din cauza climatizării, dârdâiau, în timp ce afară erau cam 15 grade.

– Avem şase agenţi, explică tipul de la „6". Doi pe motociclete, doi în maşini şi un „submarin" echipat cu camere. Doar dacă se urcă într-un elicopter, altfel nu ne poate scăpa.

– Aţi prevenit Emiratele?

– Nu. Îi vom ţine la curent, dar nu în timp real. Oricum, nu este vorba decât de supraveghere.

– Şi Bashir Memon?

– Nu era în zborul de Quetta. Poate a plecat spre Islamabad.

Un difuzor anunţă un mesaj răguşit şi britanicul se uită la ceas.

– Aterizează, soseşte mai devreme!

Se amestecară prin mulţimea puţin numeroasă care îi aştepta pe cei sosiţi. Foarte repede, primii pasageri începură să se prezinte la Imigrări. Pentru bieţii zdrenţăroşi, controalele păreau interminabile, dar era un ghişeu aproape pustiu pentru diplomaţi şi asimilaţi. Doi albi se prezentară, terminând în câteva secunde. Apoi un al treilea, în costum deschis la culoare, cu păr lung blond.

– Este Winston! murmură tipul de la „6". Clientul nostru nu trebuie să fie departe.

Winston, agentul de la „6" care îl „însoţise" pe imamul Zalmay Saiyid de la Quetta, se opri în faţa ghişeului „Informaţii", căutând insistent un hotel. Minutele trecură, apoi un bărbos cu o tocă albă brodată cu aur pe cap, în ţinută pakistaneză, sandale

din piele în picioare, o geantă veche în mână, se prezentă la ghişeul rezervat. Şi pentru el lucrurile se derulară la fel de rapid. Ieşi în hol, privi în jurul său, apoi se îndreptă spre ieşire.

Agentul de la „6" plecase de la ghişeu şi ieşi practic în acelaşi timp, aproape lipit de el. Scott Bromley îi şopti lui Malko:

– Este tipul în alb. Merge. Ceilalţi l-au văzut pe Winston lângă el. Nu mai avem decât să aşteptăm. Ne vor anunţa.

Traversară la rândul lor şi ieşiră în parcare pentru a-l vedea pe imamul pakistanez urcând într-un taxi Mercedes, care demară imediat.

Aproape ajunseseră la ambasada Marii Britanii când telefonul lui Scott Bromley sună.

– Aici, Alpha 2. Este la *Carlton Hotel*, pe Banyas Road, anunţă o voce impersonală. *We proceed*.

*

* *

– Să mergem să vedem, sugeră britanicul. Fără să intrăm.

Ocoliră aeroportul şi pistele pentru a ajunge la Creek. Banyas Road urca, paralel, spre mare. Reperară *Carlton* pe partea stângă, de cealaltă parte a străzii. O clădire modestă pentru Dubai, care nu trebuia să aibă mai mult de trei stele, în timp ce minimumul era cinci plus menţiunea „lux". Imamul Saiyid trăia modest.

– O.K., concluzionă britanicul, avem un om înăuntru, un „bronzat", şi o echipă afară. Nu avem decât să aşteptăm. Să ne întoarcem la *Meridien*, este mai plăcut decât la ambasadă.

Trecură prin faţa lui Clock Tower, când telefonul sună din nou. Era Alpha 3 care anunţă:

– A comandat un taxi şi nu rămâne decât o noapte. Îl preluăm.

Scott Bromley încetini, apoi opri în parcarea de la *Meridien*, zâmbindu-i lui Malko.

– Intrăm în treburile „dure"...

Nu avură mult timp de aşteptat; telefonul sună din nou şi Alpha 3 anunţă:

– Tocmai ajunge la Deira City Center. Alpha 2 l-a preluat.

Scott Bromley băgă în viteză şi zise:

– *Let's roll!*[1]

Malko începea să fie serios incitat. La cine urma să îi ducă imamul?

*

* *

Bashir Memon simţea că îi sare inima din piept când taxiul se opri în faţa madrasa Islamia Imdadia condusă de fratele său. Se compunea, în afară de dormitoare, dintr-o mică moschee, locuinţele imamului şi ale profesorilor, în jurul unei curţi centrale.

Farmacistul se clătina de oboseală. În ajun, mergând să cumpere bilet pentru cursa regulată Dubai–Quetta a companiei PIA, descoperise că un charter care se întorcea de la Mecca, cu destinaţia Quetta, urma să facă escală seara. Pe dată, rămăsese în aerogară şi, când cursa aterizase, reuşise să ne-

[1] Să mergem!

gocieze unul din puţinele locuri libere. Doar că avionul nu plecase decât la ora patru dimineaţa...

Sună şi, cum nu i se deschidea, împinse uşa care dădea într-o intrare întunecată. Aceasta comunica însă cu o curte interioară unde câţiva studenţi ai madrasa stăteau de vorbă. Un tânăr cu barbă scurtă, bine îngrijită, îl văzu şi veni spre el, întrebând, cu mâna pe inimă:

– *Salam aleykoum!* Ce cauţi fratele meu?

Aici se practica sufismul, mult mai accesibil decât wahabismul intransigent sau salafismul extremist. Bashir Memon răspunse la salutul tânărului.

– *Aleykoum salam!* Sunt Bashir Memon, fratele lui Pir Nadir. Vin de la Londra şi sunt îngrijorat, nu am veşti de la el de câteva zile.

Tânărul încremeni, cu privirea înnebunită.

– Cum! Nu ştiţi?

Bashir Memon simţi cum i se strânge stomacul. Tocmai de ceea ce se temuse... Îşi reprimă o puternică dorinţă de a fugi. La Quetta, un agent al Coroanei britanice nu avea o speranţă de viaţă nemăsurată. Dar îşi stăpâni panica şi insistă:

– Nu ştiu nimic. Ce s-a întâmplat?

Tânărul dădu trist din cap.

– Al nostru Pir mult iubit a avut un grav accident! Dacă Allah vrea, va rămâne în viaţă, dar se face o săptămână de când se află la Bolan Hospital şi starea sa este tot staţionară. Dacă l-am lăsa singur, ar muri. Mergem în fiecare dimineaţă să îl vizităm, dar nu ne recunoaşte. Ne rugăm foarte mult pentru el...

Bashir Memon simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. În acelaşi timp uşurat şi ros de nelinişte, insistă:

– Ce i s-a întâmplat?

– A fost lovit de un autobuz ale cărui frâne nu au funcţionat. S-a lovit cu capul de pământ şi...

Vocea i se înecă. Era vizibil foarte emoţionat.

– Vreau să-l văd.

– Bolan Hospital nu este foarte departe.

Bashir Memon ieşise deja. Ceva mai departe găsi un taxi care îl duse la Bolan Hospital.

*

* *

Era un enorm complex medical foarte modern, la vest de Quetta, chiar înainte de munţi, mai jos de şosea. Dar înăuntru dădeai de adevăratul Pakistan: oameni aşezaţi pe jos, familii care făceau mâncare, bolnavi încremeniţi pe bănci. Era totuşi cel mai bun spital din Quetta. Bashir Memon se prezentă la recepţie şi explică situaţia... Câteva minute mai târziu, un medic cu un halat de un alb îndoielnic, un palestinian venit acolo Dumnezeu ştie cum, îl introduse într-o cameră în care se aflau patru bolnavi. Toţi conectaţi la o mulţime de aparate de măsură şi la perfuzii. Nu riscau să se jeneze: toţi erau inconştienţi. La început, Bashir Memon nu îşi recunoscu fratele: i se răsese barba neagră pentru a-i face o traheotomie şi avea chipul palid, ochii închişi, obrajii supţi. Avu impresia că se află în faţa unui cadavru.

– Fără aparate, ar fi murit deja, explică medicul. Este în comă artificială. Creierul lui este lezat,

dar nu se știe la ce nivel. Aici nu avem scanner și este intransportabil. Așa că trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu...

Era o metodă de îngrijire ca oricare alta.

Bashir Memon nu putea să își dezlipească ochii de la profilul emaciat al fratelui său. Întinse mâna și îi mângâie ușor fruntea. Era caldă.

– Cât poate să dureze? întrebă el.

Medicul făcu un gest neputincios.

– *Inch'Allah!* Nu se știe. Anumiți pacienți rămân așa ani de zile până își revin. Dar sunt legume... Sunt mulțumit că ați venit.

– De ce?

Medicul coborî privirea.

– Din experiența mea, fratele dumneavoastră este deja cu Dumnezeu... Nu își va recăpăta vreodată cunoștința. Nu avem decât patru aparate și anumiți bolnavi au nevoie de ele... Ar trebui să ne semnați un document care să ne autorizeze să îl debranșăm. Pentru a salva o viață.

Văzând tresărirea înspăimântată a lui Bashir Memon, medicul se grăbi să precizeze:

– Nu acum. Trebuie să pregătesc formularele, să vorbesc cu directorul. Dar, dacă sunteți fratele său, aveți puterea legală de a da această aprobare.

Bashir Memon simțea că îi va sări la gât. Niciodată nu ar putea să îl priveze pe fratele său de acest ultim fir de viață. Chiar dacă era inutil.

– De când este așa? întrebă el.

Medicul se duse la capătul patului și citi foaia de temperatură.

– Se fac unsprezece zile! L-au adus imediat după accident. Nu și-a revenit deloc.

Bashir Memon făcu un calcul rapid: fratele său avusese accidentul *în ajunul* zilei în care trebuia să se întâlnească cu agenţii britanici la Spin Boldak. Deci, cei din al-Qaida nu îl puteau bănui. Într-un anume sens, fu uşurat. Ar putea fi îngropat cu demnitate. Se întoarse spre medic.

– Unde sunt lucrurile lui?

– Aici.

Arătă un dulăpior metalic pe care îl deschise cu o cheie pe care o ţinea agăţată la curea. Bashir Memon îi văzu hainele, un turban alb pătat de sânge, apoi un plic din plastic în care erau actele, ceva bani, chei, o batistă şi rămăşiţele unui telefon mobil, vizibil distrus în accident. Iată de ce nu răspundea...

Rămase tăcut un timp, pierdut în gânduri. Nu venise degeaba. Imposibil să îşi dezlipească ochii de la figura fratelui său. În cele din urmă, inspiră adânc şi ridică ochii spre medic.

– Sunteţi sigur de diagnosticul dumneavoastră?

– Sigur!

– Foarte bine. Revin după-amiază. Pregătiţi hârtiile.

Ieşi, prea emoţionat pentru a mai spune ceva. Nici nu mai simţea oboseala călătoriei lungi. Se plimbă câteva minute sub soare, apoi găsi un taxi şi se întoarse la madrasa. Tânărul care îl informase era tot acolo. Bashir Memon îi împărtăşi dilema sa. Celălalt era oripilat.

– Îl veţi omorî?

– Allah l-a chemat deja, îl corectă Bashir. Dacă nu fac nimic, o vor face ei după plecarea mea. Vreau

să îl îngrop chiar eu. O să organizez înmormântarea mâine dimineaţă împreună cu voi. Dar de ce nu m-a sunat nimeni să mă anunţe?

Tânărul arătă anticul telefon negru aşezat pe masa de la intrare cu un zâmbet dezolat.

– Nu avem acces la internaţional. Este prea scump.

– Foarte bine. Îl vom îngropa pe Nadir mâine, la prima oră. Anunţaţi-i pe membrii madrasa. Acum, o să mă rog.

Tânărul îl conduse până la mica moschee. Bashir Memon se descălţă şi se prosternă, cerând lui Allah să îi dea curaj. Nadir fusese mereu foarte aproape de el. Mai mult decât un frate. Cel puţin, era uşurat: nu era cu nimic responsabil de moartea sa. Era destinul.

Îngenuncheat pe covorul uzat, îi ceru lui Allah să aibă grijă de slujitorul său, care îl servise fidel în cursul trecerii sale pe pământ.

*

* *

– Se află în faţa magazinului Al-Madani, în D 18, nivelul 1, anunţă Alpha 3. De mai multe minute a rămas în aceeaşi zonă. Trebuie să aibă o întâlnire.

Scott Bromley sări din maşină, cu Malko pe urmele sale, şi intrară în City Mall. Te-ai fi crezut în Florida sau California, nu într-o ţară arabă. Pe trei etaje erau înghesuite toate magazinele din lume, de la bijuterii la restaurante, deservite de interminabile galerii, scări rulante. Era puternic climatizat şi o muzică orientală umplea ansamblul cu o ambianţă

siropoasă. Singurul semn local: acele *abaya* negre ale femeilor, amestecate printre minijupele prostituatelor din Europa de Est. Toate veneau în mall pentru a agăța. Femeile din Emirate pentru a-și găsi un partener sexual, cele din urmă, un client... Decepționate foarte rapid după ce năşteau, femeile din Emirate vânau ca nebunele orice bărbat care ar putea să le satisfacă discret. Protejate de *abaya* şi masca lor, odată ce îşi reperaseră prada, îşi puneau neglijent telefonul mobil cu numărul afişat pe o masă. Toți tinerii care nu voiau încă să se căsătorească profitau de aceste femei uneori frumoase, care parcă aveau toate viespi în chiloți şi nu cereau nici bani. Tot ceea ce doreau era un bărbat bine dotat care să le facă să uite de singurătatea lor...

Scott Bromley şi Malko traversară mulțimea pentru a ajunge la zona indicată. O jumătate de duzină de magazine, de o parte şi de cealaltă a galeriei strâmte, lângă marele magazin Debenhams. Malko îl reperă imediat pe imamul Zalmay Saiyid. Se oprise în fața vitrinei unui magazin de haine bărbătesti, înghesuit între un magazin de lenjerie şi Dubai Optical.

În momentul în care ei se apropiau, el intră în magazin. Malko, surprins, se opri în fața vitrinei vecine, Inner Lines, un magazin de lenjerie foarte îndrăzneață. Nu se afla acolo de cincisprezece secunde, că simți o prezență alături de el. O prostituată rusoaică îmbrăcată în blugi mulați ca o a doua piele, cu privirea albastră translucidă, îi zâmbea tăcută. Se întoarse şi dădu peste Scott Bromley

ceva mai departe. Acesta din urmă îşi depărtă telefonul de ureche şi zise în şoaptă, cu un zâmbet:

– „Clientul" tocmai cumpără chiloţi... Alpha 1 este cu el.

Făcură câţiva paşi. Imamul Saiyid ieşi, cu un pachet în mână, şi continuă să se plimbe prin zonă, interesat de ochelarii de la Dubai Optical şi uitându-se de două ori la ceas.

– Arde! murmură britanicul, are întâlnire. Să ne îndepărtăm.

Se îndepărtară spre zona B. Zece minute mai târziu, telefonul sună din nou.

– Un bărbat, în costum maro, cu cravată albastră, tip oriental, s-a apropiat de el, anunţă Alpha 2; nu au vorbit, dar în acest moment se îndreaptă spre zona B. Spre voi...

Nu avură timp să se mişte, vocea revenind:

– Tocmai intră amândoi în toaletele publice dintre Al-Ghurar Exchange şi Okaidi, un magazin de jucării. Este cu siguranţă contactul său...

Continuară să se plimbe prin zonă. Din fericire, erau mulţi nonarabi în mall şi treceau neobservaţi. Era aproape singura distracţie la Dubai... Tocmai se întorceau când Alpha 1 anunţă:

– Tipul în costum maro tocmai iese din toalete. Îl preluăm. Merge în direcţia voastră. Alpha 2 se ocupă de clientul principal...

Malko şi Scott Bromley erau într-o discuţie când bărbatul intrat în toaletă cu imamul trecu prin faţa lor, cu un aer preocupat. Talie medie, nas coroiat, ochi încercănaţi, tip oriental. Mai degrabă elegant.

O femeie cu ochelari negri era pe urmele sale: Alpha 1. Necunoscutul urcă într-un Mercedes din parcare. Nu mai aveau decât să se întoarcă la *Meridien*.

*
* *

Scott Bromley şi Malko serveau un daquiri cu banane la barul de la *Meridien* când Alpha 1 apăru. Se aşeză şi îşi scoase ochelarii negri. Foarte britanică, cu figura osoasă, nasul fin, privirea inteligentă, dar aproape la fel de puţin sexy ca o chiuvetă.

– Clientul se află în camera 124 de la *Intercontinental*, anunţă ea.

– Aveţi numele său?

– Nu, lucrăm la asta.

– Naţionalitatea?

– Nici naţionalitatea. După accent, ar putea fi libanez. Îl trimit pe Alpha 5 să se intereseze. Vom şti mai multe foarte curând.

Telefonul lui Scott Bromley sună.

– Este Alpha 2, anunţă el după o scurtă conversaţie. Imamul s-a întors la hotelul lui. A pus pe uşă biletul cu „nu deranjaţi" şi a cerut să fie trezit mâine dimineaţă la ora şase. Este un zbor PIA spre Quetta la ora 8.10...

Aşadar, clericul salafist a făcut doar o scurtă călătorie. Singura persoană pe care o „atinsese" fiind misteriosul bărbat în costum maro, asupra acestuia trebuiau să se concentreze...

– Nu-l scăpaţi, se nelinişti Malko, poate fi o simulare.

– Bineînţeles că nu, îl asigură Scott Bromley.

Malko îşi înmuie buzele în daquiri gânditor. Aşadar, imamul, semnalat ca membru al-Qaida, ar fi venit la Quetta doar pentru a cumpăra chiloţi...

O singură concluzie: bărbatul cu care intrase în toaletă era cel care îi motivase deplasarea la Dubai. Rămânea de aflat ce ascundea acest contact. Imamul nu avea valiză, nu avea geantă şi nu putea să ascundă mare lucru sub *dichdacha*. O concluzie se impunea: venise să transmită un mesaj. Destul de important pentru a justifica o astfel de deplasare.

Care?

CAPITOLUL XII

Maddie Stuart, care făcea parte din dispozitivul lui Scott Bromley sub numele de cod „Alpha 5", adora să se deghizeze în prostituată. Era unul din micile „beneficii" ale meseriei de agent al MI 6. Fizicul ei deosebit de atrăgător – un metru optzeci, blondă, cu picioare interminabile, un bust pe care şi-l întărea abil datorită unui Wonderbra şi o alură obraznică – atrăgea, mai ales în ţările din Orientul Mijlociu, enorm de multe oferte. Măritată, cu un copil, fidelă, se dedubla în acest joc de rol şi uneori, când făcea dragoste cu soţul ei, fantasma puţin şi despre bărbaţii care îi propuseseră bani în urmă cu câteva ore.

Ea intră cu paşi siguri în *Fishmarket*, restaurantul de la *Intercontinental*, situat la primul etaj, pe marginea Banyas Road. În Dubai nu existau restaurante în afara hotelurilor.

Alpha 2, instalat în hol, tocmai îi semnalase că clientul, despre care nu ştia încă nimic, se îndrepta spre restaurant. Ea opri în prag, examinând sala. Cu rochia scurtă neagră, mulată, pantofii cu tocuri de doisprezece centimetri, părul lung blond, nu trecea neobservată.

Imediat, îl reperă pe bărbatul pe care îl căuta, aşezat singur la o masă, lângă fereastră. Tocmai lăsa

jos meniul şi, din întâmplare, privirea lui o întâlni pe a sa. Maddie Stuart afişă imediat un zâmbet carnasier şi promiţător. Dar, vai, ospătarul se apropie să ia comanda. În plus, nu trebuia să încalce anumite coduri: nu acostai clienţii la restaurant, unde se aflau şi familii. Maddie Stuart făcu un ocol şi luă liftul pentru a ajunge la etajul zece, unde se afla barul ale cărui ferestre mari dădeau direct spre Creek. Era încă puţină lume. Pe podium, un trio filipinez susura cântece siropoase şi, aliniaţi la bar ca nişte popice, câţiva expatriaţi solitari se împărţeau între bere şi scotch.

Unul din ei coborî de pe taburetul lui şi se legănă până la Maddie Stuart, pentru a se aşeza la masa ei cu un zâmbet ademenitor.

– *May I offer you a drink, young lady?*[1]

– Cu plăcere, acceptă Maddie Stuart, dar o să vină cineva să mă caute în zece minute. Altădată, poate.

Automat, ea îi strecură o carte de vizită în palmă. Toate prostituatele din Dubai procedau astfel. Dacă nu o făcea, ar fi părut suspectă. Când sunau la numărul supravegheat de permanenţa de la MI 6, o voce feminină anunţa că „Carol", numele de acoperire al lui Maddie Stuart, părăsise Dubai. Tânăra reuşise câteva contacte foarte bune, iar aparenta ei profesie îi permitea să se deplaseze uşor.

Pretendentul ei bombăni şi se întoarse la bar. Se întâmpla frecvent ca fetele să se întâlnească cu saudiţi

[1] Pot să vă ofer ceva de băut, domnişoară?

care le făceau să aştepte ore întregi, dar care plăteau regeşte... Maddie Stuart comandă un suc de roşii şi îşi aprinse o ţigară. În mod *normal*, „clientul" ei trebuia să apară după ce servea masa. Majoritatea emigranţilor singuri treceau pe la barul de la etajul zece. Fie pentru un pahar, fie pentru o târfă.

*

* *

Malko se uita la televizor. Epuizase de mult plăcerile Dubaiului. În afară de prostituate şi piscine, nu mai era nimic. Un univers complet artificial, ca un miraj în deşert.

O echipă de la „6" îl urmărea pe imamul Saiyid până la avionul de Quetta. În privinţa asta nu ar fi fost surprize, dar pakistanezul venise pentru o chestiune serioasă, nu pentru a cumpăra şase chiloţi cu dungi... Prin urmare, era vital să nu piardă urma bărbatului cu care acesta se întâlnise în toaletele de la City Mall.

*

* *

Ieşind din *Fishmarket*, Aziz Darvish avu o ezitare. Avionul lui nu decola decât la ora unsprezece a doua zi dimineaţa, deci nu avea nevoie să se culce devreme. Imaginea blondei înalte zărite la intrarea restaurantului îl zgândărea. Mai ales picioarele interminabile. Exact genul de femeie care îl făcea să se excite... Evident, aceasta îl va costa câteva sute de dolari, dar avea cu ce.

În cele din urmă, luă liftul şi urcă la zece.

O reperă imediat, singură, la o masă destul de departe de podiumul orchestrei filipineze. Ar fi tre-

buit să meargă mai întâi la bar, dar se hotărî să nu piardă timpul şi se duse direct la ea. Privirea albastră îl examină imediat. Zâmbea, îndepărtată şi provocatoare în acelaşi timp. Remarcă sânii plini şi nu regretă că urcase.

– Cred că v-am văzut la restaurant, zise el. Pot să iau loc?

– Cu plăcere. Mă numesc Carol.

– Iar eu Aziz. Locuiţi în Dubai?

– Pentru moment.

– Nu sunteţi de aici?

– Nu, sunt scoţiancă. Am venit ca dansatoare. Îmi place să dansez.

Îşi spuse că îi plăcea şi să facă sex. Avea un zâmbet fermecător. La urma urmelor, se gândi el, e doar o prostituată, de ce să mai piardă timpul?

– Ce aţi zice de un moment plăcut în particular? reluă el.

Ea îl privi interesată.

– Locuiţi în Dubai?

– Nu, sunt doar în trecere. Deci?

– Este o problemă, zise Maddie Stuart. Sunt reţinută. Păcat. Mi-ar fi plăcut să vă ţin companie.

Ca pentru a sublinia ceea ce spunea, îşi încrucişă picioarele foarte sus, dezvelindu-i o bucată bună de coapsă. Aziz Darvish simţi cum pântecele îi ia foc.

– Ce vrea să însemne „reţinută"?

– Un prieten saudit m-a sunat. Termină de luat cina şi vine după mine. Este un client regulat, nu pot să scap de el...

– Dar, mai devreme, la restaurant...

Ea zâmbi feroce.

– Ar fi trebuit să vă decideţi! Am văzut că mă priveaţi. Eram liberă, nu mă sunase încă. Dar, dacă doriţi, mâine putem lua masa împreună şi să petrecem seara.

– Mâine, nu voi mai fi la Dubai, oftă Aziz Darvish dezamăgit.

– Dimineaţă sunt liberă.

– Plec la ora zece.

– Departe?

– Europa, Belgia.

– Luaţi-mă cu dumneavoastră, propuse ea râzând.

Aziz Darvish se aplecă şi zise în şoaptă:

– Nu aţi vrea să câştigaţi 1 000 de dolari?

– Pentru a bea un pahar? întrebă ea şmechereşte.

Aziz îi aruncă o privire aproape răutăcioasă şi se aplecă şi mai mult.

– Îţi doresc fundul, zise el.

Maddie Stuart nu se formaliză. Clienţii ei saudiţi erau adesea şi mai grosolani. În ochii lor, femeia se situa între capră şi câine, dar mai aproape de câine... Răspunse zâmbind:

– Poate că prietenul meu saudit se va răzgândi. În acest caz, am putea să ne distrăm împreună.

– Nu o să stau la bar ca un prost.

– Nu, spuse ea. Pot să vin în camera dumneavoastră dacă îmi daţi numărul.

– 822.

– O.K.. zise ea. Mergeţi să vedeţi un film *hot*, îmi plac bărbaţii care mă doresc foarte mult...

Aziz Darvish nu insistă. Se opri câteva minute la bar pentru a bea un Chivas Royal şi se întoarse în

camera lui. Maddie Stuart aşteptă cam zece minute, apoi ieşi şi ea şi se duse la recepţie. Acolo lucra un tânăr indian care îi arunca mereu ocheade fierbinţi. Se aplecă spre el şi întrebă în şoaptă, strecurându-i o bancnotă de zece dolari:

– La 822 cine stă? Vrea să merg la el. Nu am chef să dau peste un bolnav.

El se uită în registru. La Dubai, străinii trebuiau să îşi prezinte paşaportul.

– Se numeşte Aziz Darvish, zise indianul. Are un paşaport libanez şi pleacă mâine dimineaţă.

– Vine frecvent?

– Este prima dată când îl văd.

– *Choukran*[2], zise ea înainte de a pleca, legănând ceva mai tare din şolduri pentru a-l recompensa dublu.

Putea să se întoarcă la soţul ei. El făcea dragoste cu ea foarte bine când se deghiza în prostituată. La intrarea în imobil, îşi scoase chilotul şi îl puse în geantă.

*

* *

La miezul nopţii, telefonul lui Malko sună. Era Scott Bromley, care anunţă:

– Postul a lucrat bine. Clientul se numeşte Aziz Darvish. Paşaport libanez. Pleacă mâine cu Lufthansa spre Bruxelles *via* München. La 10.55.

– Bruxelles? zise Malko mirat.

– Da. Va trebui să vă treziţi devreme.

[2] Mulţumesc.

– Plec cu el?

– Nu. Înaintea lui. Este o cursă spre Amsterdam la ora şapte. O luaţi pe aceea. Vă va aştepta la sosire şi veţi ajunge la Bruxelles pe şosea. Nu o să-l mai scăpăm. Plecarea de aici e la cinci şi jumătate.

Malko se uită la Breitling: nu mai avea mult de dormit. Dar era nerăbdător să afle de ce acest Aziz Darvish se întâlnise cu imamul din Quetta. Şi, mai ales, cine era.

*

* *

Bashir Memon îşi găsise un loc la singurul zbor spre Dubai care îi permitea să ajungă la 17.55. Exact la timp pentru a prinde zborul de Londra care pleca la ora 23.

Înmormântarea fratelui său se desfăşurase repede la cimitirul din Marriarad. Nu era nimeni, în afară de oamenii din madrasa şi el. Totul fusese rezolvat într-o oră, cu un imam care pronunţase o scurtă rugăciune. Apoi, coborâseră corpul înfăşurat într-un cearşaf în groapă. În ritul musulman, morţii se îngropau cât mai repede posibil. Or medicii îl debranşaseră de la aparate pe Nadir Memon în ajun. La ora 19, fusese declarat mort de către medicul de la Bolan Hospital.

În bagajul său, Bashir Memon luase lucrurile pătate de sânge şi câteva acte, plus un vechi Coran cu care fratele său se ruga. Restul îl donase madrasa.

În timp ce aştepta avionul, îşi zise că moartea fratelui său punea capăt angajamentului său cu MI 5 britanic: nu mai avea nimic să le dea. Pe de o parte, era uşurat.

*
* *

Abia urcat în avionul de Amsterdam, Malko adormise! Cu creierul gol. Şapte ore de zbor. Non-stop. Nu îi era foame şi voia doar să se odihnească. Toată această anchetă era pasionantă, dar, pentru moment, nu ajungea la niciun rezultat concret.

Libanezul care îl întâlnise pe imamul fundamentalist nu părea să aibă profilul unui terorist, cu silueta lui rotofeie şi alura de burghez. Malko era nerăbdător să afle de ce se întâlnise cu imamul demonic care se deplasase doar pentru a petrece pe furiş câteva minute cu el.

O echipă de la „6" se îmbarcase în cursa Lufthansa şi, pentru orice eventualitate, o alta aştepta la München, deşi Aziz Darvish avea bilet până la Bruxelles. Neavând bagaj pentru cală, putea foarte simplu să coboare la München...

O însoţitoare de bord se aplecă zâmbitoare spre Malko şi anunţă:

– *Sir*, ajungem în curând la Schipol. Vă rog să vă ridicaţi spătarul scaunului.

Se conformă mecanic. Cerul era cenuşiu la Amsterdam, iar peisajul, mereu la fel de plat. Îi era sete şi simţea nevoia unui duş. Degeaba, nu avea deloc timp...

Abia trecuse de Imigrări, că zări silueta înaltă a lui Richard Spicer. Şeful Centralei CIA la Londra îl primi vesel.

– Obosit?

– Merge! spuse Malko. Aveţi noutăţi despre clientul nostru?

– Da, nu a coborât la München, dar l-am verificat şi este interesant. Este un comerciant de diamante, patronul unei mici firme, Eco-Gems, aflată în conservare. Nu a făcut nicio tranzacţie de trei ani. Aziz Darvish a fost suspectat în mai multe rânduri că face trafic cu „diamante de sânge" în Sierra Leone şi Liberia. Se cunoaşte bine cu Charles Taylor, dictatorul liberian care tocmai este judecat la Haga.

– Unde stă?

– În Anvers, dar nu este membru al Bursei Diamantelor. Totuşi, are numeroase relaţii acolo. Deci, după părerea mea, merge la Anvers.

– Ar fi recuperat diamante la Dubai? întrebă Malko, intrând în parcarea unde se afla Mercedesul închiriat al lui Richard Spicer.

– Este foarte posibil, confirmă americanul. Din anul 1998, al-Qaida şi-a diversificat finanţarea investind masiv în diamante. Am descoperit urma „operativilor" lor în Burkina Faso şi Liberia. Schimbau aur pe diamante, mai uşor de transportat. Doar că, pentru a negocia, au nevoie de oameni ca acest Aziz Darvish.

– Ce naţionalitate?

– Libanez.

Ieşiră din parcare.

– Avem două ore de mers până la aeroportul din Bruxelles, anunţă americanul. O echipă a staţiei noastre belgiene este deja acolo, în cazul în care noi am întârzia...

Deja, mergeau pe autostradă înspre Anvers.

– Vasăzică al-Qaida are nevoie de bani! reluă Malko. Este în concordanţă cu informaţiile noastre. Dacă lansează o ofensivă, trebuie să o finanţeze.

– În consecinţă, concluzionă Richard Spicer, dacă reuşim să interceptăm această finanţare, li se taie aripile.

– Şi le descoperim reţelele din Europa, completă Malko.

În cele din urmă, nu regreta deplasarea fulger în Dubai. De la începutul anchetei, parcursese destui kilometri, aparent fără rezultat, dar cine ştie, poate urma să îşi ia revanşa.

*

* *

– Bashir Memon este în avionul din Emirate care soseşte în dimineaţa asta la Heathrow! anunţă Tom Atkins la şedinţa zilnică. O să aflăm în cele din urmă unde a mers şi de ce a plecat...

– Nu se ştie unde a fost?

– Nu, i s-a pierdut urma la Dubai. Poate că a rămas acolo.

– Nu este un trădător, concluzionă Barry Huntington, altfel nu s-ar fi întors.

– Vom vedea, zise Tom Atkins. Îl vom prelua de la sosire pentru a discuta cu el.

– Nimic nou referitor la farmacie?

– Facem verificări asupra lui Ahmed Ali Mohammed, laborantul. Cel care a devenit iubitul sursei noastre, Benazir Kayani. Conform ei, ar fi un fundamentalist. Până acum nu se remarcase...

– Nici oamenii din Birmingham, remarcă amar adjunctul său. Nici cei din iulie 2006. Nu îi cunoaştem pe toţi.

– Este totuşi o coincidenţă curioasă că se află chiar la farmacia lui Bashir Memon, care lucrează cu noi...

– Adevărat, recunoscu Barry Huntington. Vom clarifica această situaţie. Noutăţi din Dubai?

Tom Atkins se uită la ceas.

– Oamenii noştri călătoresc împreună cu acest Aziz Darvish. Vom vedea unde ne va duce.

*

* *

Aeroportul din Zavantem, aflat la vest de Bruxelles, era chiar liniştit în acest început de după-amiază. De la falimentul companiei belgiene Sabena, erau mai puţine zboruri din Belgia, iar trenul rapid Thalis dăduse o lovitură fatală legăturilor aeriene cu Parisul. Malko privi tabloul de afişaj: cursa Lufthansa München–Bruxelles tocmai ateriza.

Richard Spicer oftă.

– Sper că oamenii de la „6" nu vor face prostii.

MI 6 fusese însărcinat cu supravegherea lui Aziz Darvish.

Primii pasageri ai cursei Lufthansa începură să se prezinte la Imigrări. Cum era vorba de un zbor intraeuropean, practic nu era niciun control, iar ghişeele vămii erau pustii...

Malko se retrase în dreptul vitrinei de la Relay. Libanezul ar fi putut să îşi amintească figura lui, întrezărită la Dubai. Pasagerii se scurgeau rapid şi în cele din urmă apăru şi bărbatul în costum maro, care trecu fără să se oprească prin faţa ghişeelor de la Imigrări şi se îndreptă spre ieşire. Cu o geantă de voiaj din piele de antilopă în mână, dispăru afară. Aproape imediat, o voce anunţă în casca lui Richard Spicer:

– Se îndreaptă spre parcarea de lungă durată. Preluăm supravegherea.

– Să mergem! sugeră Malko.

Ajunseră în parcarea alăturată, unde Richard Spicer îşi parcase un BMW gri aparţinând Centralei din Bruxelles.

Ieşeau din parcare când vocea „controlorului" anunţă:

– Tocmai şi-a luat maşina. O Audi A6 albastră cu numere belgiene: TZA 762. Se îndreaptă spre Ring 2.

Bruxelles-ul era înconjurat de două şosele de centură de unde porneau autostrăzile care duceau în toate direcţiile. Imediat după Zavantem, exista un nod de autostrăzi care îţi dădeau ameţeli. Malko ezita asupra direcţiei pe care trebuia s-o adopte când ghidul lor anunţă în difuzorul de pe bord:

– Se află pe Ring 2, în direcţia Vilvoorde. Merge destul de repede.

Un val de camioane se scurgea fără încetare, pe toate benzile, cu excepţia celei din stânga. Oamenii rulau destul de repede, dar trebuia să fii atent din cauza schimbărilor bruşte de direcţie ale camioanelor. Se amestecară în trafic. Uzinele alternau cu câmpuri, şantiere, un fel de ţesătură urbană în stil californian, lipsită însă de farmecul acesteia. Vocea răsună din nou în difuzor:

– Tocmai intră pe A 2.

Autostrada care ducea spre Anvers. Unde urma să îi ducă libanezul?

CAPITOLUL XIII

Două monstruoase eoliene cu palele aproape nemişcate, plantate ca doi bâtlani pe marginea autostrăzii, semănau cu două semnale de pe altă lume. Nu mai erau decât vreo cincisprezece kilometri până la Anvers. Aziz Darvish rula cu câţiva kilometri în faţa lor. Valul de camioane nu se mai termina. De ambele părţi ale şoselei de asfalt, zone industriale şi câmpuri alternau, un peisaj urban auster, continuu.

Ajungând la Anvers, autostrada se împărţea în mai multe direcţii, semnalate prin inscripţii în flamandă.

Traversară un enorm periferic cu opt benzi şi controlorul care îl urmărea pe Aziz Darvish anunţă:

– Merge pe Amerikalei spre nord-est.

Ajunseră şi ei: un bulevard mare cu două benzi, mărginit de case burgheze tipice, fără nicio urmă de oblon. Banda din mijloc era rezervată tramvaielor albe care se succedau în şir indian.

– Face la dreapta, pe Marialei, anunţă controlorul. (Câteva secunde mai târziu, adăugă:) Tocmai s-a oprit la numărul 42 pe Rubenslei, o stradă elegantă, mărginită de mici clădiri înghesuite, lângă un parc mare, triunghiular, Stadspark... Continuară până la colţul opus al triunghiului, unde li se ală-

tură imediat un Golf alb, care se opri în spatele lor. Un tânăr coborî.

Se prezentă după ce se aşeză pe locul din spate.

– Mike Nichols, aparţin postului „6" de la Bruxelles.

– Cunoaşteţi bine Anvers? întrebă imediat Malko.

– Bineînţeles, zâmbi tânărul, în 2005, când comercianţii de diamante ruşi au vrut să se implanteze aici, am venit frecvent în zonă. Aici e unul din cartierele şic ale oraşului. Bătrânii burghezi sunt la Brasschaat, în nord-est, un fel de oază de verdeaţă, cu proprietăţi minunate. Dar toţi oamenii care lucrează cu diamante sunt stabiliţi în jurul acestui Stadspark: evrei, pakistanezi, indieni. Este la doi paşi de Bursa de Diamante şi foarte plăcut pentru copii datorită parcului. Vara este minunat, toată această verdeaţă...

– Şi toţi indivizii ăştia coabitează armonios? se miră Malko.

– Întocmai, confirmă agentul de la „6". Chiar merg la aniversările celorlalţi! Pakistanezii se ocupă mai ales de comerţul cu amănuntul, evreii, de marile afaceri. Priviţi, iată unul dintre ei!

Un bărbat mergea pe trotuar, cu un mers dansant. Părea o retrospectivă a unui ghetou din Varşovia! Îmbrăcat în negru, coafat, cu o enormă tocă din blană care atârna peste un craniu de douăzeci de centimetri, ochelari, o barbă rară. Un evreu hasidit, importat direct din Mea Sharim! El intră ceva mai departe într-o clădire elegantă din piatră cenuşie de pe Van-Ecklei, una din străzile care mărgineau parcul.

– Mi-ar plăcea să văd unde locuieşte Aziz Darvish, ceru Malko.

Porniră din nou, ghidaţi de tânărul agent al MI 6, ocolind marele parc triunghiular. Până la un mic imobil modern de şase etaje, Monte Carlo, cu balcoane şi, la parter, un garaj.

– Suntem postaţi ceva mai departe, anunţă britanicul. Cel mai bine este să vă instalaţi la hotel şi vă vom anunţa imediat ce se va mişca.

Malko se uită la ceasul Breitling: ora 4:10. Libanezul era probabil obosit după drum.

– Putem obţine numerele lui de telefon? întrebă el.

Richard Spicer dădu din cap.

– Dacă este în cartea de telefon, vom obţine numărul de telefon fix. Pentru mobil, nu putem face nimic fără belgieni. Trebuie să întreb la Langley...

– Pot să vă ajut, sugeră tânărul britanic. Am relaţii bune cu unul dintre omologii mei de la Siguranţa Statului, Joan Van Boalen. Am lucrat împreună în cazul cu ruşii. Pot să îl întreb *off the record* dacă are ceva despre acest tip. Cum avem motive să presupunem că Aziz Darvish are legături cu comercianţii de diamante, vă sfătuiesc să vă instalaţi în zonă; este un hotel bun pe Koningin-Astridplein, *Park Plaza Hotel*. Chiar în faţa gării. De acolo puteţi merge pe jos în cartierul diamantelor. Dacă nu apare nimic aici în seara aceasta, ne putem întâlni pentru a lua masa în restaurantul libanez din Appelmansstraat, *Tarbouch*. Este destul de bun şi îmi oferă timp să dau de Joan Van Boalen. Nu cred că „clientul" nostru va mai ieşi. Cunosc obiceiurile ţării: într-o jumătate de oră, totul va fi închis!

Nu aveau decât să-i urmeze sfatul. Îi conduse până la Koningin-Astridplein, a cărui parte nordică era ocupată de o clădire hidoasă galbenă, flancată de ornamente triunghiulare, *Park Plaza Hotel*.

Opriră în parcarea subterană a pieţei şi merseră să se cazeze. Era mai bine să se deplaseze pe jos; circulaţia era îngrozitoare, din cauza nenumăratelor tramvaie, a sensurilor unice, a semafoarelor interminabile şi a bicicletelor. În momentul în care intra în parcare, Richard Spicer aproape că era să accidenteze un evreu în kippa care se învârtea pe o bicicletă imensă, negru ca un corb, şi care îi înjură în idiş...

*

* *

Bashir Memon nu păru deloc surprins când, la debarcarea în holul 4 de la Heathrow, îl văzu venind spre el zâmbitor pe bărbatul pe care îl cunoştea sub numele de John Murphy.

– Aţi călătorit bine? întrebă politicos acesta din urmă.

– Sunt obosit, răspunse pakistanezul ursuz.

– Nu o să fie nevoie să chemaţi un taxi, propuse britanicul, ceea ce ne va oferi ocazia de a vorbi...

În loc de taxi, era vorba de un vehicul fără însemne al „5". Imediat ce ajunseră pe M4, John Murphy întrebă politicos, dar pe un ton ferm:

– De ce aţi plecat la Dubai atât de repede?

– Nu am fost la Dubai, am fost la Quetta.

John Murphy tresări în sinea lui. Supraveghind toate zborurile cu plecare din Dubai spre Londra, „5" dăduse de urma farmacistului.

– Eram neliniştit în legătură cu fratele meu.

– Ah, bun, înţeleg, aprobă agentul de la „5".

– A murit, zise Bashir Memon.

– Cum?

– Un accident, în ajunul zilei în care trebuia să meargă la întâlnirea cu prietenii dumneavoastră. A fost lovit de un autobuz.

– Chiar este vorba de un accident?

Agentul MI 5 părea sceptic. Bashir Memon scutură din cap.

– Erau martori. Şoferul autobuzului a fost arestat. Va fi judecat. Pneurile erau linse, frânele funcţionau prost. Un amărât obosit... Condusese mult...

John Murphy regretă întrebarea: al-Qaida obişnuia mai degrabă să ucidă şi nu se încurca cu accidente false într-o regiune unde fundamentaliştii făceau ceea ce voiau. Era o întrebare idioată. Totuşi îşi continuă interogatoriul şi, când îl lăsă pe farmacist în faţa casei, ştia aproape totul.

Nu mai avea decât să îşi întocmească raportul, care risca totuşi să ridice destule întrebări.

*

* *

Faţada de la *Tarbouch*, vopsită în roşu aprins, lucea în penumbră ca o baliză de avertizare. După ce se instalaseră la *Park Plaza Hotel*, Malko şi Richard Spicer merseseră în recunoaştere prin cartier, începând cu gara centrală.

Fără îndoială, singura gară din lume unde nu se vindeau decât diamante în galeriile comerciale. O enormă clădire veche de patru etaje, dintre care

două rezervate pentru gară, celelalte două aliniind vitrine sclipitoare sub privirea indiferentă a trecătorilor.

Singură, o fată cu părul portocaliu, incredibil de slabă, cățărată pe niște tălpi de vreo douăzeci de centimetri, visa în fața vitrinei unui bijutier pakistanez. Pietonii obișnuiți treceau prin fața vitrinelor fără să le vadă, blazați. Gara era lipită de cartierul diamantelor și strada care mergea de-a lungul ei, Pelikaanstraat, alinia pe aproape o sută de metri toate diamantele din lume, vegheate de pakistanezi grași, cu ochi ager și zâmbet umed. Sosiți cu toate trenurile, călătorii veneau să caște gura la vitrinele scânteietoare.

Când deschiseră ușa la *Tarbouch*, Mike Nichols era deja acolo. Nu erau decât trei mese ocupate, iar britanicul remarcă:

– La Anvers, oamenii servesc masa acasă, doar turiștii ies în oraș.

– Aveți noutăți? întrebă Malko.

– În privința lui Aziz Darvish, nimic. Nu a ieșit deloc de acasă și cred că nici nu o va face. Oricum, continuăm supravegherea 24 de ore din 24.

– Și prietenul dumneavoastră de la Siguranța Statului?

– Clientul nostru este cunoscut... În 2001, parchetul din Anvers a deschis o anchetă asupra lui, căci era suspectat că achiziționase diamante de contrabandă din Sierra Leone *via* un intermediar aflat în legătură cu al-Qaida... Deține o firmă de curtaj de diamante, Eco-Gems, dar nu este membru al Bursei Diamantelor din Anvers.

– Ce s-a întâmplat cu această anchetă? întrebă Malko.

– Nu a dus nicăieri, mărturisi agentul MI 6. Belgienii au descoperit apeluri telefonice suspecte date de presupuşii membri ai reţelelor islamiste în Afganistan, Pakistan, Iran şi Irak...

– Şi ce au făcut?

Britanicul făcu un gest fatalist.

– Nimic... Ar fi trebuit să continue cercetări lungi şi dificile. Belgienii mi-au comunicat dosarul, iar eu l-am transmis la Londra. Parchetul regal l-a clasat definitiv. Belgienii nu agreează prea mult să se amintească de intrigile din domeniul diamantelor. Le este teamă...

– Cine este acest Aziz Darvish?

– Un şiit libanez, licenţiat în studiul pietrelor preţioase. A lucrat un timp la Londra, în cartierul Hatton Gardens, la un negociator cu legături în Burkina Faso, pe unde se trimiteau „diamantele de sânge".

Malko se întoarse spre Richard Spicer.

– Agenţia nu a făcut verificări în acest domeniu?

Americanul se strâmbă.

– Nici administraţiei noastre nu-i prea place să discute pe acest subiect! Principalul centru de prelucrare a diamantelor se află la New York şi nimeni nu are chef să arunce oprobriul asupra acestei activităţi. Lobby-ul evreiesc al diamantelor este foarte puternic.

– Chiar şi când este vorba de al-Qaida?

Richard Spicer nu răspunse, iar Mike Nichols se grăbi să devieze discuţia.

– În orice caz, zise el, cred că ați pus mâna pe lozul cel mare. Dacă acest Aziz Darvish s-a dus la Dubai, cu siguranță a recuperat pietre.

– Pentru a le vinde?

– Aici, este ușor. Merge la Bursa Diamantelor în Hoveniersstraat. Iar tranzacția se încheie în mai puțin de o oră. Chiar dacă nu este membru, se bazează pe prietenii săi.

Începură să mănânce fără poftă din kebab. Fațada era mai valoroasă decât mâncarea. La jumătatea mesei, Mike Nichols scoase din buzunar un pătrățel de hârtie și i-l întinse lui Richard Spicer.

– Iată numerele lui. Fixul și mobilul. Care e posibil să se fi schimbat. L-am transmis la postul nostru din Bruxelles, și se ocupă ei. Oricum, cred că în seara asta puteți să dormiți. Activitatea acolo se desfășoară între ora zece dimineața și patru după-amiaza.

*

* *

Aziz Darvish se relaxa într-o baie fierbinte, pregătită de soția sa, mulțumit de călătoria fără probleme. Nu lucra decât sporadic cu „prietenii" săi pakistanezi, dar aceștia erau oameni serioși, corecți la comisioane și care nu discutau prețul pe care el îl oferea. De altfel, prudent, se mulțumea cu un modest comision de 15%, plus cheltuielile. Prețurile diamantului nu erau extensibile și nu avea chef să se trezească cu capul despărțit de corp... De data asta, urma să încaseze aproape patru sute de mii de dolari. Destul de bine pentru patruzeci și opt de ore de drum.

Un singur regret: nu o avusese pe fermecătoarea prostituată de la *Intercontinental* din Dubai...

Ieşi din baie şi se înfăşură într-un halat, apoi se duse lângă Leila, soţia sa, aşezată pe pat cu o tavă. Cheltuise pentru întoarcerea lui, arborând un fel de cămăşuţă neagră, care ar fi fost foarte sexy dacă ea ar fi avut cu douăzeci de kilograme mai puţin. La întâmplare, pusese un DVD porno.

– *Habibi*, îţi plac? miorlăi femeia.

Aziz Darvish tocmai devora o chiftea foarte picantă. Telefonul mobil sună. Recunoscu imediat vocea şi zise fără să mai aştepte întrebarea:

– Totul a decurs foarte bine.

Interlocutorul său a fost scurt. Va fi aşteptat începând cu ora unsprezece în Lange-Herentalsestraat. La ieşirea din centrul comercial.

Legătura se întrerupse. Niciun nume nu fusese pronunţat.

Leila oftă, pe un ton mai moale:

– Dacă mergi acolo mâine, *habibi*, aş merge şi eu cu tine! Am văzut un inel cu o piatră foarte mare de tanzanit şi cu diamante mici. Nu trebuie să fie prea scump.

Cu gura plină, Aziz nu răspunse, privind pe ecran o creatură care îi amintea de cea din Dubai.

*

* *

Mike Nichols închise telefonul mobil cu un aer mulţumit.

– Are întâlnire mâine dimineaţă, între unsprezece şi prânz, în cartierul diamantelor.

– Cu cine? întrebă Malko.

– Un bărbat cu accent oriental care vorbea engleza. A sunat pe telefonul mobil al lui Aziz Darvish. Avem pe cineva cu o „valiză", chiar în faţa casei lui... Apelul a avut loc la ora 10.09.

– Aveţi numărul de la care a sunat? întrebă Malko.

– Bineînţeles. Este un telefon mobil local, dar nu îi putem identifica proprietarul fără sprijinul Siguranţei Statului. Trebuie o solicitare oficială şi nu este sigur că vor coopera.

– Cum? se miră Malko, nu ar coopera pentru o anchetă legată de terorism?

– Suntem în Belgia, oftă Mike Nichols. Aici, chiar şi Siguranţa Statului nu are dreptul să facă ascultări fără mandatul unui magistrat federal! Deci, ne vor întreba cum am obţinut acest număr. Şi, în ochii lor, este ceva ilegal.

Al-Qaida mai avea încă multe zile de trăit.

– În plus, nu i-am anunţat pe belgieni de faptul că noi ne interesăm de Aziz Darvish. Cel puţin oficial.

– O.K., concluzionă Richard Spicer, să rămână între noi. Vom vedea cum evoluează lucrurile.

Plăti şi ieşiră în Appelmansstraat. Mike Nichols arătă, chiar în faţa restaurantului, pe celălalt trotuar, intrarea într-o galerie comercială.

– Aici are Aziz Darvish întâlnire mâine dimineaţă cu corespondentul său.

CAPITOLUL XIV

Malko mergea încet pe Hoveniersstraat, un pietonal în inima cartierului diamantelor. Nu era decât ora zece dimineaţa şi încă era puţină circulaţie. Câţiva evrei în negru, cu o valiză închisă la culoare, legată de mână cu un lanţ, comercianţi pakistanezi în costum albastru, cu cravate, indieni. Toţi se salutau politicos cu un semn din cap şi un zâmbet.

Universul diamantelor era minuscul: un fel de fortăreaţă de trei străzi fără trotuare, încrustată într-un cartier popular, locuit dintotdeauna de evrei. Pe strada vecină, Vestingstraat, nu erau decât magazine tradiţionale iudaice.

Ajunsese în Hoveniersstraat prin Rijfstraat, un fel de pasaj de vreo treizeci de metri, ce dădea în Vestingstraat, care, la rândul ei, dădea în Pelikaanstraat, de-a lungul gării din Anvers. Clădiri moderne, fără şarm, cu faţade albui. Ca orice stradă dintr-un cartier modern din Anvers. Singura diferenţă: şoseaua era barată de un sistem de ploturi din oţel escamotabile, comandate de un panou cu semnal roşu, şi o baterie de camere de filmat care scruta cel mai mic gest al vizitatorilor. Dacă nu deţineai ecusonul emis de Bursa Diamantelor, era imposibil

să intri cu maşina în acest loc mai sfânt decât oricare altul...

La intersecţia Rijfstraat şi Hoveniersstraat, mai multe camioane de la Brinks, aliniate frumos, aşteptau să transporte comoara.

Hoveniersstraat era cu adevărat inima cartierului pe o distanţă de vreo sută de metri. După Brinks, se afla Bursa Diamantelor, apoi, la nr. 31, o mică sinagogă cu uşile deschise; la nr. 37, Clubul Diamantelor, la 39, agenţia ABN-Amro, flancată de postul de poliţie.

Nicio tensiune: câţiva poliţişti în albastru ieşeau fără să privească la trecători. Malko se opri în faţa unei clădiri maiestuoase cu un panou lat pe faţadă: Antwerp Diamonds Bank. Aici se încheiau majoritatea tranzacţiilor mari, după o înţelegere la Diamant Club van Antwerpen, aflat chiar alături. Totul era cufundat într-un calm deosebit. Ridică privirea spre cer, văzu urmele albe ale avioanelor care decolau din Amsterdam, survolând Anvers la foarte mare înălţime.

Înainte de a intra pe Schupstraat, care continua Hoveniensstraat după un unghi drept, se opri câteva clipe în faţa sucursalei ABN-Amro, acolo unde mulţi comercianţi de diamante îşi depuneau pietrele.

Chiar lângă postul de poliţie, cu ferestrele protejate de perdele albe opace, o clădire masivă de cincisprezece etaje închidea strada: sediul CNN. Acest imobil marca sfârşitul străzii. Un vânzător de ziare cu un teanc de reviste arabe şi evreieşti, câteva buticuri de comercianţi de diamante şi ieşirea protejată,

ca în celălalt capăt, de un semicerc de ploturi escamotabile din oţel şi vreo zece camere, flancate de o gheretă de poliţie.

Aceste trei străzi înguste puteau fi parcurse în trei minute, şi nu avea loc niciodată vreun atac armat.

Un pakistanez se opri în faţa unui evreu la patru ace, îi strânse mâna şi îi zise în idiş un sonor „*Mazal u Bracha*". Aici, evreii şi musulmanii locuiau în bună înţelegere, practicând acelaşi comerţ şi mulţumindu-se cu o strângere de mână pentru a încheia un contract.

Un fel de lume ideală.

Ajuns la capătul Schupstraat, Malko făcu la dreapta pe Lange-Herentalsestraat, pentru a se îndrepta spre nord. O stradă fără farmec, cu câteva mici hoteluri şi fără diamante. Ceva mai departe, îşi schimba numele, devenind Appelmansstraat. Şi, chiar în dreptul faţadei roşii de la *Tarbouch*, se deschidea galeria comercială pe care o reperaseră în ajun.

Malko intră pe stradă, trecând prin faţa unui magazin de sariuri şi rochii superb brodate, destinat pakistanezelor sau indienelor. În faţă, pret-à-porter pentru bărbaţi. Galeria era în zigzag, oferind mai multe restaurante, buticuri diverse, pentru a da în Hoveniensstraat, chiar în faţa Brinks, printr-un culoar îngust, pavat cu pătrate albe. În afară de capetele celor trei străzi care se uneau în una singură, era singura cale de acces spre Mecca diamantelor... Malko întârzie câteva clipe în faţa vitrinei de la

Brazil-Thai Gems, trecu prin faţa chioşcului plin de falafel şi se duse să se instaleze în mijlocul galeriei, la restaurantul *Le Lunch*, într-un confortabil *director's chair*.

După ce comandase o cafea, se uită la Breitling. Ora unsprezece şi zece.

Nu ar mai avea mult de aşteptat. În mod normal, dispozitivul MI 6 era fără greşeală: Aziz Darvish va fi preluat de la ieşirea din casa sa, apoi trei echipe de câte doi agenţi nu îl vor scăpa din ochi până la ieşirea în Appelmansstraat, acolo unde avea întâlnire cu „sponsorii" săi.

Tresări: sună telefonul.

O voce anonimă anunţă:

– Subiectul tocmai pleacă de acasă la volanul maşinii sale. Este singur şi are o servietă neagră.

Malko închise şi bău din cafea. Appelmansstraat era securizată. O maşină în care se afla Richard Spicer, o echipă pe jos şi un motociclist. Strada fiind cu sens unic spre sud, facilita lucrurile. Oamenii care veneau să îl întâlnească pe libanez nu puteau scăpa de supravegherea echipelor CIA şi MI 6. Cu atât mai mult cu cât nu bănuiau, cu siguranţă, nimic.

O tânără în jeans strâmt, cu ghete şi pulover verde, părul strâns în coc, veni să se instaleze la câteva mese distanţă de Malko şi comandă o cafea, înainte de a lectura *Herald Tribune*. După alură destul de sexy, dar vizibil nu în căutare de companie. Telefonul lui Malko sună din nou.

– A lăsat maşina în parcarea din Koningin-Astridplein, anunţă vocea. Va ieşi prin interiorul gării. Se îndreaptă spre Pelikaanstraat.

*
* *

Aziz Darvish mergea cu paşi repezi, biciuit de aerul răcoros şi chiar mulţumit de el. Mai întâi, soţia sa, în seara dinainte, îi făcuse exact ceea ce îşi dorea el, ceea ce îi permisese o fantasmă plăcută cu târfa din Dubai.

Deodată, se decisese să îi ofere inelul de tanzanit, chiar dacă ar fi să negocieze la sânge. Urmă Pelikaanstraat, intră pe Rijfstraat şi merse drept spre Bursa Diamantelor. La portiţa de jos, un paznic îl întrebă politicos pe cine venea să viziteze. Nefiind membru, nu putea intra fără să fie aşteptat de cineva.

– Dl Zimmerman, răspunse libanezul.

Paznicul luă telefonul. Câteva clipe mai târziu, îi deschise portiţa.

– Dl Zimmerman vine să vă conducă.

Aziz Darvish aşteptă răbdător, în hărmălaia discuţiilor. Aici, toată lumea se cunoştea şi discuta în engleză, idiş, urdu, indhi sau chiar şi în flamandă. Un adevărat turn Babel. Walter Zimmerman apăru din lift, îmbrăcat complet în negru, zâmbind în barba bine îngrijită binevoitor. Făcuse deja afaceri cu Aziz Darvish şi era mulţumit. Urcară la şase, în micul său birou, fără secretară. Aici, angajaţi cât mai puţin posibil străini. Abia închisă uşa, Aziz Darvish deschise servieta, scoase patru punguţe din piele şi vărsă conţinutul pe un covor verde, luminat de o lampă puternică. Diamante de mărime medie şi de o culoare frumoasă.

Curtierul îşi fixase deja lupa la ochiul drept. Nu erau decât patru criterii pentru a evalua diamantul, anume cei patru C: *clarity, carat, colour and cut*[1].

Timp de minute interminabile, nu se auzi decât respiraţia celor doi bărbaţi. Walter Zimmerman nu examina fiecare piatră, ci alegând la întâmplare câteva din fiecare lot. În cele din urmă, îşi dădu jos lupa, puse mâinile pe masă şi îi adresă un zâmbet amical libanezului.

– Marfa este corectă. Nu este de prima mână, dar...

– Ştiu, recunoscu Aziz Darvish, dar tăietura este frumoasă.

– Are un certificat?

– Bineînţeles.

Fals, evident, dar era inutil de subliniat. Diamantele cele mai dubioase nu purtau urme de sânge... Originea era importantă doar pentru pietrele foarte mari.

Walter Zimmerman se pusese la calculator. Aziz Darvish îl lăsă să calculeze, până ce cumpărătorul întoarse calculatorul şi îi arătă cifra de pe ecran. Libanezul nu reacţionă mai mult ca un jucător de poker. Luă calculatorul şi tastă o cifră diferită.

Încă un schimb, apoi o a patra cifră. Aziz Darvish se strâmbă.

– Sunteţi dur astăzi...

– Nu, corect! completă Walter Zimmerman. Voi fi obligat să le păstrez un timp... Este bine?

[1] Transparenţă, greutate, culoare şi tăietură.

– Este bine.

Cum cerea tradiţia, îşi strânseră mâinile, iar libanezul murmură:

– *Mazal u Bracha*.

– Mergem la ABN? propuse cumpărătorul.

Băgă diamantele în punguţe, pe acestea le aşezară într-o mică geantă din piele neagră, pe care şi-o legă de încheietură cu un lanţ de oţel. Ar fi trebuit să-i taie mâna pentru a le lua, dar în acest mediu nu se făcea... Parcurseră vorbind cele două sute de metri care îi despărţea de banca ABN-Amro. Acolo, Walter Zimmerman solicită o retragere de lichidităţi a sumei fixate, apoi coborî la sala seifurilor să aşeze cumpărăturile. Când urcă, plicurile erau pregătite. Nu avea decât să le transfere în servieta mare şi neagră a libanezului. 3 800 000 de dolari, în hârtii de o sută.

Se despărţiră în mijlocul străzii, Walter Zimmerman făcând o haltă la sinagogă, ca după fiecare tranzacţie, pentru a-i mulţumi Domnului, în timp ce Aziz Darvish mergea spre capătul străzii. Trecu prin faţa Brinks şi intră în Empire Shopping Center.

*

* *

Malko aştepta în faţa cafelei terminate. Încordat. Deşi ştia că totul era sub control, se temea mereu de o surpriză neplăcută. Totuşi, intrarea pe Schupstraat era de asemenea sub supraveghere, în cazul în care libanezul şi-ar fi modificat planurile. Deodată, pulsul i se acceleră.

Aziz Darvish tocmai apărea, venind de pe Hoveniersstraat, cu o servietă mare neagră în mână.

Trecu prin faţa terasei bistroului şi continuă, în direcţia Appelmansstraat. Deci, lucrurile se derulau fără abateri. Libanezul nu îl remarcase cu siguranţă şi se decise să mai aştepte câteva minute.

Tocmai lăsa câteva monede pe masă când două bubuituri seci venind din afară tulburară liniştea. Pulsul îi crescu brusc: erau focuri de armă. Se ridică rapid: veneau dinspre ieşirea centrului comercial, pe partea cu Appelmansstraat.

Nu, nu se derula totul conform planului.

*

* *

Aziz Darvish aruncă o privire distrată în vitrina cu sariuri, pe stânga, şi văzu o maşină roşie oprită paralel cu trotuarul în faţa intrării în centrul comercial. Portiera din dreapta-faţă se deschise şi ieşi un tânăr înalt, brunet, de tip oriental, cu o mică barbă şi un gât lung, nas coroiat, figură fină.

Cel cu care avea întâlnire.

Tânărul veni pe trotuar şi se întâlniră în faţa intrării în centrul comercial.

– Totul este acolo? întrebă tânărul.

– Da.

– Cât?

– Trei milioane opt sute de mii.

– Nu este mult.

– Nu am putut obţine mai bine.

– *Yallah!* Dă-i.

Aziz Darvish îi întinse servieta şi nu văzu un bărbat care se apropia de el prin spate. Nu avu timp să se întoarcă. Se auzi o bubuitură seacă. Necunoscutul îi trăsese un glonţ în ceafă. Aziz Darvish se

prăbuşi, fulgerat, iar bărbatul trase un al doilea foc în ureche, după care alergă spre maşina roşie, împreună cu cel care ducea servieta. Totul durase câteva secunde.

*

* *

În momentul în care Malko se întorcea spre locul de unde se auzeau focurile de armă, tânăra cu coc se ridică şi ea. Era atât de concentrat, încât nu văzu decât în ultima secundă arma pe care o scosese din geantă. Un pistolet automatic Walther PPK. Calmă, întinse braţul şi ţinti capul lui Malko. Cu un ultim reflex de apărare, acesta din urmă reuşi să îi prindă braţul în momentul în care apăsa pe trăgaci, îndreptându-i violent mâna în jos.

Atunci porni glonţul.

Simţi o durere violentă în abdomen şi lăsă pistolul, prăbuşindu-se pe spate. Cu respiraţia tăiată de durere, văzu cum femeia ţinteşte spre pieptul lui şi apasă din nou pe trăgaciul armei. Adrenalina îi invadă ca un torent arterele. Era sfârşitul!... Se auzi doar un clic sex. Tubul precedent rămăsese înţepenit în fanta extractoare!

Femeia nu insistă; o luă la fugă, răsturnând o trecătoare care începu să urle când îşi văzu bebeluşul pe jos.

Criminala ieşi în fugă din galeria comercială, spre Appelmansstraat.

În momentul în care ieşea, văzu doi bărbaţi care alergau pe trotuar. Simultan, tânărul cu barbişon ieşi din maşina roşie, cu un mini-Uzi în mână, strigându-i să se grăbească.

*
* *

– *My Goodness!*

Lui Mike Nichols nu-i venea să creadă ochilor. La câţiva metri de Aziz Darvish, văzuse apărând necunoscutul care tocmai îl omorâse pe libanez, fără să poată interveni. Nu era înarmat.

Colegul său de la postul din Bruxelles al MI 6, un bărbat mai în vârstă, Robert Bardey, însărcinat cu supravegherea străzii, alerga. El era înarmat. Îşi scoase pistolul Browning din toc şi îl îndreptă, hotărât să împiedice maşina să plece. Nu avu timp. Tânărul cu Uzi, ieşit ca un diavol din maşină, îl secera deja cu o rafală lungă.

Robert Bradley se prăbuşi, fără măcar să aibă timp să tragă. Tânărul urcase înapoi în maşina roşie, care întoarse şi porni pe contrasens, pe Appelmansstraat, cu farurile aprinse. Ajunsă fără probleme la capătul străzii, intră pe De Keyserlei, marea arteră care ducea la gară, întoarse la stânga, stinse farurile şi se pierdu în trafic.

*
* *

Malko avea impresia că abdomenul îi fusese lovit de un picamer. Întins pe jos, cu mâinile sprijinite pe două scaune, încerca să îşi revină, fără să înţeleagă cum de supravieţuise... O mulţime tot mai compactă se strângea în jurul său, cu comentarii îngrozite. Un poliţist în albastru se aplecă spre el şi îl întrebă în engleză cum se simte.

– O.K.! şopti Malko, căruia îi venea acum să vomite.

Îşi pipăi cu atenţie abdomenul şi simţi ceva neobişnuit. Îi trebui câteva secunde pentru a realiza că paftaua curelei Hermes din alamă groasă era îndoită în mijlocul literei „H".

Glonţul tras de tânără era încă înfipt în alama fierbinte.

Fără centură sau cu un glonţ de calibru mai mare, ar fi avut intestinele perforate... Îl ajutară să se ridice şi să se aşeze pe un scaun. Capul i se învârtea şi îl durea tot corpul. Abia îl auzea pe poliţistul care îl întreba, iar el nu avea chef să răspundă.

Deodată, Richard Spicer apăru, înfrigurat, şi îl interpelă:

– *Have you been shot at?*[2]

Malko dădu din cap afirmativ, arătând spre centură.

– *Oh my God!* şopti americanul.

La rândul lui, se lăsă pe un scaun. Tocmai descoperise cele două cadavre de afară, printre care cel al unui agent al „6". În privinţa ucigaşilor, aceştia dispăruseră şi nimeni nu se gândise să reţină numărul vehiculului lor. Ca un automat, sună la staţia CIA de la Bruxelles pentru a anunţa catastrofa. Pierduseră banii, pe libanez şi un om. Amândurora le veni aceeaşi idee după ce Malko îi relatase atacul asupra sa.

Adversarii îi aşteptau şi erau perfect la curent cu prezenţa lor. Nu îşi asumaseră niciun risc lichidându-l pe Aziz Darvish. Acesta nu mai risca să

[2] S-a tras în dumneavoastră?

vorbească. Evident, încă o dată, ca la Spin Boldak, operaţiunea lor fusese penetrată.

Dar de către cine, de această dată?

Nu îl mai puteau acuza pe „Shalimar" sau pe fratele său care nu cunoştea nimic... Singura concluzie: poate că le-a scăpat la Dubai o „contraprotecţie", la întâlnirea dintre libanez şi imamul Saiyid. Oamenii al-Qaida aşteptaseră să se vândă diamantele, recuperaseră banii şi lichidaseră apoi curtierul.

Malko îşi aminti ceva şi trebui să repete, atât de tulburat era Richard Spicer.

– Aţi spus că Darvish a primit ieri un apel. Ar trebui să verificăm pe această direcţie.

CAPITOLUL XV

Malko pipăi, prin cămaşă, vânătaia enormă care i se întindea pe pântece, chiar deasupra centurii. Cea mai mică atingere era dureroasă, până şi jetul duşului era insuportabil. Îşi păstrase camera de la *Park Plaza Hotel* în Anvers, dar se întorsese la Bruxelles pentru o şedinţă de criză cu membrii „6", cei ai CIA şi Siguranţa Statului belgian.

Prima lor discuţie avusese loc la belgieni, pe bulevardul Roi-Albert II, nr. 6, pentru a se înţelege în privinţa declaraţiilor către mass-media. Toţi conveniseră să prezinte cazul drept un jaf ratat împotriva unui comerciant de diamante, care provocase moartea unui trecător britanic.

Văduva lui Aziz Darvish era interogată de Brigada 23 a Poliţiei Judiciare belgiene, iar computerul libanezului urma să fie decriptat, în căutarea indiciilor cu privire la asasini. Proces lent şi nesigur... Bineînţeles, în lumea comercianţilor de diamante, nimeni nu ştia nimic. Interogat, Walter Zimmerman, cumpărătorul pietrelor, afirma că era vorba de o tranzacţie cu totul banală şi perfect legală. De fapt, odată cu diamantele, Aziz Darvish îi înmânase un certificat de provenienţă din Africa de Sud.

În privinţa plăţii în bani lichizi, era o practică curentă.

Singura consecinţă a dramei, doi poliţişti suplimentari fuseseră afectaţi pentru supravegherea triunghiului de aur, sau mai degrabă de diamant. Un val de agenţi ai MI 6 s-a abătut asupra capitalei belgiene ca un stol de lăcuste. Nu în fiecare zi pierdeau un agent într-o ţară europeană... Venirea lor era urmarea unei discuţii politicoase, dar încordate, între britanici şi Siguranţa Statului belgian, aceasta din urmă plângându-se că fusese ţinută la distanţă, şi subliniind că intervenţia lor ar fi permis probabil capturarea criminalilor...

Pentru moment, reprezentanţii CIA şi MI 6, Malko şi directorul adjunct al Siguranţei Statului, flancat de un gradat de la Poliţia Federală, priveau sfidător într-un birou sinistru.

Jonathan Salem, un reprezentant al MI 6, sosit de la Londra, întorcându-se spre Gilles Bonnay, directorul adjunct al Siguranţei Statului, rupse tăcerea.

– Domnule Bonnay, întrebă el într-o franceză excelentă, îmi puteţi spune în ce stadiu se află ancheta?

Belgianul se uită în dosarul său şi anunţă cu un puternic accent valon:

– Am progresat mult!

– Aţi găsit criminalii?

– Nu, dar maşina roşie pe care au folosit-o să fugă a fost abandonată şi arsă pe un teren viran din Bruibeke. Trecătorii au văzut trei bărbaţi şi o femeie fugind cu un BMW bej spre sud.

– Semnalmentele lor?

– Tipi din Orientul Mijlociu, cu excepţia femeii, şi în plus...

Malko, încă îndoit de durere, simţi cum îi sare muştarul.

– Această femeie a tras în mine de la mică distanţă, zise el, vă pot asigura că nu este de origine orientală, ci de tip european.

– I-aţi interogat pe ospătarii de la restaurantul *Le Lunch*?

Gilles Bonnay se întoarse spre reprezentantul poliţiei federale naţionale, venit din Anvers, care răspunse în flamandă:

– Nimeni nu a remarcat-o, traduse Gilles Bonnay. Nu era o clientă frecventă.

– A fost făcut un portret-robot? întrebă Malko.

– Nu încă.

– Nu o aveţi în fişierele cu suspecţii din mediile teroriste? insistă Malko.

– Nu avem decât magrebieni şi câţiva pakistanezi, explică Gilles Bonnay. Şi un negru FBI a fost cel care ne-a trimis fişa lui şi nici măcar nu ştiam dacă a mai fost vreodată în Belgia...

Un înger trecu deasupra lor şi începu să se învârtă în cerc pufnind. Malko îşi zise că, în câţiva ani, Serviciile belgiene nu evoluaseră deloc. Între fricţiunile dintre diverse servicii, cu toată rivalitatea dintre valoni şi flamanzi şi încetineala belgiană, teroriştii aveau în faţă un viitor îndelungat.

Reveni cu întrebările.

– Bărbatul care a omorât agentul britanic era din Orientul Mijlociu. I-aţi făcut un portret-robot?

– Se lucrează la el, îl asigură reprezentantul Poliţiei Federale, dar nu avem prea multe mărturii. În plus, toţi aceşti arabi seamănă între ei! Ar fi trebuit amprente. Dar nu am găsit nimic.

– Ar fi putut să îşi lase şi cartea de vizită, sublinie ironic Malko.

După acest schimb verbal, o linişte apăsătoare se lăsă în jurul masei, întreruptă de reprezentantul de la „6".

– *Sir*, se pare că la douăzeci şi patru de ore după această agresiune în care două persoane au murit, dintre care un agent al nostru, Poliţia belgiană nu are niciun indiciu serios.

Belgianul nu îşi ascunse încurcătura.

– Terorismul este un domeniu foarte dificil, recunoscu el. Nu deţinem surse din mediul grupurilor suspecte pe care le-am reperat, iar majoritatea acestor indivizi sunt doar în trecere pe aici. Nu se stabilesc în Belgia.

– Poate că sunt deja departe, completă reprezentantul Poliţiei Federale. I-am anunţat pe olandezi, germani şi francezi.

– Fără nici cel mai mic indiciu, nu le va mai fi de mare folos, concluzionă Richard Spicer.

Se învârteau în cerc...

Malko respira cu precauţie pentru a evita să nu urle de durere.

– Tuburile? întrebă el. Au lăsat desigur...

– Le-am găsit, într-adevăr, recunoscu poliţistul federal. Două de calibrul 32 la restaurant, două de calibrul 38 pe trotuar şi unsprezece de calibrul 38 Para, muniţia trasă cu Uzi. Sunt la balistică. Sunt calibre obişnuite. Ar trebui să le putem compara cu armele utilizate.

În mod clar, aceşti terorişti erau total nepoliticoşi: nu îşi lăsau nici cartea de vizită, nici armele.

Jonathan Salem, reprezentantul de la MI 6, se uită la ceas şi începu să se agite.

– *Gentleman*, trebuie să iau avionul, sper că ancheta dumneavoastră va avansa. În orice caz, se pare că o celulă a al-Qaida se află la Anvers sau în împrejurimi... Există o zonă anume unde trăiesc musulmani?

– *Desigur*, răspunse Gilles Bonnay. Stadspark. Toţi pakistanezii trăiesc acolo, precum şi evreii.

Richard Spicer îi aruncă o privire care ar fi spulberat şi un bloc de granit.

– Pakistanezii *bogaţi*, sublinie el. Vorbesc de ceilalţi, de clandestini, muncitori imigranţi, studenţi.

– Sunt destui la Hoboken, răspunse imediat reprezentantul Poliţiei Federale. E plin acolo de femei cu văl. Este o zonă industrială foarte vastă.

– Poliţia locală nu v-a semnalat niciodată nimic?

– Nu, nimic. Sunt foarte liniştiţi.

Malko oftă atât de tare, încât îşi înăbuşi un ţipăt de durere... O să se simtă rău pentru un timp. Nu mai avea decât să pună în vitrină catarama centurii Hermes care îi salvase viaţa.

– Un lucru m-a frapat, remarcă el, femeia care a tras asupra mea a operat cu faţa descoperită... Ca şi ceilalţi, de altfel. Deci nu se temeau că vor fi reperaţi.

– Acţiunea a avut loc la doi paşi de gară, remarcă Gilles Bonnay. Poate că în minutele următoare au plecat spre Olanda.

Era posibil. Malko schimbă o privire cu Richard Spicer: era momentul să scoată la iveală cartea secretă.

– În ajunul morţii sale, Aziz Darvish a primit un apel pe mobil, anunţă el, care i-a dat întâlnire în locul unde a fost ucis. Cel care a dat acest telefon avea un accent oriental – cu siguranţă o legătură a asasinilor de pe strada Appelmans.

Gilles Bonnay făcu ochii mari.

– Cum ştiţi asta? V-a vorbit?

Era deja bănuitor.

– Nu, corectă Richard Spicer, i-am ascultat telefonul... L-am urmărit pe Aziz Darvish de la Dubai, unde a întâlnit un imam pakistanez aflat în relaţii cu al-Qaida. Când s-a întors acasă, l-am pus sub supraveghere şi, graţie unei valize de detectare, am putut intercepta această comunicaţie.

– *Sir*, în Belgia, aceasta este o interceptare ilegală, remarcă directorul adjunct al Siguranţei Statului. Doar un judecător poate autoriza acest gen de acţiuni.

Malko văzu faţa lui Jonathan Salem, reprezentantul de la „6", devenind atât de stacojie, încât crezu că va exploda ca o roşie prea coaptă. Britanicul se aplecă peste masă cu o privire ucigătoare spre cel care tocmai enunţase această regulă belgiană.

– *Sir*, zise el pe un ton care ar fi făcut bucăţi şi un aisberg, doi oameni au fost asasinaţi ieri la Anvers, printre care un agent al serviciului *meu*. Ancheta dumneavoastră trenează. Vreţi să convoc mass-media belgiană pentru a-i explica ceea ce se întâmplă cu adevărat sau doriţi un protest oficial al guvernului meu? Ceea ce am făcut poate că este ilegal, *stricto sensu*, dar să omori oameni în plină stradă este *la fel* de ilegal. Aş adăuga chiar mult mai ilegal.

Cei doi belgieni îşi curbară spatele, cu privirea lipită de masă, ca şi cum tavanul se prăbuşise peste capetele lor. Adjunctul de la Siguranţa Statului îşi regăsi primul cuvintele şi îl asigură cu o voce albă că era vorba de o reglementare formală.

Richard Spicer mătură argumentele sale cu un gest definitiv.

– *Cut the bullshit!*[1] Acceptaţi, da sau nu, să cooperaţi în anchetarea acestor crime?

– Evident! spuseră în cor cei doi belgieni.

– Bine.

Americanul scoase un carneţel din buzunar, îl deschise şi îşi înfipse privirea în cea a adjunctului.

– *Sir*, Aziz Darvish a primit un telefon alaltăieri la 10.09 de pe un post mobil belgian. 475 500 066. Puteţi găsi proprietarul acestui mobil?

Din nou linişte, grea, foarte apăsătoare.

Cei doi belgieni notaseră febril numărul. Gilles Bonnay răspunse:

– Voi da ordin să fie contactat imediat operatorul. Cred că până mâine vom avea numele. Doar dacă, evident, nu este o cartelă de unică folosinţă...

Richard Spicer îi aruncă o privire feroce.

– *Now*, zise el bătând cu palma în masă. *I want it now*[2].

Din cauza furiei, vorbise în engleză, dar toată lumea înţelesese. Gilles Bonnay se ridică ca un automat şi bâigui:

– Mă ocup de asta imediat.

---

[1] Terminaţi cu prostiile!

[2] Îl vreau acum.

Abia ieşi din birou că atmosfera se destinse imperceptibil, dar nimeni nu avea chef să discute mondenităţi...

Exact douăsprezece minute mai târziu, adjunctul reapăru. Parcă ar fi trecut printr-o maşină automată de spălat autoturisme. Era livid.

– Deci? întrebă Richard Spicer.

– Acest număr este înregistrat pe numele lui Abdul Jamal Mahmoud, anunţă el. De naţionalitate marocană, student la facultatea din Anvers, la ştiinţe economice. Locuieşte pe Lumbeeckstraat, la nr. 38, în Hoboken.

Richard Spicer deveni violet.

– Cum aţi obţinut atât de repede toate aceste informaţii?

Belgianul coborî privirea şi mărturisi cu o voce abia auzită:

– Acest individ figura deja în fişierul nostru cu persoane suspecte.

Jonathan Salem, reprezentantul de la „6", reluă, cu o voce glacială:

– Ne puteţi da mai multe detalii?

Gilles Bonnay reuşi să rostească pe un ton aproape normal:

– Nişte vecini au anunţat poliţia privind veniri şi plecări suspecte noaptea la această adresă. Atunci, i-am urmărit, prin sondaj, timp de câteva săptămâni. Fără să descoperim nimic. Le-am înregistrat toate numerele de telefon mobil. Trei în total.

– Cine „ei"? întrebă Malko.

– Sunt trei: Abdul Jamal Mahmoud, marocan, Hussein Al-Aarki, iordanian, Faysal Badon, tunisian. Toţi studenţi la aceeaşi universitate.

Fără probleme aparente. Primesc bani de la familiile lor, dar nu cheltuiesc prea mult. Nu au participat niciodată la manifestaţii.

– Evident! şuieră Jonathan Salem.

Teroriştii defilează arareori pentru drepturile omului.

– Nicio femeie nu stă cu ei? întrebă Malko.

– Nu, din ceea ce ştim, dar nu i-am interogat pe vecini, ca să nu-i alertăm...

Lăudabilă prudenţă. Richard Spicer oftă adânc.

– Cred că va trebui să le facem o mică vizită, zise el. Şi cât mai repede posibil.

– Siguranţa Statului nu are puteri de poliţie, explică Gilles Bonnay. Deci Poliţia Federală se va ocupa de acest caz, contactând postul nostru din Anvers.

Reprezentantul poliţiei federale adăugă pe dată:

– Mă întorc la Anvers imediat, ca să iau legătura cu poliţia locală. Este jurisdicţia lor.

Malko încruntă din sprâncene şi se întoarse spre Gilles Bonnay:

– Nu aveţi secţiune antiteroristă?

– Ba da, dar nu are atribuţii de poliţie. Aici este vorba de interpelarea unor suspecţi.

– În seara asta o să reunim toate mijloacele necesare şi mâine dimineaţă îi vom interpela pe aceşti suspecţi, preciză poliţistul.

– Am dori să participăm la această operaţiune, anunţară în cor Richard Spicer şi Malko.

Gilles Bonnay şi cel de la Poliţia Federală schimbară o privire.

– De acord, acceptă acesta din urmă, cu condiţia să rămâneţi retraşi. În privinţa interogatoriului

care va urma, veţi pune întrebările unuia din oamenii noştri care vorbesc engleza, care le va transmite, la rândul său, suspecţilor...

– Bine, concluzionă Richard Spicer, abţinându-se cu greu. La ce oră dimineaţă?

– La ora şapte, anunţă poliţistul belgian. Vom veni să vă luăm de la hotel la ora şase.

Se despărţiră în termeni destul de reci.

O oră de drum până la Anvers. În timp ce rulau prin „tuneluri", pe şoseaua de centură a oraşului Bruxelles, Richard Spicer remarcă:

– Belgienii au scuze. Nici noi nu ne-am dat seama că va veni 11 septembrie. Şi toţi piloţii kamikaze intraseră *legal* în Statele Unite.

Pe autostradă, Malko adormi fără să îşi dea seama. Înainte de a pleca din Bruxelles, avusese timp să cumpere o curea nouă de la Hermes.

*

* *

Un Mercedes închis la culoare aştepta în faţă la *Park Plaza Hotel*, precedat de un Golf care avea înscris pe laterale POLIŢIE. Poliţistul flamand îi întâmpină aproape amabil, iar ei luară loc în maşină. Traficul era deja aglomerat şi se îndreptară spre sud, pe A 12, apoi o luară pe lângă Rijkik, spre vest.

Era o periferie chiar cochetă, care semăna vag cu cartierele miniere din nord, dar mai îngrijită. Multe semafoare, şiruri de case, câteva femei cu văl. După o jumătate de oră, opriră la o intersecţie, unde se aflau mai multe vehicule cu grilaj, de un albastru închis: unităţile speciale ale Poliţiei Federale.

Poliţistul flamand arătă o trecere la nivel cu calea ferată care se afla în dreptul lor.

– Casa suspecţilor era de cealaltă parte a acestei căi ferate, în Lumbeeckstraat. O să blocăm strada la cele două capete şi apoi ne prezentăm. Sper că totul se va derula bine.

– Casa asta are mai multe ieşiri?

– Nu, dă într-o grădină în paragină. Oamenii mei s-au dus s-o vadă mai devreme. Avem oameni şi acolo.

Malko văzu o macara uriaşă în depărtare. Peisaj industrial sinistru. Puţini oameni pe străzi. Poliţistul flamand se uită la ceas.

– Să mergem. Rămâneţi în maşina mea.

Traversară calea ferată şi virară la dreapta, lăsând în urma lor două maşini de poliţie. Mergeau încet şi Malko văzu un şir de case de două sau trei etaje, lipite unele de altele, modeste, dar curate.

– Este acolo, unde-i maşina de curse, anunţă poliţistul.

Încetini când treceau prin faţa unei case cu un etaj, cu faţada alb cu maro. Aproape chiar în faţă, era o remorcă pe care se afla o maşină de raliu albastră cu numărul 26 pe portieră şi numele proprietarului. Continuară până la capătul străzii, luând-o la stânga, unde se aflau deja poliţişti în uniformă, înarmaţi, cu căşti, în costume ABC[3].

Poliţistul flamand coborî şi rosti pe un ton fără replică:

[3] Atomic, biologic, chimic.

– Dumneavoastră mă aşteptaţi aici. Imediat ce îi vom avea sub control, vă sun.

De unde erau, Malko şi Richard Spicer nici nu vedeau măcar strada! Poliţistul se îndepărtă pentru a se alătura oamenilor săi. Destul de satisfăcut de ocazia de a da acestor străini o lecţie de profesionalism.

*

* *

Comisarul Henri Van Stralen ajunse în faţa casei cu nr. 38 de pe Lumbeeckstraat şi se opri, făcând semn oamenilor săi să îl imite. Se simţea perfect sigur pe el. Cartierul era complet sub control, iar oamenii săi – foarte mândri că îndeplinesc o misiune specială. Ajuns în faţa micului imobil, se întoarse pentru a verifica dacă întreg dispozitivul era pregătit... Opt poliţişti aşteptau, înarmaţi cu carabine, lipiţi de perete. Perdele albe opace astupau fereastra de la parter. Poliţistul ridică braţul pentru a-i anunţa pe cei din capătul străzii. Unul dintre oamenii săi stătea aproape cu un berbec.

– O.K., zise el, mergem.

Cu un deget hotărât, apăsă pe soneria sub care se vedea un nume şters.

*

* *

Explozia, chiar amortizată de peretele imobilului de-a lungul căruia era parcată maşina de poliţie, a fost asurzitoare. Fără să-şi spună vreun cuvânt, Richard Spicer şi Malko coborâră din Mercedes şi se năpustiră spre colţul străzii Lumbeeckstraat. Descoperiră un spectacol dezolant!

Maşina de raliu albastră legată pe remorcă dispăruse, diverse rămăşiţe erau împrăştiate pe stradă şi un fum negru urca din locul unde se aflase remorca. Cam peste tot zăceau corpuri. Unul dintre ei fusese chiar aruncat dincolo de calea ferată. Oamenii începeau să iasă din case. Poliţişti alergau din celălalt capăt al Lumbeeckstraat. Malko ajunse în dreptul unui cadavru care încă ardea. Nu îl recunoscu pe poliţistul flamand decât după părul roşcat.

CAPITOLUL XVI

– Aceşti nemernici au conectat soneria de la uşa imobilului de la nr. 38 la un releu electric care a declanşat un dispozitiv de detonare disimulat în maşina de raliu. Trebuie să fi fost treizeci de kilograme de exploziv ascuns în caroserie.

O tăcere apăsătoare urmă după declaraţia lui Richard Spicer. Se aflau încă la Hoboken, într-un bistro de pe Kapelstraat. Poliţiştii mişunau în cartier, scotocind prin clădirile fabricilor abandonate, prin casele pustii, interogând vecinii. Fără niciun rezultat.

Nimeni nu îi mai văzuse pe cei trei suspecţi de mai multe zile. Oricum, în ultima vreme nu au fost văzuţi prea des. Aveau impresia că nu locuiau acolo. Casa nu suferise prea mult din cauza exploziei, în afară de geamurile sparte şi de uşa spulberată. Percheziţia nu descoperise nimic, la prima vedere, poate criminalistica va găsi ceva.

Malko îşi înmuie buzele într-o cafea dezgustătoare şi remarcă:

– De la început, al-Qaida ne „abureşte". Am impresia că ei cunosc toate operaţiunile noastre. Prevăzuseră chiar şi că îi vom găsi!

– Au făcut-o special, sublinie americanul; ar fi putut utiliza o cartelă telefonică anonimă. Nu, voiau ca noi să venim aici.

Richard Spicer oftă:

– Fără formalismul belgian, am fi fost acolo toţi trei... Poliţia Federală îşi plânge şapte morţi şi patru răniţi. Cunoştea, desigur, modul în care acţionează belgienii şi ştia că vor suna înainte de a sparge uşa.

– Cred că trebuie să părăsim Belgia! concluzionă Malko. Nu mai e nimic de făcut aici. Această celulă în conservare a fost activată atunci când adversarii noştri şi-au dat seama că l-am urmărit pe Aziz Darvish. Au decis să-l lichideze ca să nu poată vorbi şi apoi ne-au întins o cursă.

– Când mă gândesc că nu avem niciun semnalment! Trebuie să fim cu ochii pe belgieni, în cazul în care ar găsi amprente sau ADN. Ca să le compar cu fişierul nostru antiterorist.

Malko se strâmbă în faţa cafelei amare. Era profund tulburat.

– Ceva mă deranjează în tot acest caz, concluzionă el. S-ar zice că ne citesc peste umăr.

– Adică? se miră Richard Spicer.

– După eşecul de la Dubai, preciză Malko, nimeni, în afară de noi, nu este la curent cu această supraveghere. Putem elimina orice scăpare de informaţie din partea farmacistului sau chiar şi de la Quetta. Nu rămân decât două ipoteze: fie imamul Zalmay Saiyid avea un sistem de protecţie pe care noi nu l-am detectat şi care ar fi identificat o ameninţare, în consecinţă, continuându-şi operaţiunea, a prevăzut contramăsuri. Eliminarea acestui libanez care lucra de ani de zile cu al-Qaida este foarte instructivă.

O tăcere apăsătoare urmă declarației sale; în cele din urmă, Richard Spicer rosti:

– În orice caz, *modus operandi* al acestui atentat dovedește că suntem în fața unor oameni experimentați, nu o celulă în conservare reactivată pentru moment. Instalarea explozibilului în mașina abandonată era foarte sofisticată. Ca și declanșarea. Ceea ce ne amintește de zilele frumoase din Beirut. Se pare că am nimerit peste *hard core* din al-Qaida. Asta înseamnă că o mare operațiune este în curs, așa cum bănuiam noi. Cu indivizi pe care nu îi cunoaștem deloc.

– Sunt de acord cu asta, confirmă Malko, dar nu răspundeți la întrebarea mea: de unde vine scurgerea?

Richard Spicer îl privi.

– La ce vă gândiți, în cele din urmă?

Malko zâmbi, mai degrabă crispat.

– La ceva de negândit.

– Adică?

– Mă întreb dacă scurgerea nu vine de la noi.

Americanul își încruntă sprâncenele.

– Ce vreți să spuneți?

– De la unul din serviciile implicate în acest caz, preciză calm Malko, adică de la „5" sau de la „6". Elimin Agenția care nu a participat direct la operațiuni, în afară de intervenția mea.

Richard Spicer se albi la față.

– Pe ce vă bazați? întrebă el pe un ton nesigur. Este o acuzație extrem de gravă...

– Absolut! confirmă Malko. Dar pot să vorbesc despre asta, având în vedere că am riscat de trei ori

să fiu eliminat fizic. La Spin Boldak, unde un comando al-Qaida ne aştepta, alaltăieri, de această femeie care mă cunoştea şi, acum, la Hoboken. Aceşti oameni nu urmăresc numai să pună mâna pe bani fără să fie depistaţi. Au încercat în mod deliberat să ne elimine.

Şeful centralei CIA părea paralizat.

– Vreţi să spuneţi că ar fi o cârtiţă în Serviciile britanice? O cârtiţă a al-Qaida?

Malko nu se eschivă.

– Exact. Adaug că aceasta nu ar fi prima dată. Amintiţi-vă de cazul Burgess-MacLean. Cârtiţele KGB, bine implantate în cadrul MI 5.

– Aceştia acţionau din convingere politică, zise Richard Spicer. Erau marxişti.

– Este adevărat, recunoscu Malko. Dar puteţi elimina complet posibilitatea ca un agent de la „5" sau de la „6" să se fi convertit la islam?

Un înger trecu peste capetele lor, într-un concert de muezin. Americanul părea că îmbătrânise cu zece ani.

– Ceea ce spuneţi este înspăimântător! concluzionă el. Sper din toată inima să vă înşelaţi.

– Şi eu la fel, recunoscu Malko, dar trebuie să privim adevărul în faţă. Al-Qaida începe o ofensivă de mare anvergură. Dacă încercăm să o oprim cu cineva care le dă informaţii, pierdem de la început...

O tăcere grea, foarte grea.

– Trebuie să discutăm la Londra, concluzionă americanul. Pentru moment, nu spun nimic la Langley. Ar fi un adevărat cutremur. Dar, dacă ipoteza

dumneavoastră se va confirma, voi fi obligat să îi anunţ. Vă imaginaţi consecinţele...

În trecut, în mai multe rânduri, CIA considerase deja Serviciile britanice drept uşor de penetrat, ceea ce provoca o reţinere a informaţiilor extrem de prejudiciabilă.

– Pentru moment, această ipoteză trebuie să rămână „ermetică", concluzionă scurt Richard Spicer.

Malko se ridică cu o grimasă de durere. Îşi va aminti mult timp de această discuţie într-un bistro din Anvers. Şi de o curea Hermes, fără de care ar fi fost probabil ucis.

Întoarcerea la Londra urma să fie furtunoasă.

*

* *

Bărbatul era foarte elegant, într-un palton cu guler din catifea neagră, cămaşă roz, părul grizonat, tuns scurt. Vorbea engleza cu un accent aproximativ german, pe care vânzătorul de la concesionarul Rolls-Ferrari-Mercedes nu îl putuse identifica. Ieşi din maşina Bentley de ocazie pusă la vânzare pentru 90 000 de euro şi zise simplu:

– O cumpăr.

Vânzătorul l-ar fi sărutat! Desigur, era vorba de un vehicul în perfectă stare, la un preţ rezonabil, dar maşinile de lux de ocazie se vindeau greu. Cumpărătorii obişnuiţi aveau doar mijloacele de a-şi lua una nouă, iar cei mai puţin bogaţi le considerau prea scumpe şi pe acestea.

– Doriţi un credit? întrebă vânzătorul.

– Nicidecum. Voi semna un cec şi, când îl veţi încasa, mă veţi anunţa pe mobil ca să vin să o iau.

– V-o putem livra unde doriţi, propuse imediat vânzătorul.

– Vom vedea, concluzionă evaziv cumpărătorul.

Se duseră în micul birou cu geamuri pentru a întocmi documentele de transfer. Cartea de vizită a cumpărătorului indica: Pal de Balkany. Avea un paşaport unguresc, cu domiciliul la Bruxelles, nr. 128, pe bulevardul Louise. Semnă un cec de la City Bank din Icelles, dintr-un carnet de cecuri pe numele său.

Zece minute mai târziu, ieşea din show-room, lăsându-l pe vânzător fericit. Acesta din urmă tocmai câştigase un comision de 4 500 de euro.

*

* *

Scena care avea loc în cimitirul Highgate, la nord de Londra, sub un cer albastru imaculat, era deosebit de emoţionantă. Acolo, alesese să fie îngropat Robert Bardey, agentul MI 6. Pentru acest eveniment, cimitirul, care nu se deschidea decât în weekend, fusese interzis publicului. De o jumătate de oră, maşinile oficiale se succedau, aducându-i pe ministrul de interne, numeroşi oficiali şi toţi şefii din cele două servicii.

Bineînţeles, Sir George Cornwell, şeful de la „6", se afla în primul rând al cortegiului, alături de văduvă.

Urmau colegii şi prietenii personali. CIA îi delegase pe Richard Spicer şi pe adjunctul său, care aduseseră o coroană enormă.

Ministrul de interne rosti un discurs scurt şi foarte emoţionant, jurând că acest brav agent va fi răzbunat. Apoi coborâră sicriul în groapă, iar participanţii se împrăştiară, oprindu-se la un scurt conciliabul ori îndreptându-se spre ieşire.

Sir George Cornwell se apropie de Malko.

– Ştiu că aţi scăpat la limită, zise el. Îmi pare bine.

– Mulţumesc, spuse Malko. Aş vrea să abordez un subiect dificil cu dumneavoastră, dar nu este nici momentul, şi nici locul.

Britanicul tresări imperceptibil.

– De ce, dacă este important?

– Este important, confirmă Malko. Foarte important. Priveşte cazul „Shalimar" şi evoluţiile acestuia.

– Vă ascult.

Se opriseră într-un loc ceva mai retras, pe o alee mărginită de morminte prost întreţinute. Malko încă ezita: ceea ce urma să spună nu era uşor de exprimat. Mai ales în faţa şefului MI 6.

– Sir George, începu el, amândouă operaţiunile noastre – Spin Boldak şi Anvers – erau deconspirate.

Britanicul rămase drept ca un I, privind fix mormintele.

– De către cine?

– M-am gândit mult, răspunse Malko, şi mă întreb dacă aceasta nu ar veni din partea departamentului dumneavoastră.

Directorul MI 6 rămase la fel de impasibil ca un jucător de poker.

– De la „6"? întrebă el cu o voce neutră.

– Sau de la „5".

Urmă o tăcere prelungită. Oamenii continuau să părăsească cimitirul, într-un pocnet de portiere care se închideau şi de conversaţii în şoaptă. Şeful MI 6 întrebă pe acelaşi ton neutru:

– Ce v-ar putea face să credeţi asta?

– Am procedat prin eliminare, explică Malko. Doar o persoană care a participat la aceste anchete era în posesia datelor care să permită organizarea de contramăsuri. Este imposibil să fie sursa dumneavoastră „Shalimar". Nu mai rămâne decât o singură posibilitate...

Liniştea se lăsă din nou. Deodată, Malko se întrebă dacă nu anticipase gândurile britanicului. Acesta din urmă nu părea contrariat, nici măcar surprins; nu tresărise, comportându-se ca şi cum Malko îl anunţa ceva banal.

Ceea ce era departe de a fi cazul.

Brusc, îşi dădură seama că erau ultimii în cimitir. Richard Spicer urcase în maşina care îi adusese, pe Malko şi pe el, şi aştepta, cu motorul pornit.

Sir George Cornwell păru în fine să iasă din gândurile lui.

– Dragul meu Malko, zise el, vă cer să nu vorbiţi de bănuielile dumneavoastră nimănui, până la noi ordine.

– Bineînţeles.

– Aţi discutat cu Richard Spicer?

– Da, recunoscu Malko, după o infimă ezitare, dar, pentru moment, nu a transmis această ipoteză la Langley.

– Foarte bine, încuviinţă britanicul, o să studiez dosarul cu atenţie şi voi convoca foarte repede o şedinţă. Sper din toată inima că vă înşelaţi, dar, dacă nu va fi cazul, vom lua măsurile care se impun.

Se îndepărtară după o strângere de mână, iar Malko se urcă în Buick-ul lui Richard Spicer.

– Asta e! I-am spus, anunţă el, luând loc alături de american.

În ciuda celor întâmplate, se simţea uşurat.

*

* *

O parte din Evere, de la periferia vestică a oraşului Bruxelles, era aproape în stare de asediu. Acolo se afla sediul NATO. Cartierul General al Alianţei atlantice ocupa mai multe hectare de-a lungul bulevardului Leopold al III-lea, care lega Evere de centru. Motivul măsurilor de precauţie era reuniunea tuturor membrilor NATO, care avea pe ordinea de zi examinarea posibilităţii de a suplimenta trupele Alianţei în Afganistan. Contingentele americane, britanice şi olandeze făceau faţă cu greu talibanilor tot mai îndrăzneţi şi mai bine înarmaţi.

Secretarul general al NATO şi secretarul american de stat al apărării, Robert Gates, în vizită în Europa, convocaseră toţi şefii statelor membre pentru a încerca să obţină ceva trupe suplimentare.

Motivul nu era evident. Ţările ale căror trupe erau desfăşurate în nordul Afganistanului, precum

Germania, Franţa şi Olanda, nu voiau să coboare în sud, unde se dădeau lupte.

De la ora nouă, maşinile delegaţiilor oficiale se succedau, aducându-i pe şefii fiecărei ţări. Cei care ajunseseră deja aşteptau sub soarele iernii, în faţa clădirii unde se ţinea reuniunea, discutând vesel. În afara discuţiilor oficiale, atmosfera era mereu foarte destinsă, cu bârfele şi laudele lor. Era un festival de uniforme impecabile de toate culorile. De la sfârşitul războiului rece, aproape toate ţările europene erau reprezentate.

La intrare, gărzile dădeau onorul. Un Bentley Continental gri, arborând pe aripa stângă un steguleţ britanic şi, pe cea dreaptă, cel al NATO, tocmai se prezenta la grilajul de la intrare. Opri câteva clipe şi subofiţerul însărcinat cu controlul aruncă o privire în interior, care era ocupat de un singur bărbat, un gentleman de vreo 50 de ani, îmbrăcat în costum închis la culoare. Şoferul, probabil pakistanez sau indian, după tenul său închis la culoare, era îmbrăcat într-o ţinută gri impecabilă.

Pasagerul adresă un zâmbet distant poliţistului şi făcu semn şoferului să demareze.

Bentley-ul trecu încet de grilaj pentru a se opri chiar în faţa clădirii de conferinţe. Delegatul britanic, un general maior, încruntă din sprâncene.

– Ia te uită, cine este?

Nu era decât câte un reprezentant de fiecare ţară, iar el era deja acolo. Curios. Înaintă spre Bentley.

Aproape că ajunsese lângă maşină când o deflagraţie asurzitoare zgudui din temelii clădirea veche. Într-o fracţiune de secundă, Bentley-ul se

transformă într-o enormă sferă de foc, proiectând bucăţi de oţel incandescent în toate direcţiile.

Un suflu arzător, de peste 2 000 de grade, mătură uniformele, transformându-i instantaneu pe delegaţi în torţe vii.

Faţada clădirii unde trebuia să se ţină conferinţa a fost spulberată. Corpul delegatului britanic era dezmembrat; capul zbură până pe peron, unde arse minute în şir. În grabă, poliţiştii militari încercau să închidă grilajele îndoite de explozie. Alţii blocau circulaţia pe bulevardul Leopold al III-leă. Interziseră accesul Cadillacului negru blindat al lui Robert Gates, secretarul de stat american al apărării. Acesta, reţinut fiind de o discuţie telefonică prelungită cu preşedintele Bush, întârziase cinci minute...

*

* *

– De data asta, belgienii au lucrat repede, îl anunţă Richard Spicer pe Malko. Bărbatul care a cumpărat maşina Bentley Continental sub numele de Pal de Balkany avea un paşaport fals pe care nu l-am găsit. Adresa pe care a dat-o, bulevardul Louise nr. 128, corespunde unui hotel. În schimb, avea un cont la City Bank din Icelles, care fusese alimentat cu lichidităţi importante, exact o sută de mii de euro. Printre cei zece mii care au rămas, au fost identificate bancnotele de o sută de dolari date lui Aziz Darvish, la Anvers, de către Walter Zimmerman, luate de la banca ABN-Amro, care a păstrat seriile, ca pentru orice retragere importantă de bani.

Cercul era închis.

– Şi acest Pal de Balkany?

– Nimic. Deschisese contul în urmă cu vreo cincisprezece zile. Cu acelaşi paşaport fals. Pretinzând că urma să se stabilească la Bruxelles. Nu se ştie nimic de el. Şi, cu ceea ce a rămas din corpul lui, nu riscăm să obţinem prea multe indicii. Am întocmit un portret-robot pornind de la declaraţiile vânzătorului Bentley şi o să-l transmitem tuturor. Nu ne rămâne decât să ne rugăm.

Era prima dată de la începutul atentatelor islamiste când un alb se arunca în aer într-un atentat kamikaze. Or acesta nu putea fi un mercenar. Aceştia nu sunt sinucigaşi.

– Sursa „Shalimar" vorbise de o tabără în care al-Qaida antrena nonarabi, reaminti Malko. Probabil acest Pal de Balkany a plecat de acolo, fiind primul care a fost trimis într-o operaţiune.

– Dumnezeu să ne apere dacă nu îi găsim şi pe ceilalţi! zise Richard Spicer cu voce albă.

Trei zile trecuseră de la atentatul împotriva NATO, care făcuse treisprezece morţi printre delegaţi, în jur de douăzeci de răniţi grav şi pusese capăt veleităţilor americane de a întări trupele ISAF din Afganistan. A doua zi, Al-Jazeera primise un comunicat semnat de Ayman al-Zawahiri, care revendica atentatul şi lăuda curajul celor doi martiri, Bashir Abu-Hassan şi Hasni Abu-Nawaf.

Unul din cele două nume era probabil al cumpărătorului maşinii Bentley. Dar care era adevărata sa identitate?

Încă o dată, Malko se întorsese la Londra, după ce asistase la înmormântarea agentului MI 6 doborât la Anvers. Se afla în biroul lui Richard Spicer, la etajul al patrulea al ambasadei americane la Londra, pe Grosvenor Square.

Şeful centralei CIA părea tot mai nervos.

– Nu o să pot păstra mult timp tăcerea asupra poveştii cu cârtiţa, zise el. Ar fi trădare faţă de Agenţie.

Malko nu avu timp să-i răspundă. Secretara lui Richard Spicer tocmai intră în cameră.

– Sir George Cornwell vă aşteaptă la biroul său mâine dimineaţă, la ora nouă, anunţă ea. Pentru a examina cazurile în curs.

Adică existenţa unei eventuale cârtiţe al-Qaida în sânul Serviciilor britanice.

CAPITOLUL XVII

Atmosfera era încărcată.

Participanţilor la această şedinţă extraordinară şi ultrasecretă li se încreţise pielea de frică. Niciunul nu îndrăznea să îşi dezvăluie complet gândurile. Nimeni nu se atinsese de delicioşii biscuiţi cu ciocolată puşi în mijlocul mesei şi evitau să îl privească în faţă pe Sir George Cornwell, aşezat în capul mesei. Blatul acesteia dispăruse sub dosarele de toate culorile aduse de participanţi: Tom Atkins din partea „5", şeful postului de la Kabul Stanley Allbright din partea „6", Richard Spicer din partea CIA, Malko şi trei agenţi anonimi de la „5" care se ocupau cu recrutarea surselor.

Sir George Cornwell deschise discuţia.

– *Gentleman*, zise el, tocmai am suferit succesiv două înfrângeri serioase. Echipa pe care am trimis-o la Spin Boldak ca să contacteze sursa „Shalimar" a nimerit într-o ambuscadă. Ceea ce înseamnă că elemente ostile erau la curent cu această întâlnire. Apoi, ceea ce s-a întâmplat la Anvers dovedeşte din nou că operaţiunea noastră era deconspirată. Serviciul a pierdut un om, fără a mai vorbi de intermediarul care, cel mai probabil, era reprezentantul al-Qaida, şi care a fost eliminat fără scrupule. Banii pe care îi transporta au fost recuperaţi

de asasini. (Întors către Malko, întrebă:) După părerea dumneavoastră, de ce l-au omorât pe libanez?

– Ştiau că îl supravegheam, zise Malko. El nu ştia. Nu au putut sau nu au vrut să îl prevină.

– Şi acolo, sublinie Sir George Cornwell, erau perfect la curent despre prezenţa noastră.

– Pot să mărturisesc, zise Malko. Femeia care a tras asupra mea mă cunoştea după înfăţişare. Adaug că era europeană.

– Ca şi pasagerul din Bentley Continental care s-a aruncat în aer la NATO, completă Sir George Cornwell.

Linişte apăsătoare. Un înger cu cap de vultur zbura în cerc deasupra mesei de şedinţe. Directorul de la „6" reluă:

– Suntem în mod clar în faţa unei ofensive de mare anvergură a al-Qaida. Dacă vrem să o oprim, este indispensabil să ştim cine a demascat aceste două operaţiuni. Cred că totul trebuie reluat de la început.

Se întoarse spre reprezentanţii de la MI 5.

– Dumneavoastră l-aţi recrutat pe „Shalimar". Ce ne puteţi spune?

Tom Atkins deschise dosarul roşu şi începu, cu o voce încordată şi gravă:

– *Sir*, această recrutare a fost însoţită de toate precauţiile posibile. Analiştii noştri descoperiseră că Bashir Memon, cetăţean britanic prin naturalizare, farmacist, perfect integrat social, avea un frate, imam în Quetta, în Baluchistan. Şi că acest frate era în relaţii foarte bune cu religioşi apropiaţi de al-Qaida, respingând în acelaşi timp terorismul.

Nu era un fanatic, dar îi admira pe Osama bin Laden şi luptătorii Jihadului. Am reuşit să îl determinăm pe „Shalimar" să vină la Londra, unde a fost prelucrat într-o primă etapă de Stephen Boyd, aici prezent.

Arătă înspre un bărbat roşcat cu ochelari groşi, masiv, mustaţă groasă, părul dat pe spate, cu un aer mai curând neglijent.

– De ce această alegere? întrebă „C" cu o voce calmă.

– Stephen Boyd a învăţat urdu şi arabă la Oxford şi este unul dintre cei mai buni analişti ai noştri.

Sir George Cornwell se întoarse spre Stephen Boyd.

– Vorbiţi-ne despre „Shalimar".

Deşi era mort, continuau să îi protejeze anonimatul. Stephen Boyd enunţă cu o voce calmă:

– Era un om simplu, care alesese religia din convingere. Un sufist. A ascultat cu atenţie discursul meu în care îi explicam că luptăm împotriva unei violenţe care îi afectează în cele din urmă pe musulmanii buni. Mi-a pus multe întrebări şi i-am explicat că nu era vorba să denunţe oameni, ci să împiedice acţiuni violente. Am avut impresia că, în fond, dezaproba excesele al-Qaida.

– Deci, el este cel care a menţionat existenţa străinilor nonarabi într-o tabără a al-Qaida?

– Exact, confirmă Stephen Boyd. Auzise vorbindu-se despre asta de la prietenul său imamul Zalmay Saiyid. Pakistanezii sunt foarte impresionaţi să vadă străini convertiţi care aderă la Jihad. Îi respectă extrem de mult. O să vă dau un exemplu. Un francez,

un anume Loiseau, se alăturase al-Qaida în 2001. A fugit prin masivul Tora Bora în noiembrie 2001, când Osama bin Laden s-a repliat în Pakistan, dar nu l-a putut traversa. A murit înghețat și a fost îngropat în zona tribală, la Tarra Valley. De atunci, mormântul său a devenit un loc de pelerinaj: toți cei care trec pe acolo vor să îi aducă un omagiu. Este un *shahid*, un martir. De asemenea, prezența luptătorilor albi, chiar musulmani, este mult comentată în Baluchistan.

Sir George Cornwell nu părea tulburat de soarta „mortului Loiseau". Mâzgălea visător pe o foaie de hârtie. Ridicând capul, întrebă:

– „Shalimar" a acceptat ușor să coopereze?

Stephen Boyd se strâmbă.

– Relativ, dar a spus imediat că nu îl va denunța nici pe șeicul Osama, nici pe mullahul Omar.

– A cerut bani?

– Nu. I-am spus că dacă, pe parcurs, ar dori să se instaleze în Anglia, i-am facilita cerința.

– Și fratele său, farmacistul?

– Nu a cerut nici el nimic și am avut impresia că se simțea mândru să contribuie. O formă de civism, *sir*.

Șeful „6" medită câteva secunde asupra civismului lui Bashir Memon și reluă interogatoriul.

– Ați întrevăzut posibilitatea ca el să fi mințit de la început, lăsând să se înțeleagă că era dispus să colaboreze cu noi?

Răspunsul veni imediat.

– Nu, *sir!*

Îngerul începu să se învârtă şi mai repede deasupra mesei. „Shalimar" părea scos din cauză. Agentul de la „5" răsuci cuţitul în rană subliniind:

– *Sir*, suspiciunea sa în privinţa imamului Zalmay Saiyid s-a dovedit a fi fondată, fiindcă deplasarea acestuia a declanşat atacurile din Anvers.

Fără să renunţe, Sir George Cornwell se întoarse spre Stanley Allbright, şeful de post de la „6", de la Kabul.

– Este posibil ca această operaţiune să fie „poluată" în zona dumneavoastră? Fie printr-o scurgere de informaţii către afgani, fie printr-o interceptare tehnică?

Stanley Allbright dădu din cap.

– Nu, *sir*. Este absolut imposibil. Din precauţie, nu am utilizat mijloace tehnice. Totul s-a făcut prin mesager. În plus, afganii nu ştiau nimic. Doar două persoane aveau cunoştinţă: COS-ul american şi cu mine.

– Iar tânăra care v-a însoţit? insistă Sir George Cornwell, întors spre Malko.

– Nu i-am spus unde mergem, nici ce aveam de făcut, preciză Malko. Credea doar că merge la Kandahar.

– Încă o uşă închisă! recunoscu directorul MI 6.

Se întoarse spre Tom Atkins.

– Aţi verificat anturajul fratelui lui „Shalimar" de aici, la Londra? Există în această privinţă o posibilitate de scurgere de informaţii?

– *Sir*, chiar înainte de a ni-l apropia, am procedat la o verificare aprofundată asupra lui şi a familiei sale. Nu am găsit nicio legătură cu organizaţii

radicale. În plus, toate mijloacele sale de comunicaţie sunt sub control, sunt instalate microfoane acasă la el şi la farmacie. Ştim tot ceea ce spune, pe cine întâlneşte, la ce moschee merge. Evident, nu putem controla ceea ce spune în afara casei sau a magazinului.

– Anturajul?

– Are un angajat la farmacie, un laborant, un jamaican venit de puţin timp în ţara noastră. L-am verificat fără să găsim nimic. A fost în contact cu o altă „sursă" a noastră care a observat la el opinii radicale. Dar nu are niciun contact cu moscheile islamiste sau persoane suspecte. Adaug că nu are cu Bashir Memon decât relaţii profesionale. Considerăm că această pistă este moartă. Cu atât mai mult cu cât jamaicanul nu era la curent cu operaţiunea din Dubai şi nu putea fi.

– Bine, concluzionă şeful de la „6". Dosarul indică faptul că farmacistul îl utiliza pe unul dintre verii săi din Quetta pentru a transmite mesaje. Există vreun risc în această privinţă?

– Se poate merge şi pe pista asta, recunoscu Tom Atkins, dar nu avem niciun element material pentru a susţine această ipoteză. De altfel, acest văr nu juca niciun rol în cea de-a doua acţiune, cea a imamului. Informaţia era transmisă oral fratelui său de către „Shalimar" în timpul unei deplasări la Londra.

Linişte apăsătoare din nou. Pe toţi îi indispunea insistenţa lui Sir George Cornwell. Şeful de la „6" bău puţin ceai, puse la loc ceaşca şi continuă:

– Ce zice fratele lui „Shalimar" astăzi, după moartea celui din urmă?

– Pare uşurat, mărturisi Stephen Boyd. Mi-a spus că se temea pentru viaţa lui, fiindcă îl puneam să facă nişte lucruri foarte periculoase. Dar „Shalimar" nu credea în periculozitatea oamenilor din al-Qaida: trăia într-o bulă religioasă, mulţumindu-se să culeagă informaţiile care ajungeau până la el.

– Nu are nicio idee despre ce s-a întâmplat? insistă şeful de la „6".

– Niciuna, *sir*, afirmă Tom Atkins. Noi i-am spus de cazul de la Anvers.

Sir George Cornwell puse mâna pe masă şi privi gânditor la unghiile sale tăiate foarte scurt. O linişte respectuoasă îl înconjura. În cele din urmă rosti:

– Şi totuşi, aceste două operaţiuni au fost deconspirate. În ambele cazuri, adversarii au fost preveniţi asupra acţiunilor noastre. Avuseseră timp să se organizeze, ceea ce elimină o imprudenţă de ultim moment...

Îngerul trecu, zburând foarte încet. S-ar fi auzit şi respiraţia unei muşte.

Malko rupse tăcerea.

– Sir George, zise el, cred că este bine să subliniem o realitate evidentă. Cazul de la Anvers, unde ar fi trebuit să îmi pierd viaţa, s-a produs după moartea lui „Shalimar".

– Ar fi putut fi la curent cu deplasarea imamului Saiyid, îl contrazise şeful MI 6.

– Poate, recunoscu Malko, dar nu putea fi la curent cu acţiunea noastră, fiindcă se afla deja în cimitirul din Quetta.

Sir George Cornwell avu nevoie de câteva secunde să găsească o replică la această chestiune evidentă.

– Doar dacă, înainte de moarte, nu l-a prevenit pe imam că l-am pus sub supraveghere! În consecinţă, acesta din urmă ar fi putut să îşi ia măsuri.

Malko îşi permise un zâmbet.

– Teoretic, aşa e. Dar de ce „Shalimar" ar fi menţionat numele acestui imam dacă, aşa cum credeţi, îl prevenise? Este incoerent.

Din nou linişte. Uşile se închideau unele după altele.

Degeaba îşi storceau cu toţii creierul, nu vedeau falia. Şeful de la MI 6 se întoarse din nou spre Malko.

– În calitate de observator exterior, puteţi să-mi prezentaţi vreo ipoteză?

Toate privirile erau întoarse spre Malko, a cărui seriozitate şi profesionalism erau cunoscute. Deşi nu era nici american, nici britanic, câştigase de mult timp stima întregului *Espionnage Establishment*.

– *Well*, zise în cele din urmă, am examinat mai multe ipoteze, în afară de una.

Sir George Cornwell se încordă imperceptibil şi întrebă pe un ton care se voia neutru:

– Care este această ipoteză uitată?

Malko îşi răsuci de şapte ori limba în gură. Juca tare răspunzând public la această întrebare. Discuţia cu şeful MI 6 în cimitirul Highgate avusese un caracter mai curând informal.

– Ar fi posibilă o deconspirare internă? întrebă el. Este o posibilitate pe care nu am menţionat-o.

Sir George Cornwell rămase impasibil.

– Precizaţi, d-le Linge, insistă el. Ce înţelegeţi prin deconspirare internă?

Malko alese o perifrază mai puţin brutală decât cea pe care se pregătea să o spună.

– Ambele servicii ale dumneavoastră au reuşit să se infiltreze în al-Qaida, începu el, prin intermediul lui „Shalimar". De ce nu ar fi posibil şi invers?

Îngerul care se învârtea deasupra capetelor lor căzu greoi pe podea, mort de ruşine. Participanţii la şedinţă înţeleseseră perfect ceea ce vruse Malko să spună, iar lucrul acesta îi arunca într-o groază profundă. La rândul lui, Sir George Cornwell părea lovit de trăsnet. Privirea i se întunecă şi se întoarse spre Malko cu un chip împietrit.

– Insinuaţi că al-Qaida ar fi putut deturna un membru al serviciilor noastre? întrebă el pe un ton care ar fi făcut să îngheţe şi un aisberg.

– Întocmai, confirmă Malko. În opinia mea este singura ipoteză care explică totul.

– Mi se pare imposibil, zise şeful de la „6".

Privirile tuturor participanţilor se fixară asupra lui Malko, urmând a-l transforma în cenuşă. Tocmai comisese o crimă de neiertat. Vai, din punctul în care se afla, nu putea să dea maşinăria timpului înapoi.

Îşi luă inima în dinţi şi se întoarse spre directorul de la „6". Acesta din urmă părea tăiat într-un bloc de marmură.

– Sir George, zise el, o să vă reamintesc nişte chestiuni foarte urâte, dar sunt obligat să o fac. De-a lungul timpului, nu i-aţi bănuit niciodată nici pe

Burgess, nici pe Mac Lean. Elemente total britanice, formate la Oxford, de nebănuit, prin *background*, cultură... Şi totuşi, trădau amândoi în folosul Uniunii Sovietice, împotriva căreia ei trebuiau, teoretic, să lupte. Nu din spirit de aventură, ci din idealism. Credeau într-o dogmă diferită. Platon a spus că trădarea nu este decât o altă faţă a fidelităţii...

– Credeţi deci, concluzionă Sir George Cornwell, că unul dintre ai noştri a informat al-Qaida?

– Da, răspunse Malko, fiindcă este singura ipoteză care explică tot ceea ce s-a întâmplat. De asemenea, cred că, înainte de a ne continua eforturile pentru a combate ofensiva al-Qaida, trebuie să demascăm vinovatul. Altfel, ne expunem unor inconveniente severe. Ca să nu spun mai mult.

CAPITOLUL XVIII

Malko privi la feţele din jurul lui. Era evident că toţi cei care erau acolo ar fi dat orice ca să dispără. Cazul Burgess-Mac Lean, trădătorii care ridiculizaseră MI 5 forţând CIA să se distanţeze de cei mai buni aliaţi ai lor, rupând relaţia cvasifuzională între Statele Unite şi Marea Britanie, era uitat de mult timp. „Carla", cârtiţa sovietică care îi manipulase pe trădători, murise, ca şi cei doi britanici exilaţi la Moscova. Iar războiul rece era, în principiu, terminat.

Totuşi, evocarea acestui episod neplăcut deranja pe toată lumea. De mult timp, cele două servicii nu mai dezgropaseră morţii... Sir George Cornwell îşi regăsi primul sângele rece şi cuvintele:

– Credeţi că acest trădător, dacă există, este activ în continuare?

– Nu văd de ce ar fi plecat, răspunse Malko. Nimeni nu îl bănuieşte, aşa cum o arată reacţia dumneavoastră. Aşa că şade bine mersi şi aşteaptă.

– Ce?

– Următoarea ocazie de a ne face probleme.

Directorul de la MI 6 privi fereastra verzuie. Malko îl cunoştea destul pentru a şti că era în impas. La un nivel ierarhic inferior, Malko nu ar fi fost nici măcar ascultat. Dar Sir George Cornwell avea o rară

forţă de caracter şi niciun tabu. În plus, era de destul timp în Informaţii pentru a şti că nimic nu era imposibil.

– Bine, concluzionă el. Domnilor, ce credeţi? Tom?

Tom Atkins avu nevoie de mai multe secunde până să articuleze un răspuns inteligibil.

– Mărturisesc că nu am întrevăzut această ipoteză, recunoscu el. Ne cunoaştem toţi şi nu văd cine ar putea fi interesat de acest gen de trădare.

Directorul de la MI 6 îşi permise un zâmbet rece şi zise:

– Sunt mereu aceleaşi motivaţii: banii, puterea, frustrarea, sexul, orgoliul.

Văzând că se angajează în discuţii, Richard Spicer se hazardă şi el.

– Am cunoscut şi noi probleme similare, recunoscu el. Cu Aldrich Ames, o situaţie care ne-a afectat considerabil. El avea o motivaţie foarte simplă: banii. KGB îl acoperea literalmente cu aur... Sute de mii de dolari..

– Da, corectă Malko, dar Pollard, spionul israelian, acţiona din idealism. Manipulat de propriii săi prieteni...

Sir George Cornwell întrebă pe un ton grav:

– *Gentleman*, vedeţi printre agenţii voştri pe careva care este apropiat de islam sau care are mare nevoie de bani? Cred că avem un sistem de control permanent destul de eficient.

Toţi membrii celor două servicii erau sondaţi regulat asupra trecutului şi prezentului lor, iar răspunsurile lor, comparate cu precedentele. Această

metodă nu lăsa pe nimeni să scape printre ochiurile plasei.

Malko se hotărî să dea o lovitură şi mai puternică.

– *Sir*, zise el, dacă putem pleca de la ipoteza că acela pe care îl căutăm nu se află în această încăpere, avem probabil un mijloc de a-l demasca.

Declaraţia sa avu efectul unei bombe. Era sacrilegiul absolut. Toţi cei care se aflau în jurul mesei erau în funcţii înalte, cu ani de zile de serviciu onest şi loial la activ. Era ca şi cum l-ai fi bănuit pe Papă de erezie... Chiar şi Sir George Cornwell roşi uşor. Întors spre Malko, zise cu o voce caustică:

– Nu vă pot felicita pentru că nu aţi considerat că toată lumea poate fi vinovată, şi cred că această ipoteză ar trebui luată în calcul. În afara ei, nu se va mai putea face nimic, nu-i aşa?

Asistenţa păli şi mai mult. Tom Atkins îşi luă inima în dinţi pentru a exprima ceea ce gândeau cu toţii în sinea lor.

– *Sir*, zise el, luaţi în serios ipoteza emisă de Malko Linge?

Directorul de la MI 6 nu cedă.

– Trebuie să fiu realist. Cineva a trădat. Nu ne putem ascunde după deget, chiar dacă această eventualitate mă oripilează.

O tăcere lungă urmă după luarea sa de poziţie. Se trecuse la ceea ce nu se putea gândi, iar de acum înainte această situaţie trebuia controlată. Într-un sens, toţi se simţiră uşuraţi: urma să se treacă la proceduri cunoscute, cele care se utilizau pentru a demasca agenţii dubli. Doar cu o singură diferenţă, că

era vorba de o anchetă internă, iar suspecţii erau tovarăşii lor dintotdeauna...

Sir George Cornwell apăsase pe o sonerie invizibil şi secretara sa apăru, cu o rochie neagră până la glezne, guler pe gât, păr gri-albastru, fără machiaj. Nimeni nu îşi amintea exact de când era în secţie. Directorul de la „6" îi şopti câteva cuvinte la ureche şi ea ieşi imediat. Atmosfera se mai destinsese imperceptibil, dar se tensionă din nou când secretara reapăru cu mai multe foi de hârtie, împărţind câte un exemplar fiecărui participant. Malko citi textul.

Era un angajament de confidenţialitate, care interzicea participanţilor la această şedinţă să menţioneze oricui ceea ce fusese discutat aici. Chiar şi superiorilor lor... Timp de câteva clipe, nu se auzi decât scârţâitul peniţelor pe hârtie. Secretara aştepta în picioare, alături de şeful ei. Când toată lumea semnă, strânse foile, ca la şcoală, şi dispăru. Toate acestea aveau să ajungă în seiful personal al lui Sir George Cornwell. Acesta din urmă reluă cuvântul:

– În acest mod, punem capăt oricărei trăncăneli. Iar dacă, Dumnezeu să ne ferească, există o scurgere de date, îi vom găsi uşor sursa.

Un frison de oroare parcurse asistenţa. Directorul de la MI 6 se întoarse spre Tom Atkins.

– Tom, vreau să am repede lista completă a tuturor celor care cunoşteau identitatea reală a lui „Shalimar".

– *Sir*, este vorba de un număr restrâns de persoane, răspunse agentul MI 5.

– Vreau toate numele, insistă Sir George Cornwell. Chiar şi a agenţilor care se ocupă de surse.

Era secretul cel mai bine păzit din secţie. Toate numele reale ale surselor utilizate de „5" sau „6" se aflau într-un dulap blindat la al treilea etaj de la Thames Square, sub protecţia unui număr redus de veterani. Doar ei puteau pune un nume corespondent pseudonimelor fanteziste utilizate pentru prelucrarea cazurilor. Nimeni nu-şi amintea să se fi înregistrat vreodată defecţiuni în această privinţă. Bineînţeles, cei care părăseau serviciul erau urmăriţi, intervievaţi periodic. În Rusia, i-ar fi trimis în gulag... Din prudenţă, numele lor nu transpiraseră niciodată în exterior, deci nu riscau să fie contactaţi de adversari ori răpiţi.

– Bine, *Sir* George, încuviinţă Tom Atkins.

Directorul de la MI 6 continuă pe un ton calm:

– Prima treabă constă în stabilirea tuturor celor care au avut acces la pseudonimul de „Shalimar". Apoi, vom verifica pentru a găsi o falie în dosarul lor.

– Dar dacă această căutare nu dă nici un rezultat? întrebă Tom Atkins.

– În acest caz, explică şeful de la „6", va trebui găsit cel care a putut avea acces la acest nume fără să apeleze la procedura regulamentară... Poate lua ceva timp... Iată, *gentleman*. Vom avea o nouă şedinţă săptămâna următoare.

Ieşiră unul după altul în şir indian, încercând să îşi ascundă tulburarea. Faptul că şeful de la MI 6 admisese existenţa unui posibil trădător în rândurile lor le crea o stare de nesiguranţă. În forul lor interior, îi admirau curajul... În momentul în care

Malko urma să iasă ultimul, vocea lui Sir George Cornwell îl făcu să se întoarcă. Şeful de la „6" îi zâmbea, masiv, liniştit ca Turnul Londrei.

– Ce aţi zice de o masă la *Traveller's*? sugeră el. Se mănâncă destul de bine. Vom putea pălăvrăgi în linişte.

– Cu plăcere, acceptă Malko flatat.

După furtuna de mai devreme, era un gest de o rară eleganţă din partea lui Sir George Cornwell.

*

* *

Abdullah bin Khaled privi teancurile de bancnote aliniate pe biroul său. Le numărase din nou personal, după ce le primise din mâinile celui care le adusese din Belgia, Hussein al-Haarki. Acest agent era serios şi nu ar fi sustras un singur dolar pentru folosul personal. Erau destinaţi viitorilor martiri care urmau să reamintească lumii că al-Qaida exista în continuare, mai puternică, şi putea să lovească unde dorea.

Era pentru prima dată de mulţi ani când şeicul Osama scotea din comoara de război pentru a finanţa acţiuni spectaculoase. Chiar dacă acestea nu costau prea mult, trebuia totuşi să le finanţeze. Atentatele din 11 septembrie costaseră în jur de 500 000 de dolari, dar era în 2001. Caz unic. Martirii care le executaseră beneficiaseră de un efect de surpriză totală graţie lipsei de atenţie a americanilor. De atunci, toată lumea se schimbase şi numeroase bariere invizibile se ridicau în calea planurilor Jihadului. Totuşi, se puteau încă realiza acţiuni care vor marca minţile.

Exemplul cu NATO dovedea tocmai acest lucru. Şi nu costase decât puţin peste o sută de mii de euro. Abdullah bin Khaled îi dăduse chiar el banii martirului care executase această misiune şi a cărui identitate reală nu o cunoştea. Deşi atentatul fusese comis în Belgia, iar banii destinaţi campaniei al-Qaida veneau tot din Belgia, cel care îi recuperase îi adusese lui Abdullah bin Khaled pentru ca acesta să înmâneze apoi suma necesară persoanei care dusese la bun sfârşit această acţiune.

Doar Abdullah bin Khaled era în legătură cu viitorii martiri care veneau din Pakistan pentru a lupta împotriva cruciaţilor şi creştinilor. Această compartimentare fusese necesară datorită înverşunării diferitelor servicii de informaţii occidentale, din ce în ce mai aproape pe urmele lor. Era singurul care era în contact cu celulele „în conservare" implantate cam peste tot în lume şi cu cei care se autointitulau „lăncile" Islamului.

Deschise seiful şi aranjă teancurile de bani cu grijă. Nimeni altcineva nu venea în acest mic apartament din strada Rhone, iar viaţa lui liniştită nu risca să atragă atenţia autorităţilor elveţiene.

Angajat ca analist în cadrul unui fond de plasament din Emirate, Abdullah bin Khaled ducea la Geneva o viaţă aparent insipidă. Ceea ce era normal pentru un „mort"...

De fapt, acest membru al primului cerc din al-Qaida, sauditul foarte apropiat de Osama bin Laden, fugise din Afganistan împreună cu tovarăşii săi în noiembrie 2001, trăind apoi în Parachinar, în Waziristan, găzduit într-o casă mică din piatră.

La acea vreme, se ocupa deja de strângerea de fonduri şi organizarea de reţele. Doar că, din cauza trădării unui ofiţer din ISI, americanii aflaseră unde se ascundea. Slavă Domnului, în ISI erau numai trădători şi fusese prevenit discret de acest pericol. În acord cu şeicul Osama, în loc să fugă, rămăsese pe loc, fără să îşi schimbe obiceiurile. Ştiind că rachetele americane loveau noaptea, se strecura în fiecare seară într-un subsol blindat, unde rămânea până la ziuă.

Ceea ce îi salvase viaţa când o rachetă de croazieră Tomahawk pulverizase casa unde locuia împreună cu prietenii săi. Ei fuseseră omorâţi. Abdullah bin Khaled scăpase chiar înainte de sosirea soldaţilor pakistanezi veniţi să constate rezultatele loviturii. Aceştia găsiseră câţiva militanţi al-Qaida plângând lângă un cadavru carbonizat. Un militant uzbek din al-Qaida le dăduse un paşaport pe jumătate ars pe numele de Abu Moussa al-Libi, numele său de război înregistrat de CIA, care nu îi ştiuse niciodată adevărata identitate.

A doua zi, corpul carbonizat fusese îngropat sub paza militanţilor al-Qaida sosiţi călare, iar televiziunea al-Jazeera transmisese o declaraţie oficială a lui Ayman al-Zawahiri, mâna dreaptă a lui Osama bin Laden, deplângând moartea lui Abu Moussa al-Libi, un nou *shahid*, şi promiţând răzbunare.

Abdullah bin Khaled ieşise apoi din Pakistan cu un paşaport saudit cu fotografia lui şi venise în Europa. Acest document îi fusese remis pe vremuri de prinţul Turki al-Faysal, şeful *General Intelligence Department* saudit; în alb: nu avea decât să

treacă un nume şi o fotografie. Dacă era controlat paşaportul, era oricând declarat autentic de guvernul saudit, care nici nu ştia măcar cine era utilizatorul acestuia. Astfel ajunsese Abdullah bin Khaled în Elveţia sub noua sa identitate pentru a participa la cruciada 2008 a al-Qaida.

Nişte prieteni din Emirate îi făcuseră rost de un post şi era în regulă faţă de elveţieni. Măsură de securitate suplimentară: o sursă a al-Qaida în sânul serviciilor britanice. În Europa, Abdullah bin Khaled era complet izolat. Contactele cu reţelele „în conservare" se făceau fie prin mesager, fie prin SMS, venite pe un telefon neidentificabil care folosea cartele de unică folosinţă. Se temea de mijloacele tehnice americane capabile să exploateze cele mai infime indicii.

Urma să iasă la cină când un piuit slab îl anunţă că tocmai primise un SMS pe telefonul mobil. Îl descifră imediat. Mesajul nu conţinea decât un cuvânt „Foxhunt"[1], fără semnătură.

Sauditul simţi un nod în stomac: acest mesaj simplu era un semnal de alarmă. Venea de la „cârtiţa" ascunsă în serviciile britanice, recrutată în urmă cu câţiva ani. Nu putea face nimic pentru ea, dar, de acum înainte, trebuia să întrerupă orice contact care ar fi putut fi depistat.

Era o veste foarte proastă.

Ieşi din apartamentul său, coborî strada Rhone şi ajunse pe celălalt mal al lacului Leman, pentru a

[1] Vânătoare de vulpi.

expedia un alt SMS la un număr din Dubai care, la rându-i, va transmite vestea proastă şeicului Osama.

*

* *

Malko apăsă pe soneria de la nr. 115 de pe Pall Mall, o clădire austeră din piatră cenuşie pe a cărei uşă era o mică placă din alamă cu *Traveller's Club*, unul dintre cele mai selecte din Londra, la doi paşi de Piccadilly. Acolo se afla un anumit număr de aristocraţi, dintre care unii făcuseră carieră în informaţii, în timp ce administrau domenii imense şi averi considerabile. Puţini nonbritanici aveau acces acolo fiindcă, în afară de spionaj, era un club extrem de închis. Un şef de sală în frac, cu o figură alungită şi severă, deschise ceremonios uşa neagră.

– *Good evening, sir.* Cine este *gentleman*-ul pe care veniţi să îl vedeţi?

– Sir George Cornwell, anunţă Malko.

– A sosit deja, urmaţi-mă, *sir*.

Traversară mai întâi un mic salon de lectură unde câţiva domni în vârstă erau cufundaţi în revistele de vânătoare, apoi o mare sufragerie aproape goală, pentru a ajunge la un fel de fumoar cu lemnărie închisă la culoare, unde o singură masă era ocupată de directorul de la MI 6.

Acesta citea *Times* în faţa unui pahar cu vin început. Sticla era aşezată pe masă: Chateau Latour 1996. Un an bun. Şeful de la MI 6 îi întinse mâna lui Malko.

– Mulţumesc că aţi venit până aici... Puţin vin roşu, ca să vă limpeziţi gândurile?

Malko nu putea decât să accepte. Era cu adevărat un an foarte bun. Şeful de sală apăru cu un meniu la fel de gros ca o biblie. Sir George Cornwell aruncă o privire rapidă şi propuse:

– Vă sfătuiesc să luaţi meniul zilei, un excelent roastbeef cu cartofi pai. O minune. Eu iau mereu.

– Am să vă imit, aprobă Malko.

Era totuşi puţin cam încordat după şedinţa de dimineaţă. Partenerul său îşi înmuie buzele în paharul său cu Chateau Latour şi remarcă:

– Francezii fac frecvent vinuri remarcabile! Nu e de mirare că germanii îi invadează atât de des! Se pare că generalul Rommel, când, în iunie 1940, năvălea în forţă cu Panzerele spre Mediterana, s-a oprit să servească masa la *Mère Brazier*, la Lyon... A câştigat totuşi războiul.

O remarcă tipică umorului englezesc.

Aparent, şeful de la „6" rechiziţionase acest bar pentru o masă discretă şi liniştită. După ce puse jos paharul, zise pe un ton calm:

– Dragul meu Malko, ţin să vă mulţumesc!

Puţin cam surprins, Malko îi căută privirea.

– Pentru ce, Dumnezeul meu? Cred că am iscat tulburări la colaboratorii dumneavoastră.

– Într-adevăr poate, recunoscu Sir George Cornwell, dar dumneavoastră aţi avut o minte deschisă pentru a sugera o ipoteză desigur iconoclastă, dar, vai, probabilă. Nu sunt sigur că, numai între noi fiind, am fi ajuns la aceeaşi concluzie. Am fi fost, cum se zice... inhibaţi. Ceea ce este execrabil într-o meserie ca a noastră.

Malko savură lauda. Îndrăzni să întrebe:

– Dumneavoastră nu v-aţi fi gândit?

Britanicul bău încă puţin vin şi dădu din cap.

– Poate, mai târziu, dar graţie dumneavoastră vom câştiga mult timp.

– Credeţi deci în ipoteza mea?

– Am citit tot ceea ce se referea la aceste două cazuri de la plecarea dumneavoastră, explică directorul MI 6, şi am ajuns la aceeaşi concluzie ca dumneavoastră: avem în rândurile noastre o persoană periculoasă.

Nimic nu-i putea face plăcere mai mare lui Malko decât această mărturisire. Directorul MI 6 continuă în timp ce li se aşezau în faţă două farfurii de roastbeef în sânge, tranşată sub ochii lor, pe un cărucior din argint. Sir George Cornwell aşteptă ca şeful de sală să se depărteze pentru a adăuga:

– Recunoaştem mereu cu greu acest gen de lucruri, dar ele se întâmplă! Am avut o discuţie mai devreme cu ministrul de interne şi l-am informat cu privire la intenţiile mele. M-a aprobat.

Aşadar, acum ştia şi ministrul că exista o cârtiţă în sânul serviciilor britanice. Secret greu de păstrat.

– Aveţi vreo idee în privinţa modului în care se va proceda pentru a demasca această cârtiţă? întrebă Malko.

Sir George Cornwell se şterse cu grijă la gură.

– Vom declanşa o anchetă în interiorul Serviciului, zise el, dar nu mă bazez prea mult pe asta.

– De ce?

– Acest trădător este foarte şmecher... În plus, dacă ajungem la o convingere, nesusţinută cu probe

materiale, ar fi cel mai rău dintre cazurile de gen. Să înlături pe cineva fără să poţi dovedi că este cu adevărat vinovat.

– Ce preconizaţi? întrebă Malko.

Britanicul îl privi ferm hotărât.

– O vânătoare activă. Trebuie să-i întindem o cursă acestui animal dăunător pentru a-l putea înfrunta. Or mi se pare că dumneavoastră aveţi toate calităţile pentru acest gen de lucruri, plus încă una...

– Care? întrebă Malko, intrigat.

– Nu aparţineţi de Serviciile noastre, deci veţi vedea mai limpede.

Malko începu să-şi mănânce roastbeeful. Şeful MI 6 îi propunea o vânătoare de tigri în care lui i se rezervase rolul caprei.

Rol periculos, căci caprele sunt adesea sacrificate pentru a atrage tigrul.

CAPITOLUL XIX

Misiunea era dificilă, iar Malko cunoştea prea bine susceptibilitatea britanicilor; aşa că era extrem de încurcat de propunerea şefului de la MI 6. În calitate de şef de misiune al CIA, în plus şi *freelancer*, nici american, nici englez, să participe la o anchetă ultraconfidenţială care putea duce la descoperiri catastrofale, era mai mult decât delicat.

– Sir George, întrebă el, sunteţi sigur că vreţi să îmi încredinţaţi această misiune? Este foarte jenant pentru mine.

Directorul de la MI 6 îi aruncă o privire ironică.

– Dragul meu Malko, obişnuiesc să îmi asum deciziile. Aceasta este foarte bine gândită. Mai întâi, am o totală încredere în dumneavoastră. Ştiu că nu puteţi fi dumneavoastră cârtiţa. *Background*-ul vă pune la adăpost de orice bănuială.

– Mulţumesc, zise Malko flatat.

Legăturile între aristocraţii europeni erau încă solide.

– Asta nu este totul, continuă Sir George Cornwell. Fiind din afara Serviciului, veţi putea eventual să faceţi anumite investigaţii care vor rămâne secrete pentru toţi, cu excepţia mea. Am decis să supervizez direct această anchetă internă în ambele servicii, iar ministrul de interne mi-a dat aprobarea.

– Bine, încuviinţă Malko.

Înţelese că nu îl va face să se răzgândească pe directorul MI 6 în privinţa acestei decizii.

– Vă propun să ne revedem mâine seară pentru a lua masa la *Atrium*, propuse britanicul. De acum înainte, voi strânge un anumit număr de elemente. O primă listă a suspecţilor, să zicem. Veţi fi nevoit să vă prelungiţi sejurul la Londra.

– Dar Richard Spicer? Ce trebuie să-i spun?

– Nu pot exista doi anchetatori externi Serviciului. Contez pe dumneavoastră pentru a-i explica situaţia. CIA are acelaşi interes ca şi noi să descoperim acest trădător, căci schimburile noastre operaţionale sunt atât de intense, încât poate fi şi ea la fel de afectată.

Şeful de sală se apropia, împingând un cărucior cu patiserii de toate culorile.

– Un desert? propuse Sir George Cornwell.

– Mulţumesc, refuză Malko. O cafea.

Britanicii stăpâneau destule lucruri, dar în domeniul patiseriei erau încă în epoca de piatră. Deodată, în timp ce directorul de la MI 6 degusta un jeleu de un verde foarte oriental, Malko remarcă cearcănele de sub ochi şi cele două riduri mari din jurul gurii. Cazul cârtiţei îl făcuse să îmbătrânească cu zece ani.

*

* *

O duzină de bărbaţi în costume, aşezaţi pe covorul uzat şi decolorat, ascultau cu religiozitate cuvântarea imamului Zalmay Saiyid, preamărind sacrificiul recent al fratelui lor Bashir Abu Hassan,

care se aruncase în aer la Cartierul General al NATO. Pentru această rugăciune de vineri, bătrânul imam se deplasase în mare secret la Chaman, sub protecţia al-Qaida. Vibrând de emoţie, începu să acorde binecuvântarea lui Allah tuturor celor prezenţi, oameni veniţi de foarte departe pentru a participa la acest război sfânt.

Viitorii *shahid* se prosternară când el începu să recite un verset din Coran.

Imamul Zalmay Saiyid era una dintre puţinele persoane care ştiau de existenţa lor. Era secretul cel mai bine păzit al al-Qaida. Toţi cei suspectaţi că ar transmite această informaţie inamicilor lor au fost eliminaţi cu cruzime.

Predicatorul îşi termină rugăciunea: pentru el, anul 1489 din calendarul musulman trebuia să fie cel al victoriei credincioşilor împotriva evreilor şi necredincioşilor. Iar cei care ascultau urmau să aducă moartea în casele duşmanilor. Fără să poată fi descoperiţi şi fără milă.

*

* *

Dacă la prânz *Atrium* primea deseori invitaţi de marcă din MI 5, seara, sala era mult mai puţin frecventată. De fapt, doar serviciile de permanenţă mai ocupau Thames House, iar toţi directorii erau plecaţi în periferiile lor cu mai multă sau mai puţină verdeaţă. Situat în colţul străzilor Grand College Street şi Millbank, într-un imobil auster din piatră cenuşie, acest restaurant tipic britanic, la doi paşi de Westminster, oferea un cadru perfect pentru întâlnirile discrete. Cu condiţia să fie la cină.

Malko era acolo de zece minute când Sir George Cornwell sosi şi el.

– Îmi pare rău! se scuză directorul de la MI 6, am fost reţinut de ministrul de la Home Department. Este foarte neliniştit.

Şeful de sală, care îi cunoştea obiceiurile, aduse o sticlă de Chasse Spleln 1992 şi meniul. Nu erau ocupate decât trei mese. Sir George Cornwell, după ce gustă din vinul roşu, deschise un dosar subţire, albastru.

– De ieri, anunţă el, am izolat patru „suspecţi", oameni de nebănuit, dar care erau la curent cu cele două operaţiuni deconspirate. Serviciul B tocmai examinează dosarele tuturor celor care ar fi putut trăda, dar nu mă aştept la prea mare lucru. Este vorba de o măsură indispensabilă, dar formală. Instinctul îmi spune că vinovatul se află mult mai sus.

– Cine sunt cei patru suspecţi? întrebă Malko.

– Mai întâi, Henry Lovecraft, care reprezintă „6" în cadrul Grupului Antiterorist Interservicii. Are acces la toate informaţiile. Apoi, John Mulligan, ofiţerul de legătură al lui „Shalimar", şi el aflat la curent cu totul. Apoi, Barry Huntington, omologul lui Henry Lovecraft de la „5". Şi, în fine, Tom Atkins, şeful Grupului antiterorist de la „5". Ţin să subliniez că este vorba doar de cei susceptibili că ar fi transmis informaţii din simplul motiv că le deţineau. Reluând tot ce ştiam despre acest dosar, am stabilit cine sunt singurii care au avut în posesia lor informaţii legate de cele două trădări ale căror victime am fost. La Spin Boldak şi în Belgia. Dar nimic în cariera sau în *background*-ul lor nu per-

mite să fie bănuiţi. Aparţin cu toţi Serviciului de zeci de ani şi nu au comis niciodată greşeli.

Malko îşi permise un zâmbet amar.

– Adevăratul trădător este cel care, la prima vedere, este de nebănuit...

– Exact, recunoscu directorul de la MI 6. Am cerut şi să fie verificaţi funcţionarii Serviciului de surse, singurii care cunoşteau adevărata identitate a lui „Shalimar".

– Nu cred în această pistă, obiectă Malko. Dacă unul dintre ei ar fi trădat, „Shalimar" ar fi fost pur şi simplu omorât. Pe lângă aceasta, amintiţi-vă că „Shalimar", accidentat în ajun de un camion, nu s-a dus la întâlnirea de la Spin Boldak. Cârtiţa poate foarte bine *să nu* cunoască adevărata sa identitate şi să fi transmis doar informaţia privind întâlnirea dintre „Shalimar" şi oamenii noştri. Dacă „Shalimar" s-ar fi dus acolo, ar fi căzut în aceeaşi capcană. În afară de aceste patru persoane, mai sunt altele care ştiau despre întâlnirea de la Spin Boldak?

– Eu, răspunse cu o voce calmă Sir George Cornwell.

Câteva secunde de linişte. Nu mai erau decât două mese ocupate în jurul lor. Malko reluă:

– Dacă alegerea dumneavoastră este corectă, iar cârtiţa este unul din cei patru ale căror nume mi le-aţi menţionat, ştie că a fost declanşată o anchetă. Deci, nu va mai mişca şi va fi foarte dificil să o reducem la tăcere. Nu ne rămâne decât o singură cale de a demasca trădătorul: să-i descoperim motivaţia. Va trebui să studiem complet dosarele suspecţilor pentru a găsi o pistă în trecutul lor.

Sir George Cornwell schiţă un zâmbet.

– Cred că suntem pe aceeaşi lungime de undă. Iată dosarele lor privind evoluţia carierei lor de la intrarea în Serviciu.

Împinse spre Malko dosarul albastru, de unde scoase o foaie cu câteva rânduri. Malko le citi. Era un angajament de confidenţialitate, care îi interzicea să comunice oricui informaţiile din dosar. Luă stiloul şi îl semnă fără să ezite.

– Mulţumesc, aprobă directorul MI 6. Nici chiar Richard Spicer nu poate fi pus la curent. Am reuşit cu greu să obţin de la ministru aprobarea de a vă încredinţa această listă.

– Vă mulţumesc de încrederea pe care mi-o acordaţi, zise Malko. Când ne revedem?

– Mâine?

– Aici?

– Nu, prefer un restaurant indian, *Veeraswamy*. Nu riscăm să întâlnim oameni din Serviciu. Este pe Regent Street, nr. 99, cu intrare din Swallow Street. Ora opt?

– Perfect, aprobă Malko. Vă voi comunica rezultatul reflecţiilor mele.

*

* *

Întors la *Lanesborough*, Malko începuse să citească din documentele încredinţate de directorul MI 6, când sună telefonul mobil:

– Nu vă deranjez?

Avu nevoie de câteva secunde pentru a identifica apelanta.

– Gwyneth!

– Ai depăşit cu zece secunde, zise tânăra. Vei fi pedepsit!

Gwyneth Robertson, una dintre *adjunctele* lui Richard Spicer, cu care lucrase deja două cazuri la Londra. O bombă sexuală, dotată cu o excelentă educaţie, cunoştinţe enciclopedice despre felaţie şi un apetit sexual mereu ridicat. În ciuda aparenţei sale foarte şic şi foarte selecte, era capabilă să se lase răsturnată pe o masă de bucătărie fără să renunţe la aerul ei superior.

– Cum m-ai găsit? întrebă el uimit.

– L-am întâlnit pe Richard la un cocktail şi mi-a spus că eşti aici.

– Nu mai faci parte din Agenţie? o întrebă Malko mirat.

– Nu, am primit o ofertă pe care nu o puteam refuza şi am demisionat! Un *think tank* înstărit care căuta o analistă. Câştig de cinci ori mai mult decât la Agenţie! Şi, în plus, sunt înconjurată de oameni fermecători care mă trimit în cele patru colţuri ale lumii! Mă întorc din Rusia, imaginează-ţi! Şefii mei voiau să afle dacă Vladimir Putin este cu adevărat un democrat.

– Şi au plătit pentru asta?

– Foarte bine! O.K., se pare că eşti singur la Londra. Nu este nicio fată lângă tine sau sub patul tău?

– Nu, nu cred...

– Atunci, mi-ar face plăcere să te revăd. Mâine?

– Am o invitaţie la cină...

– Şi eu, cu doi senatori americani cu care fac lobby. Trebuie să mergem la *Annabel's*. Vrei să ni te alături după cina ta?

– De acord, spuse Malko. Nu o să te deranjeze?

Gwyneth Robertson pufni.

– Aşa, voi evita o tentativă de viol.

*

* *

Bărbatul care trăda era neliniştit. Mental, se pregătise mereu pentru situaţia când Serviciul va bănui existenţa unei cărţi, dar acum, când vânătoarea era declanşată, reuşea cu greu să rămână calm. Bineînţeles, nu se putea strânge nicio probă materială împotriva lui privind acţiunile din trecut, dar simple bănuieli i-ar pune capăt carierei. În cel mai bun caz. Oricum, se pregătea pentru ce era mai rău. Mai întâi, îşi anunţase noua tabără că îşi înceta orice activitate. Apoi, verificase dacă „asigurarea sa de viaţă" era în seiful de la bancă. Un paşaport belgian falsificat cu date anonime, cu fotografia sa.

Cu acest document, putea să părăsească Marea Britanie fără probleme, numai că asta însemna să-şi pună cruce la toată viaţa care îi mai rămăsese de trăit. Cunoştea soarta fugarilor: nu era niciodată de invidiat.

Pe toată durata drumului cu metroul spre casă se gândi la „contramăsuri". Fără să găsească ceva. Nu avea chef să stea singur în apartamentul său şi făcu o haltă la uriaşul pub situat la doi paşi de el. Era plin ochi, cu o mulţime compactă de bărbaţi şi femei, ghiftuiţi cu bere, care urlau pentru a se face

auziţi în hărmălaie. Se opri, în picioare, în colţul cel mai puţin zgomotos, şi îşi reluă gândurile.

*

* *

Malko înţelese imediat de ce Sir George Cornwell alesese *Veeraswamy's:* cu greu se găsea ceva mai discret. Deja, pentru a găsi intrarea din Swallow Street, trebuia să cauţi... Restaurantul era la primul etaj, aproape gol. La prânz, primea probabil turişti, dar seara era pustiu.

Directorul MI 6 sosise deja, iar inevitabila sticlă cu vin roşu se afla pe masă, începută. Comandară dintr-un meniu destul de pretenţios şi Sir George Cornwell întrebă în cele din urmă:

– Care este rezultatul analizei dumneavoastră?

Malko se pregătise pentru întrebarea al cărei răspuns era relativ simplu.

– Cele patru cariere profesionale ale acestor oameni sunt ireproşabile, zise el. O anchetă aprofundată ar permite poate descoperirea unor breşe, dar cred că aceasta nu este de competenţa mea.

– Până aici vă înţeleg, încuviinţă Sir George Cornwell. Aceasta e tot?

– Nu. Din aceşti patru oameni, unul singur are o particularitate care, din punctul meu de vedere, l-ar pune în capul listei suspecţilor.

– Cine?

– Tom Atkins. Agentul de la „5" care a fost împrumutat de „6", în 2001, şi a lucrat patru ani în Pakistan.

– De ce el?

– Pentru că în Pakistan sunt mai multe şanse de a fi „tamponat" decât la Londra. Foarte simplu. Pakistanul adăposteşte matricea terorismului islamic. Totuşi, presupun că aţi examinat deja acest punct?

Sir George Cornwell inspectă cu neîncredere farfuria care tocmai îi era pusă în faţă, un curry stropit cu sos cam dezgustător, înainte de a răspunde.

– Nu v-am comunicat integral dosarele acestor agenţi, recunoscu el. Cel al lui Tom Atkins conţine întreg debriefingul de la revenirea sa din Pakistan, precum şi toate notele şefului său de post în timpul şederii lui acolo. Plus aprecierile colegilor săi. Inutil să vă spun că nu am găsit nici cel mai mic motiv de îngrijorare.

– Mă aşteptam, oftă Malko. Ne întoarcem deci la punctul de plecare. Căci este vorba, din partea mea, de un postulat teoretic.

– Evident, recunoscu directorul MI 6.

Pentru moment, se concentrară asupra curry-ului, care, chiar şi stropit cu vin roşu, ardea ca focul. Malko se învinovăţea că raţionamentul lui nu fusese mai bun. Dar asta chiar era tot ceea ce putuse găsi. Sir George Cornwell concluzionă şi el la fel de dezamăgit:

– Voi reciti toate aceste rapoarte. Ne întâlnim peste patruzeci şi opt de ore.

Când ieşiră din *Veeraswamy*, Bentley-ul aştepta pe Swallow Street.

– Vă conduc? propuse Sir George Cornwell.

– Vreau să merg puţin, zise Malko.

Privi maşina care se depărta pe Regent Street şi opri un taxi.

– *Annabel's*, zise el. Beverley Square.

*

* *

Strâns lipit de Gwyneth Robertson pe minusculul ring de dans de la *Annabel's*, Malko regăsea cu plăcere partea cea mai uşoară a vieţii. Fosta agentă a CIA era la fel de sexy, într-o rochie neagră foarte simplă, care se ţinea în două bretele minuscule. Aparent amestecaţi printre dansatori, erau foarte cuminţi, dar, uneori, pubisul lui Gwyneth se atingea în glumă de Malko, parcă anticipând finalul serii.

Veseli şi îmbujoraţi, cei doi senatori americani, membri ai Comisiei de apărare, terminau sticla de Taittinger Comtes de Champagne, uimiţi că erau înconjuraţi de atâtea femei fermecătoare în acest club select.

– Ce fericire că eşti aici! şopti tânăra la urechea lui Malko. Altfel, trebuia să rezist până la patru dimineaţa. Se uită la mine ca la Viţelul de Aur, cel gras mai ales.

Cel gras se numea Mike Hilton, senator de Nebraska. Câteva şuviţe de păr date pe o parte, un metru patruzeci la greabăn, burtos, roşu la faţă, era un veritabil remediu contra atracţiei.

Muzica se opri şi se întoarseră la masă. Gwyneth Robertson profită pentru a anunţa, cu cel mai frumos zâmbet al ei:

– *Gentleman*, vă reamintesc că aveţi un avion foarte devreme mâine dimineaţă.

Aparent, ei erau dispuşi să îl rateze. Prudentă, tânăra americancă ceruse deja nota de plată. În timp ce semna, cei doi americani se ridicară cu regret şi îi aruncară o privire invidioasă lui Malko, care făcea pe modestul. Afară, se întoarseră spre Gwyneth Robertson.

– *Young Lady*, nu vrem să vă deranjăm! Vom lua un taxi. *It was a lovely evening*...

Imediat ce urcară în taxi, Malko chemă un al doilea. Abia înăuntru, Gwyneth Robertson zise şoferului:

– La *Lanesborough!*

Apoi, se întoarse spre Malko şi, chiar înainte ca maşina să demareze, îşi înfundă limba până la amigdalele lui.

Mereu la fel de impetuoasă.

Înflăcărarea tinerei americance adăugându-se peste acel curry de foc, Malko se încinse foarte repede. Scotocind sub rochia neagră, începu să o mângâie, provocându-i gemete de încântare şi, în dreptul lui Green Park, îi scoase pur şi simplu chiloţii.

Îşi reluară o atitudine demnă doar când trecură prin faţa portarului în tunică de la *Lanesborough*; Gwyneth Robertson îşi ţinea chiloţii în mână ca o batistă. Regăsirea urmă ritualul primei lor întâlniri, în urmă cu doi ani. Îngenuncheată pe mocheta groasă, tânăra americancă îi administră lui Malko o felaţie demnă de *finishing school* pe care o frecventase. Din proprie iniţiativă, sări apoi în pat, cu rochia ridicată pe şolduri, prosternată peste cearşafuri, cu fundul ridicat, braţele întinse în faţă.

Malko se înfipse dintr-o singură mişcare în pântecele ei foarte primitor şi întârzie aici un timp, încurajat de modul în care partenera sa îşi balansa fundul. Apoi, cuprins de propriile instincte animalice, forţă, dacă se putea spune astfel, fundul, ştiind că ea nu detesta acest tratament, inamic al drepturilor femeii, dar totuşi plăcut.

Era încă înfipt complet în ea, când Gwyneth ceru cu o voce sfârşită:

– Comandă şampanie! Mi-ai uscat gâtul...

Treizeci şi una de secunde mai târziu, un ospătar ciocăni la uşă, aducând o sticlă de Taittinger Brut Reserve. Gwyneth era tot pe pat, cu rochia ridicată peste şolduri. Ospătarul nu clipi şi anunţă cu o voce gravă:

– *Good evening*. Vreţi să desfac sticla sau doriţi să o faceţi dumneavoastră?

– O să ne ocupăm noi de ea, zise Gwyneth, în timp ce Malko întindea o bancnotă de zece lire ospătarului.

– *Thank you very much! Have a nice evening, gentleman!*[1] zise acesta, înainte de a ieşi.

Britanicii erau totuşi cu un pas înainte în privinţa uzanţelor...

După ce îşi potoli setea, Gwyneth Robertson remarcă:

– Dick mi-a spus că lucrezi într-un caz cu al-Qaida.

– Aşa este, zise Malko.

[1] Mulţumesc mult. O seară plăcută, domnule!

Avu deodată o iluminare.

– Cunoşti cumva un agent al Companiei care să fi fost la post la Islamabad între 2002 şi 2005? întrebă el.

Gwyneth Robertson lăsă să îi alunece ultimele bule de şampanie pe gât, cu fruntea încreţită de concentrare, apoi faţa i se lumină.

– Ba da, cred că da, Bob Bearden era acolo în acest interval. De ce?

– Fiindcă poate a întâlnit pe cineva de care sunt interesat.

Era un mod de a verifica informaţiile obţinute de la colegii britanici ai lui Tom Atkins.

– Ştii unde este acum?

– Nu, dar pot să aflu. Trebuie să sun pe cineva la Langley.

– Când poţi face asta?

– Mâine. Îl voi suna acasă, este mai discret. Altfel, la Agenţie vor crede Dumnezeu ştie ce. Sunt toţi paranoici.

– Contez pe tine. Este important.

Gwyneth îi expedie o privire care ar fi topit şi un aisberg.

– Atunci, va trebui să fii foarte amabil.

CAPITOLUL XX

Bărbatul care trăda coborî din metrou la Piccadilly Circus şi intră pe jos pe Shaftesbury Avenue. Era plin de lume, căci teatrele se înşirau, intercalate cu restaurante ieftine. De foarte mult timp, obişnuia să meargă la spectacol miercurea şi hotărâse să nu îşi schimbe obiceiurile, ştiind că „vânătorii cârtiţei" scrutau cele mai mărunte detalii. Aparent, viaţa de la „5" şi „6" continua ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar el ştia că o pânză de păianjen invizibilă tocmai se ţesea, în căutarea celui mai mic indiciu care să permită identificarea lui.

O luă în sus pe stradă, lăsând în dreapta Chinatown luminat de sutele de felinare din hârtie roşie, celebrând intrarea în anul Şobolanului. Trei sute de metri mai departe, ajunse la Palace, un teatru mare unde se dădea ultimul spectacol al celor de la Monty Pythons, *Spamalot*. Luă biletul de la casă şi se duse să se aşeze. Tracasat, nu reuşea să se concentreze la spectacol. Îşi impuse să aştepte o oră înainte să se ridice ca şi cum ar merge la toaletă. Numai că acum se îndreptă spre ieşirea de siguranţă care dădea spre Romilly Street, o străduţă paralelă cu Shaftesbury Avenue. Ieşi imediat şi o luă la dreapta. Nimeni. Se întoarse pe Shaftesbury Avenue şi o parcurse, traversând de Charing Cross Road, pentru a ajunge

în Soho şi a intra pe o străduţă liniştită, Neal Street, cu un magazin de haine practic la fiecare clădire. Ziua, era un cartier extrem de animat, pestriţ, unde se amestecau toate rasele. Se opri în faţa numărului 50 şi apăsă pe soneria de la apartamentul C. Uşa se deschise şi el intră după ce verifică cu o privire scurtă strada pustie în urma sa.

O femeie îl aştepta la etajul al doilea. Înaltă, cu tenul mat, foarte frumoasă, cu păr lung, negru, care îi cădea pe spate, înfăşurată într-un capot din mătase grej.

Îl îmbrăţişă rapid, dar intens.

– Nu eram sigură că poţi veni, zise ea direct.

– Am doar o oră, spuse el.

Ceea ce corespundea cu finalul spectacolului. O urmă înăuntru.

– Ţi-e foame? întrebă femeia.

– Nu.

Ea îi zâmbi şi, fără nici un cuvânt, se apropie de el. El îi dădu la o parte mătasea grej, descoperind un corp cu pielea mată, uşor parfumat, pe care începu să îl mângâie ca pe un obiect de preţ. Foarte repede, ajunseră în cameră şi făcu dragoste cu ea, fără măcar să îi mai dea jos capotul. De ani de zile, îi declanşa mereu acelaşi impuls sexual irezistibil.

Când îşi reveni, întrebă:

– Vrei să îmi dai valiza?

Femeia se ridică, îşi încheie capotul, se duse la dulap şi se întoarse cu o mică valiză maro pe care o puse pe pat, înainte de a intra în baie. Cârtiţa deschise valiza, dădu la o parte câteva lucruri, descoperind un pistolet automatic Herstall 9 mm. Îl băgă la curea, apoi închise valiza.

Se aşezară apoi pe pat pentru a pălăvrăgi. Femeia îl simţea cam încordat şi îi zise. El schiţă un zâmbet.

– Traversez un moment prost.

O jumătate de oră mai târziu se îmbrăţişară, iar el merse pe stradă până la staţia de metrou Covent Garden, la capătul James Street. Era aproximativ ora de ieşire de la teatru. Chiar dacă fusese supravegheat, agenţii de la A 4 ar zice că îl rataseră în mulţime. Prezenţa pistoletului îl liniştea. Era o posibilitate suplimentară de scăpare.

*

* *

Malko tocmai lua masa cu Gwyneth Robertson la *Dorchester*, când telefonul mobil al tinerei scoase câteva note.

Se despărţiseră pe la ora patru dimineaţa, ameţiţi de şampanie şi sex, şi ea se întorsese să doarmă la ea, în Chelsea. Pe măsură ce vorbea la telefon, Malko văzu cum i se luminează chipul. Puse mâna pe aparat şi zise în şoaptă:

– Este Bob Bearden. I-a fost transmis mesajul şi m-a sunat.

Pulsul lui Malko se acceleră. În fine, o veste bună.

– Unde este? întrebă el.

– La New York, mă sună de la el de-acasă.

La New York era opt dimineaţa şi nu era indicat să vorbească la telefon despre o chestiune atât de sensibilă.

– Ar putea veni la Londra? şopti el.

– Ce să facă?

– Aş vrea să îi pun câteva întrebări.

Ea transmise întrebarea şi se întoarse spre Malko.

– Întreabă despre ce subiect.

– Nu pot să vorbesc despre asta la telefon...

Ea reveni la interlocutorul ei, ascultând ce îi spunea şi, din nou, se întoarse spre Malko.

– Este imposibil pe moment, pleacă la Nairobi peste trei zile. Dacă vrei, se va întoarce în aproape o lună.

Malko dădu din cap.

– Prea târziu. Ar trebui să vorbesc acum cu el.

Gwyneth Robertson transmise răspunsul şi apoi îi zâmbi lui Malko, anunţându-l în glumă:

– Zice că, în acest caz, singura modalitate de a-l vedea, este să faci un salt la New York mâine.

În mod clar, interlocutorul său nu o credea. Malko nu ezită nicio secundă. Ceva îi spunea că, dacă exista o breşă în viaţa celui pe care îl considera drept suspectul nr. 1 pentru dezonoranta poziţie de cârtiţă al-Qaida, aceasta era în perioada lui în Pakistan.

– Foarte bine! zise el, întreabă-l unde şi când ne putem vedea mâine.

– La New York?

– La New York.

Îi transmise răspunsul lui Malko. Acesta se rugă în sinea lui ca fostul şef de centrală de la Islamabad să îl ia în serios. Şi să accepte să vorbească dacă ştia ceva. Erau mulţi de „dacă"...

Gwyneth se întoarse.

– Sugerează să vă întâlniţi direct la Naţiunile Unite.

– Nicio problemă. Cum îl găsesc?

Ea tocmai scria pe faţa de masă un număr de telefon. Malko îi atinse braţul şi şopti:

– Ai putea veni cu mine?

Gwyneth Robertson tresări, se gândi câteva momente şi concluzionă:

– Este imposibil! Am întâlniri importante toată ziua.

– Cu atât mai rău, se resemnă Malko. Dă-mi-l să vorbesc.

Tânăra americancă îi întinse telefonul şi Malko anunţă:

– Sunt Malko Linge. Aş fi vrut ca Gwyneth să vină cu mine, dar nu poate. Eu...

– Ştiu cine sunteţi, îl întrerupse Bob Bearden. Sunt foarte bucuros să vă cunosc. Dar de ce naiba sunteţi atât de grăbit?

– Vă voi explica. Doar o întrebare. Eraţi şeful centralei de la Islamabad între 2001 şi 2004?

– Nu, din 2000 în 2004. Era a doua şedere în ţară. Dar, dacă vreţi informaţii din această perioadă, am scris destule hârtii care se află la DR şi pe care le-aţi putea cu siguranţă consulta.

– Nu, refuză Malko. Ceea ce vreau să vă întreb nu priveşte munca dumneavoastră acolo.

– Bine, concluzionă Bob Bearden, mă bucur să vă văd mâine. Păcat că Gwyneth nu poate veni şi ea... Sunaţi-mă imediat ce ajungeţi la New York, pe telefonul mobil, concluzionă americanul.

Când închise, Malko întrebă:

– Ce face acum?

– A părăsit Agenţia pentru un post la ONU. Secretarul general a creat o nouă structură de informaţii angajând oameni din diferite servicii. Sunt cam din toate: americani, britanici, germani, francezi... Interogându-i pe foştii lor omologi, încearcă să prevadă problemele şi fac rapoarte pentru Consiliul de Securitate. Bob este foarte bine plătit şi aceasta îi permite să menţină contacte cu fostul serviciu.

– Era amantul tău?

Gwyneth Robertson se strâmbă amuzată.

– Oh, nu prea! Doar o dată. Era trist pentru că a treia soţie tocmai îl părăsise. Am luat masa împreună şi... Dar mă iubeşte mult. Ce vrei să îl întrebi?

Malko îşi puse mâna peste a ei şi mărturisi zâmbind:

– Chiar nici ţie nu îţi pot spune! Înţelegi?

– Înţeleg, zise ea. Sper că te va putea ajuta.

– Şi eu sper.

În caz contrar, cârtiţa al-Qaida din sânul Serviciilor britanice risca să îşi continue treaba subversivă bine mersi.

– Dă-mi încă puţină şampanie, ceru Gwyneth Robertson. Apoi ne ocupăm de călătoria ta.

*

* *

O bătrână căţărată pe una din băncile de lemn din exteriorul pubului *Morpeth Arms* îşi bea liniştită berea, în ciuda vântului puternic şi a temperaturii mai degrabă reci. Malko pătrunse în interior. În acest început de după-amiază, erau puţini clienţi.

Luă loc pe un taburet înalt, de-a lungul faţadei ce dădea spre Millbank. Chiar în faţă, de cealaltă parte a Tamisei, se ridica fortăreaţa futuristă care adăpostea MI 6. Nu ajunsese de cinci minute, că un BMW gri spălăcit opri în faţa pubului înainte de a vira în Ponsonby Place, lăsându-l pe Sir George Cornwell. El îi sugerase lui Malko acest loc de întâlnire practic şi mai discret decât o vizită la biroul său. De fapt, nimeni nu ştia că îi încredinţase lui Malko ancheta referitoare la cârtiţă. Directorul MI 6 luă loc în faţa acestuia din urmă şi comandă o bere.

– Aveţi noutăţi? întrebă el.

– Nu încă, recunoscu Malko, dar am nevoie de unda verde pentru a continua ancheta.

Acordul său de confidenţialitate îi interzicea să vorbească despre Tom Atkins fostului şef de la centrala CIA la Islamabad fără acordul lui Sir George Cornwell. Acesta îl ascultă pe Malko şi nu avu nevoie de mult timp pentru a accepta.

– Nu îl cunosc pe Bob Bearden, zise el, dar presupun că putem să avem încredere în el. Spuneţi-i cât mai puţin posibil. Sper că acest demers va fi util.

– Va fi, zise Malko. Într-un sens sau altul.

După o privire scurtă la ceas, directorul MI 6 cobora deja de pe taburet fără să se fi atins de bere.

– Succes! îi ură el la plecare.

Malko îl văzu urcând în BMW-ul care se îndepărtă înspre Westminster.

*

* *

Malko opri taxiul la colţul străzii 46 şi Premiere Avenue. La treizeci de metri de uriaşa clădire plată a Naţiunilor Unite ridicată pe malul lui East River. Din întâmplare, vremea la New York era aproape convenabilă, cu cerul albastru, dar un vânt glacial mătura Premier Avenue. Malko îşi ridică gulerul paltonului de vigonie şi îşi scoase telefonul mobil. Era abia zece şi jumătate. Zborul British Airways sosise la fix.

În afară de Gwyneth Robertson, o singură persoană ştia că el se afla la New York: directorul MI 6. Bob Bearden răspunse la a doua sonerie, aşteptând probabil apelul lui Malko.

– Am ajuns, anunţă acesta. Sunt chiar în faţa clădirii.

– O.K., răspunse americanul. O să vin să vă iau de la intrare. Câştigăm timp. Ştiţi unde este intrarea?

– Ştiu, confirmă Malko.

Cinci minute mai târziu, văzu un mustăcios corpolent apărând din spatele paznicilor în albastru care supravegheau intrarea în „templu" şi făcându-i un semn vesel. Bob Bearden avea aerul unui tip bine, cu început de chelie, privire vioaie şi mustaţă grizonată. Nu se putu abţine să nu arunce o privire senzuală unei negrese înalte, cu un fund uimitor, care tocmai se dezbrăca de palton lângă ei.

– Frumos animal! rosti el printre dinţi.

Cel puţin, nu era rasist. Este adevărat că afroamericanca nu inspira dezgust...

– Mulţumesc de primire, zise Malko.

Bob Bearden se întoarse cu un zâmbet.

– Presupun că, dacă aţi sărit în primul avion, este ceva important... Veniţi, mergem la barul delegaţilor. La această oră este linişte.

Ajunseră la al doilea etaj pentru a se aşeza la o masă ce domina East River, care se vedea prin imensa fereastră. Mocheta verde amortiza zgomotul paşilor şi o ospătăriţă indiană le aduse cafele şi gustări. Într-un colţ, trei secretare pălăvrăgeau la un ceai. Barul delegaţilor era terenul de vânătoare favorit al personalului auxiliar de la ONU, aflat în căutarea unui amant sau a unui soţ diplomat.

– *So*, întrebă Bob Bearden, ce vreţi să aflaţi?

Malko hotărâse să nu piardă timpul.

– Aţi cunoscut un anume Tom Atkins, de la MI 6, în timpul şederii dumneavoastră la Islamabad?

Ex-agentul CIA nu ezită.

– Tom, bineînţeles. Era un tovarăş bun. Chiar eu, la început, l-am învăţat anumite chestii. Fusese mutat la „6" recent şi nu se prea descurca.

– L-aţi cunoscut bine?

Americanul zâmbi.

– Da şi nu. Pe planul muncii nu prea, fiindcă nu făceam amândoi aceleaşi lucruri. Eu aveam misiunea de a recruta oameni din ISI, pentru a afla ce se întâmpla la pakistanezi. Era destul de uşor. Era suficient să îi umfli cu scotch şi dolari... Degeaba, nu erau întotdeauna de încredere.

– Şi el?

– A făcut mai multe chestii. Mai întâi, mergea frecvent să întâlnească o sursă la Peshawar pentru a încerca să obţină informaţii despre bin Laden. La acea vreme, era o nebunie: toate serviciile cumpărau la preţuri de aur tot ce putea furniza detalii

despre al-Qaida. Era în Bazar un indian, comerciant de covoare, care îşi făcea şi testicule din aur. Se cumpărau teancuri de documente găsite în fostele ascunzători, chiar şi obiecte, fotografii. Toată lumea vindea ceva la Peshawar. Era suficient să ai rupii.

– Aveţi o idee despre oamenii pe care îi întâlnea acolo?

– Nu, nu prea, probabil anumiţi clienţi ai noştri. Dar sunt sigur că a făcut rapoarte despre fiecare expediţie. Cum fac şi cei de la noi. Trebuie să fie pe undeva pe la „6".

– Probabil, aprobă Malko. Ce gen de om era acesta?

– Oh, un tip foarte simpatic, *straight*, serios în ceea ce făcea. Nu consuma alcool, ceva rar la un irlandez.

– Este irlandez?

Americanul făcu un gest evaziv.

– Oh, nu direct! Prin bunicul lui, care a fost omorât în evenimentele din 1916. Cum şi eu am venit din Belfast acum foarte mult timp, ne-am simpatizat reciproc.

– Avea simpatii faţă de IRA?

– Nu, nu cred, nu am discutat niciodată. Ştiţi, ne vedeam la Clubul ONU pentru a petrece seara, mergeam la petreceri unii la ceilalţi. Odată, ne-am revăzut chiar la Peshawar. Nu prea ieşea, totuşi nu era taciturn. Era un tip care citea mult. Părea fascinat de istoria Irlandei.

Malko ciuli urechea.

– Mai avea rude acolo?

– Nu. Tatăl său murise de cancer, iar mama sa emigrase în Australia, unde se recăsătorise.

O uşă închisă. Malko insistă:

– Aveţi vreo idee asupra modului în care se înţelegea cu colegii săi?

– Îl detesta pe şeful postului, zise candid americanul. Îmi vorbea frecvent despre asta. Îl numea *arrogant prick*[1]. Spunea că era încarnarea protestantului imperialist. Genul de tip care îi ura pe irlandezi şi pe „coloraţi".

Uite, îşi zise Malko, asta nu era menţionat în dosarul dat de Sir George Cornwell, dar nici nu înainta cu ceva... Îl lăsă pe Bob Bearden să comande o a doua cafea şi atacă din alt unghi.

– Ştiaţi că „6" îl însărcinase să demaşte anturajul lui Abdul Qadeer Khan?

Fostul agent CIA îl privi tăios.

– Aţi avut acces la dosarul său... Era o chestiune foarte „închisă". Mi-a vorbit despre asta sub jurământul secretului, pentru că eram colegi, dar nici măcar şeful meu de la post nu cunoştea. Iar Tom Atkins considera că nu i se făcuse un cadou prin asta...

– De ce?

– Nu aţi auzit despre cazul Nina Aziz?

– Ba da, zise Malko, era prin 1998, cred.

– *Right*, nu eram încă acolo, dar am găsit un întreg dosar. Britanicii trebuie să aibă mai mult, fiindcă era una din operaţiunilor lor. O „tamponaseră" pe această pakistaneză, fiica unui ofiţer care lucra la programul nuclear militar pakistanez,

[1] Prost arogant.

la Kahutra. ISI nu a agreat asta şi s-a găsit capul acestei Nina Aziz undeva pe dealurile din Margalla. Oficial, fusese asasinată de un hoţ care s-a spânzurat apoi în celulă... Pakistanezii devin feroci când le sunt atinse micile secrete...

– Tom Atkins v-a vorbit despre ancheta lui?

Bob Bearden izbucni în râs.

– Oh, nu era o anchetă. Doar o tentativă de demascare. Care nu a reuşit. În cele din urmă, i-a fost retras dosarul pentru că ISI protestase.

Malko citise într-adevăr asta în raportul privind activităţile agentului MI 6. Începea să se întrebe dacă nu cumva venise degeaba la New York. În mod evident, interlocutorul său nu îi ascundea nimic, dar era probabil o pistă falsă.

Bob Bearden îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Dacă mi-aţi spune ce anume căutaţi, poate aş putea să vă ajut...

Era exact ceea ce Malko nu putea spune. Minţi.

– Nu ştiu exact, pretinse el. Încerc doar să stabilesc profilul psihologic al lui Tom Atkins.

Ex-agentul CIA îl privi plin de ironie.

– *Well*, dacă nu aţi fi prieten cu Gwyneth, m-aş întoarce în birou... *You are pulling my leg!* Dumneavoastră, un şef de misiune al Agenţiei, lucrând pentru serviciul de securitate al „6"! Nu prea face parte din metodele britanicilor...

– Este adevărat, recunoscu Malko, dar sunt şi excepţii. V-am spus, de la început, că nu vă pot spune totul pentru moment...

Americanul ridică uşor din umeri.

– O.K. *I buy that*. Ce altceva vreţi să ştiţi? Am impresia că v-am spus tot ceea ce ştiam.

– Eraţi celibatar la Islamabad?

– Da. Sunt mereu între două mariaje. De ce?

– Şi Tom Atkins?

– La fel. Dar el agăţa mai puţin ca mine. Totuşi, cu fizicul său, nu ar fi avut probleme. Dar era un tip rezervat, chiar timid. Totuşi, la cocktailuri nu ducea lipsă. Era de-ajuns o seară la Clubul ONU pentru a pleca de acolo cu o frumoasă secretară...

– A avut multe aventuri cât s-a aflat acolo?

De această dată, simţi o încordare imperceptibilă la interlocutorul său.

– Chiar este de folos anchetei dumneavoastră?

Malko zâmbi.

– Bob, ştiţi bine că nu se ştie niciodată dinainte, în meseria noastră. Dacă ştiţi ceva, spuneţi-mi.

Privirea lui Bob Bearden rătăci un timp spre East River, apoi zise:

– *Well*, nu trebuie niciodată să ştie că am vorbit cu dumneavoastră. În timpul sejurului său, Tom a avut o poveste fierbinte cu o pakistaneză. O fată minunată, de altfel.

Malko simţi cum îi creşte pulsul. Acest lucru nu era menţionat în dosarul lui Tom Atkins. Poate că nu venise degeaba la New York.

CAPITOLUL XXI

În faţa ezitării vizibile a lui Bob Bearden, Malko insistă:

– Nu vă simţiţi vinovat! Este vorba de o anchetă vitală.

Fostul agent al CIA chemă ospătăriţa şi comandă un Bloody Mary. Malko îl simţea foarte încurcat.

– Am impresia că mă port ca un *motherfucker*, zise americanul printre dinţi. Nu îmi place să vorbesc despre aventurile camarazilor mei. Fiindcă este vorba de o chestie sexuală, nu de una de spionaj. O ştiu. Am asistat la debutul poveştii.

Malko stătea ca pe jar, având senzaţia că este la pescuit cu năvodul şi a prins un peşte foarte, foarte mare...

– Nu faceţi nimic rău, îl asigură el. Anchetez în folosul ambelor servicii în legătură cu un caz foarte grav. Tot ceea ce pot afla mă va ajuta, îmi va permite să închid o uşă.

– O.K., oftă Bob Bearden. Într-o seară, era un dineu la Clubul ONU la Islamabad. La ora opt. O chestie semioficială, pentru a mulţumi ISI că ne-a predat doi membri ai al-Qaida pe care îi ţinea în rezervă de câteva luni. Maiorul Amrullah Saleh îşi reprezenta serviciul. Era ceva de genul unui ofiţer

de legătură. Un tip înalt, foarte frumos, un Penjabi, un seducător. În seara aceea, venise cu soţia sa Tarika, pe care o cunoşteam deja. Venea frecvent la cocktailuri, încercând să „tamponeze" străini. Era, oficial, reprezentant pe relaţii publice al programului nuclear civil pakistanez şi oferea informaţii total aiurea, dar în realitate lucra pentru ISI. Mereu în sari mulat, machiată ca regina din Saba! Trăsături minunate, o frumuseţe clasică. La acel dineu erau doi britanici: Tom Atkins şi şeful său de post, şi patru de la staţia noastră, dintre care două femei. Acolo l-am văzut practic pe Tom transformându-se! Trebuie spus că stătea în faţa Tarikei şi aceasta îi făcea – ca şi tuturor – ochi dulci, cu priviri înfierbântate, mimici senzuale, ca în filmele indiene. Numărul ei obişnuit, doar că Tom o întâlnea pentru prima dată şi a picat în plasă ca un adolescent.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Nimic, într-o primă fază. Cuplul Saleh a plecat destul de repede. Îmi amintesc, ea avea un sari purpuriu, care îi sublinia bustul şi fundul într-un mod incredibil de provocator.

Bob Bearden se întrerupse pentru a bea din Bloody Mary, încă afectat de emoţia evocării acestui dineu datând totuşi de mulţi ani.

– Noi am rămas să bem un pahar la Club, după plecarea lor, continuă el, iar Tom mi-a pus o grămadă de întrebări despre Tarika. I-am răspuns, punându-l în gardă. Voia neapărat să o revadă. Atunci, i-am explicat două lucruri: mai întâi, că nu te culcai cu o pakistaneză decât cu riscul de a avea mari necazuri. Şi cu atât mai puţin soţia unui ofiţer ISI.

Care nu ar ezita să pună să fie omorât de către bandiţi dacă ar bănui că îi curtează soţia. Şi, în Pakistan, curtare înseamnă chiar şi o privire ceva mai insistentă.

– A ţinut cont de asta?

Fostul agent al CIA dădu din cap.

– Nu, l-am revăzut câteva zile mai târziu, într-un salon de la hotel *Marriott*, unul din terenurile de vânătoare favorite ale Tarikei Saleh, stând de vorbă cu ea.

– V-a vorbit despre asta?

– Nu.

– După părerea dumneavoastră, şeful lui de la post era la curent?

– Cu siguranţă, nu. Nu aveau nicio intimitate şi se detestau.

– A mai fost şi altceva?

– Două sau trei luni mai târziu, l-am întâlnit pe Tom Atkins la Clubul ONU. La bar! El, care nu bea niciodată! Am luat un scotch împreună şi mi-a mărturisit, în cele din urmă. Reuşise să o seducă pe Tarika Saleh! Cum locuia singur într-o casă din sectorul F. 7, fusese relativ uşor de realizat. Angajaţii săi filipinezi se duceau devreme la culcare.

– Şi şeful său de post?

– Nu era tot timpul în spatele lui. De altfel, nu prea ieşea, concentrându-se asupra hârtiilor şi analizelor. Era suficient ca Tom Atkins să nu întocmească rapoarte...

– Şi pakistanezii?

Bob Bearden zâmbi ironic.

– Asta este o altă poveste. Bineînţeles, casa era periodic „deratizată" de către serviciul tehnic al postului. Doar că pakistanezii aveau şi alte metode de a-l urmări. Pe scurt, conform celor spuse de el în seara aceea, după câteva întâlniri, frumoasa Tarika a dispărut!

– Ce s-a întâmplat?

– Nu a aflat imediat. Era delicat să întrebi, dar câteva luni mai târziu au circulat zvonuri în Islamabad că soţul ei o repudiase din cauza purtării sale necuviincioase.

– Nimeni nu a făcut legătura între Tom Atkins şi această repudiere?

– Nimeni. Cred că, în afară de mine, nu a mai vorbit nimănui. În acea seară era cu adevărat supărat!

– Ce s-a întâmplat cu această Tarika?

– Nu ştiu.

– Şi soţul ei?

– A fost mutat. Nu s-a mai auzit vorbindu-se despre el. Gradul său nu era atât de important ca să fie de interes.

– Când aţi vorbit cu Tom Atkins, în acea seară, nu ştia?

– Nu, era neliniştit. După obiceiul ţării, în caz de infidelitate, avea de ales între a fi arsă de vie sau lapidată...

– După acea seară, Tom Atkins nu v-a mai vorbit niciodată?

– Niciodată. A trebuit să se împace cu gândul. Iată tot ceea ce ştiu. (Se uită la ceas). Am un *meeting*, dar, dacă vreţi, putem merge la cină diseară. Am timp liber.

– Sunteţi drăguţ, recunoscu Malko, dar iau avionul înapoi spre Londra în seara aceasta. O ultimă întrebare: cum se face că soţul Tarikei Saleh nu a căutat să se răzbune pe Tom Atkins?

– Era delicat. Tom făcea parte din „6". Cred că superiorii săi l-au sfătuit să renunţe.

Bob Bearden chemă ospătăriţa şi concluzionă:

– Sper că într-o zi îmi veţi spune despre ce este vorba.

– Vă promit, jură Malko.

Nu mai avea nimic de făcut la New York. Din nefericire, toate avioanele spre Europa decolau seara. Urma să se odihnească câteva ore la *San Regis*.

*

* *

Avionul Boeing 777 al British Airways zbura spre nord-est la 35 000 de picioare înălţime fără nicio zdruncinătură. Malko cinase şi, fiindcă nu îi era somn – moţăise după-amiază – , recitea dosarul lui Tom Atkins. Îl cunoştea acum pe dinafară. Un lucru era sigur: nicăieri nu era menţionată aventura pe care agentul MI 5 detaşat la Islamabad la MI 6 o avusese cu Tarika Saleh. Britanicul reuşise ca şefii şi colegii săi să nu afle nimic. Cum la acea vreme, aparţinând de „5", fusese detaşat la „6", poate că era o situaţie confuză a birocraţiei.

Bineînţeles, din relatarea lui Bob Bearden nu se putea trage nicio concluzie cu privire la identificarea lui drept cârtiţă. Că avusese o aventură amoroasă cu soţia unui ofiţer ISI nu era ceva reprobabil. Cum spusese Bob Bearden, nu era decât o poveste

de sex! Totuşi, şeful de post al lui Tom Atkins, dacă ar fi aflat de asta, ar fi cerut cu siguranţă rechemarea lui Tom Atkins la Londra.

Aceasta dovedea, în orice caz, că cele mai bune servicii de securitate au breşe.

Singurul mod de a merge mai departe era să dea de urma cuplului Saleh. Doar pentru a elimina definitiv şi această opţiune. Faptul de a o fi sedus pe soţia unuia dintre omologii săi pakistanezi nu făcea din Tom Atkins un trădător.

Sir George Cornwell urma să fie dezamăgit, iar vânătoarea cărţii risca să pornească din nou de la zero.

*

* *

Sir George Cornwell avea figura lui de zile proaste. Obrajii scobiţi, privirea îngrijorată şi umerii uşor aplecaţi. După ce îl instală pe Malko pe canapeaua roşie din biroul său, anunţă de la început:

– Oamenii din serviciul de surse sunt în afara cauzei. Celelalte anchete sunt în curs, dar nu sper prea mare lucru. Am găsit acasă la Barry Huntington un DVD cu o decapitare, dar a putut oferi o explicaţie: îi fusese oferit de un coleg de la noi care îl cumpărase chiar el dintr-o piaţă din Bagdad. A confirmat.

– Nimic nou în privinţa laborantului jamaican de la farmacia Memon, care ar avea convingeri radicale?

– Nimic, mărturisi cu regret directorul MI 6. De altfel, dacă ar fi putut, teoretic, juca un rol în cazul de la Spin Boldak, nu avea cum şi în cazul Anvers.

– Nu putem bănui că această cărtiţă i-ar fi transmis informaţii pe care să le retransmită către al-Qaida? întrebă Malko, făcând pe avocatul diavolului.

– Nu, îl asigură ferm Sir George Cornwell, era deja sub o atentă supraveghere.

– Pe scurt, concluzionă Malko, suntem într-un punct mort?

– Exact! recunoscu şeful MI 6. Şi presiunile sunt tot mai intense. După cazul NATO, trebuie să ne aşteptăm la o altă acţiune. Nu l-am identificat încă pe bărbatul alb care a contribuit la reuşita acestei operaţiuni.

Malko îi întinse raportul pe care îl redactase imediat după coborârea din avion, scriindu-l din prudenţă chiar el pe calculatorul său.

– Veţi vedea, zise el, nu am găsit mare lucru. Poate că dumneavoastră aveţi mijloacele să aprofundaţi ceva mai mult.

Prezentă pe scurt descoperirile modeste şi se scuză: decalajul orar. Visa la un pat ca un câine la os.

O jumătate de oră mai târziu, întors la *Lanesborough*, adormea.

*

* *

Malko dormea atât de profund, încât nu avu timp să îşi ia telefonul decât după ce acesta nu mai suna. Ascultă mesajul. Sir George Cornwell îi cerea să îi dea urgent telefon. Ceea ce şi făcu.

– Cred că aţi pus mâna pe o pepită! anunţă directorul MI 6. Vă aştept la biroul meu.

Malko îşi privi Breitlingul. Patru şi jumătate. La ora cinci, un taxi îl lăsă la intrarea nordică în MI 6. Îl conduseră imediat la biroul directorului. Privirea lui Sir George Cornwell nu mai era atât de stinsă. Era chiar neobişnuit de strălucitoare.

– Maiorul Amrullah Saleh nu mai face parte din ISI, anunţă el.

În sine, nu era o veste bulversantă. Malko îşi zise că excitarea vizibilă a interlocutorului său avea un alt motiv. Acesta continuă cu o întrebare:

– Aţi auzit vorbindu-se de un general pakistanez pe nume Javed Nasir?

– Nu, recunoscu Malko.

– A fost directorul ISI după Hamid Gul. Era un islamist pur, care purta o barbă lungă, cenuşie şi, chiar atunci când conducea ISI, propăvăduia ideologia islamică în public. Or Amrullah Saleh fusese angajat în ISI la recomandarea sa! Era unul dintre protejaţii săi.

– Ce s-a întâmplat cu generalul?

– Preşedintele Pervez Musharraf l-a destituit după ce a aflat de legăturile sale strânse cu al-Qaida.

– *Himmel!* rosti Malko printre dinţi.

– Aşteptaţi! continuă directorul de la MI 6. Amrullah Saleh nu a fost dat afară din ISI din cauza aventurii soţiei sale, ci pentru că era considerat drept un element prea apropiat de mişcarea islamistă radicală!

Se opri şi bău un pahar cu apă.

Nu era deloc aceeaşi poveste. Tom Atkins avusese o aventură amoroasă cu soţia unui simpatizant

al al-Qaida. Aceasta putea să deschidă toate ipotezele.

Malko sări imediat.

– Ce s-a întâmplat cu Amrullah Saleh? A fost arestat?

Sir George Cornwell zâmbi cu indulgenţă şi zise:

– A dispărut chiar înainte de a fi arestat, în timp ce era consemnat în cazarma lui. Asta se întâmpla acum trei ani. De atunci nu a mai fost văzut.

– Pakistanezii nu au nicio idee despre locul unde se află? întrebă Malko sceptic.

Directorul MI 6 zâmbi depăşit.

– Oficial, nu. Oficios, spun că a fost semnalat în Waziristan-nord, cu oameni ai al-Qaida: nu o să vă reamintesc dumneavoastră că ISI este plin de islamişti radicali care i-au umplut de arme şi bani pe cei mai extremişti *mudjahidins* în timpul războiului din Afganistan împotriva ruşilor. Şi astăzi, ISI şi al-Qaida au destule legături, care nu se ştie niciodată dacă sunt de încredere.

– Cum aţi obţinut aceste informaţii?

– Am alertat postul de la Islamabad, punând accentul pe maiorul Saleh. Ei nu cunosc nici măcar numele de Tom Atkins.

– Şi Tarika, soţia maiorului Saleh, cu ea ce s-a întâmplat?

– S-a întors pentru o perioadă la familia ei, în Lahore, conform pakistanezilor; apoi a dispărut şi ea. Tot ISI, care încerca să dea de urma soţului ei, susţine acest lucru. Familia ei pretinde că nu ştie unde se află. Sub protecţia secretului. Conform unei

surse a noastre din ISI care a auzit despre „purtarea urâtă" a Tarikei Saleh, părinţii ei ar fi putut să o ardă de vie şi să o îngroape în curtea lor.

– Este credibil?

– Da, recunoscu britanicul, dar nu este sigur...

Malko se trezise de-a binelea. Ceea ce nu era, la prima vedere, decât o aventură amoroasă exotică căpăta o semnificaţie complet diferită. Tom Atkins, agent britanic, avea ca amantă soţia unui simpatizant al-Qaida. Acest lucru merita aprofundat, chiar dacă, la acea vreme, Tom Atkins putea să nu fi ştiut de convingerile secrete ale maiorului Saleh.

Încă o dată, nu trebuia să se ambaleze. Când Tom Atkins îl întâlnise pe maiorul Saleh, era unul dintre omologii săi. Cele două chestiuni puteau foarte bine să nu aibă nicio legătură.

– Este normal, întrebă el, ca în dosarul lui Tom Atkins să nu se facă nicio menţiune referitoare la aventura lui cu Tarika Saleh?

– Nu, bineînţeles că nu, admise directorul de la MI 6. Este un *security gap*. În plus, cum el nu a spus nimic, ar fi trebuit efectuată o anchetă aprofundată la faţa locului. Ceea ce, la acea vreme, nu se justifica.

– Pe scurt, concluzionă Malko, nu văd decât o soluţie: să îl întrebăm pe Tom Atkins despre această poveste.

– Nu sunt de acord, răspunse şeful de la MI 6. Suntem în căutarea unei cârtiţe. Iar Tom Atkins poate fi cârtiţa. Dacă îl abordăm direct, ne va „aburi". Nu avem nimic concret de reproşat, în afară de o scurtă relaţie de care nu a menţionat la

serviciul de securitate internă. Aceasta merită o sancţiune disciplinară şi o amânare în carieră. Nimic mai mult...

– Atunci ar trebui găsită această femeie, sugeră Malko. Ea este cheia.

– Întreg postul de la Islamabad este deja în căutarea sa, ca şi a soţului ei, sau fostul soţ, zise Sir George Cornwell. Am trimis oameni în Lahore, la familia ei. Un agent al ISI cooperează cu noi. Până la ce punct, nu ştiu.

– Eu ce fac? întrebă Malko.

Sir George Cornwell zâmbi.

– Pentru moment, vă faceţi. Dar poate că voi avea foarte repede nevoie de dumneavoastră. Fiindcă vreau să prind această cârtiţă. Pentru moment, aţi scos la iveală singura pistă pe care o avem. Vreau să o urmăm până la capăt.

CAPITOLUL XXII

Patru zile trecuseră de la întoarcerea lui Malko de la New York. Nu avusese decât discuţii telefonice cu Sir George Cornwell pentru a-l ţine la curent cu ultimele evoluţii. Ancheta poliţiei belgiene în cazul de la Anvers şi al atentatului de la NATO nu avansase câtuşi de puţin. Cei trei tineri din Hoboken care montaseră maşina-capcană de raliu erau în continuare liberi şi difuzarea portretului-robot al tinerei care trăsese în Malko nu dăduse nici ea niciun rezultat. Din contră, mai multe site-uri islamiste comentau despre o acţiune spectaculoasă îndreptată împotriva Marii Britanii.

Măsurile aparente, total ineficace, destinate să liniştească populaţia, fuseseră întărite. În ceea ce privea vânătoarea cârtiţei, aceasta părea a fi într-un punct mort. Nimic concret nu fusese descoperit în privinţa suspecţilor, şi era de aşteptat posibilitatea întinderii unei curse pentru a se încerca identificarea trădătorului.

Bineînţeles, rolul jucat de Malko în această vânătoare era necunoscut de toţi, cu excepţia lui Sir George Cornwell şi a ministrului de interne. Malko începea să se plictisească. Desigur, compania lui Gwyneth Robertson îl ajuta să omoare timpul, dar tânăra avea ocupaţia ei şi nu o văzuse decât de două ori de la întoarcerea din New York.

Telefonul mobil sună când urca pe Sloane Street şi, văzând apărând numărul lui Sir George Cornwell, pulsul îi crescu.

– Vă aştept să bem un ceai, anunţă directorul de la MI 6. Cred că am veşti interesante.

Malko nu avea decât să urce într-un taxi. Hotărâse să se întoarcă în Austria dacă nu apăreau noutăţi. Directorul de la MI 6 îl întâmpină cu căldura sa obişnuită şi anunţă imediat:

– Am dat de urma lui Tarika Saleh!

– Unde este? întrebă Malko. Cum aţi făcut?

– Echipa de la Islamabad a fost superbă! afirmă directorul de la MI 6. Iar sursa noastră din ISI le-a dat o mână de ajutor serioasă. La Lahore au descoperit adevărul.

– Care este acesta?

Sir George Cornwell deschise dosarul din faţa lui.

– Au reuşit să discute cu mama femeii, care le-a confirmat că, în 2003, fiica sa avusese o aventură cu Tom Atkins. Soţul ei a aflat, iar Tarika s-a refugiat la familia ei în apropiere de Lahore şi s-a ascuns la nişte veri. Apoi, soţul ei ar fi repudiat-o. În acelaşi moment, s-a produs un fapt foarte important. Noul director al ISI a descoperit că maiorul Saleh aparţinea unei reţele secrete în sânul ISI, care se subordona fostului său şef, generalul-locotenent Javed Nasir, extremistul pro-al-Qaida. După cum v-am spus, Amrullah Saleh a fost reţinut într-o cazarmă şi a dispărut. Conform spuselor soţiei sale, s-a alăturat al-Qaidei şi a luptat în Afganistan şi Irak, alături de jihadişti. Ar fi fost ucis aproape de

Khost, în timpul unui bombardament american, dar nu sunt foarte siguri.

– Şi Tarika Saleh, amanta lui Tom Atkins?

Directorul MI 6 scoase din dosar un plic gol şi îl întinse lui Malko. Adresa, scrisă în engleză, era pe numele de Nassira Fawaz, în Lahore. Avea lipite timbre britanice. Malko îl întoarse şi văzu un rând scris pe verso, cu cerneală verde: exp. Tarika Fawaz, 50 Neal Street, London WCI.

– Fosta amantă a lui Tom Atkins trăieşte la Londra de trei ani! anunţă triumfător directorul MI 6. Şi-a reluat numele de domnişoară, ca să nu mai poată fi legată de soţul ei. În privinţa legăturilor ei cu Tom Atkins, nimeni nu are habar.

– Ce face la Londra? întrebă Malko.

– A venit ca studentă, cu o viză ce poate fi reînnoită iar acum lucrează la Harrod's, la *Food Hall*, în raionul de „Ceaiuri". De ieri, am cerut celor de la „5" să îi pună telefonul sub ascultare, dar nu am legat cererea mea de cazul cârtiţei. Mulţumită dumneavoastră i-am dat de urmă.

Malko îşi înmuie buzele în ceaşca de ceai, încercând să îşi păstreze mintea limpede.

– Oamenii dumneavoastră din Islamabad au făcut o treabă minunată, recunoscu el, dar nu avem mare lucru împotriva lui Tom Atkins. Mai întâi, ştiu dacă se mai vede cu Tarika?

– Nu încă, recunoscu britanicul, dar suntem la începutul acestei anchete. O vom afla, oricum.

– Bineînţeles, recunoscu Malko. Să presupunem că Tom Atkins a regăsit-o şi au reluat legătura, dar nu înseamnă că trădează.

– Nu, bineînţeles.

– Poate că a vrut să ascundă această legătură pentru a nu stârni neliniște, chiar dacă nu are să-și reproșeze nimic pe plan profesional.

– Este adevărat, confirmă directorul de la MI 6. Sunt încă multe întrebări nerezolvate.

– Cea mai importantă este motivul, sublinie Malko. De ce ar trăda acest om în favoarea al-Qaidei? Nu a manifestat niciodată simpatie pentru această cauză, iar femeia pe care poate o iubește în continuare a fost repudiată de soțul ei, un islamist convins.

– Dacă Tom Atkins este cârtița, se teme și va înceta, provizoriu, orice relație cu această femeie.

– Exact, recunoscu Sir George Cornwell, dar este primul lucru de făcut. Cu foarte multă prudență. De acum va fi ușor, fiindcă știm totul despre această femeie.

– Nu avem nimic despre modul în care lucrează cu al-Qaida, dacă el este, acceptă Malko, și nu va recunoaște nimic, desigur. Este un profesionist. Grăbindu-ne, riscăm să ne trezim în impas. Își va mărturisi legătura cu Tarika Saleh, va fi neutralizat, dar ce facem mai departe? Nici nu avem cu ce să îl aducem la tribunal. În Marea Britanie, nu este un delict să întreții relații amoroase cu o pakistaneză. Riscă doar să fie pensionat din oficiu.

Directorul de la MI 6 nu răspunse. Malko îl simțea convins. Făcuse un pas uriaș, dar se aflau totuși în impas.

– Aveți vreo idee? întrebă britanicul.

Malko se eschivă de la un răspuns direct.

– Este încă prea devreme. Poate din interceptări, vom afla mai multe despre relațiile și activi-

tăţile lor... Atât timp cât nu cunoaştem motivaţiile lui Tom Atkins, dacă el e cel care trădează, nu putem face nimic. Apoi, este ceva care îmi scapă. Dacă Tom Atkins este cârtiţa, are nevoie să transmită informaţiile. Poate că prin intermediul acestei femei, dar trebuie aflat cum. Aţi putut „vizita" apartamentul ei?

– Nu încă. A2 din cadrul „5" se ocupă. Este o chestiune de zile.

– Să aşteptăm, concluzionă Malko. Şi să nu ne grăbim.

– Al-Qaida nu aşteaptă, zise Sir George Cornwell. Lucrează. Protejaţi de cârtiţa lor.

*

* *

Tom Atkins îşi găsise treptat liniştea spirituală. Timp de mai multe zile, dormise foarte prost, trezindu-se tresărind, crezând că aude zgomote anormale. La Thames House, făcea un efort colosal pentru a părea foarte normal. Nu mai fuseseră alte şedinţe cu privire la scurgerile de informaţii din cadrul serviciului şi avea impresia că, puţin câte puţin, cazul căpăta tot mai puţină importanţă. Se mai întâmplase deja la alte servicii. Când nu găseau nimic, renunţau. Degeaba căutase pe feţele colegilor săi o privire sau o expresie neobişnuită, nu găsea nimic şi se liniştea. Ştia totuşi că nu era decât ceva provizoriu, căci într-un viitor apropiat va fi obligat să îşi asume anumite riscuri.

Doar dacă, dintr-un motiv oficial, era mutat într-un alt departament... Ceea ce ar însemna că era bănuit fără să aibă probe.

Înviorat, îşi zise că în seara asta o va vizita pe femeia pe care o iubea cu pasiune de ani de zile şi de care nu se putea lipsi. Îi intrase în minte şi el nu mai rezista. De-a lungul anilor, devenise sclavul acestei pasiuni. Ştiind, în plus, că viaţa ei era în mâinile lui. Dacă ar fi răspunzător de moartea ei, nu ar putea supravieţui.

*

* *

O negresă în uniforma auxiliarilor din poliţie însărcinaţi cu parcările stătea în faţa restaurantului *Penjab*, la intrarea din Neal Street. Chiar în faţă, la nr. 50, se afla un furgon alb cu sigla HDM pe laterale, un lanţ de magazine de materiale hi-fi. Doi bărbaţi ieşiră, ducând o cutie grea. Unul dintre ei se apropie de interfonul de la 50 şi apelă. Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise. Un trecător apropiat ar fi avut impresia că li s-a deschis din interior, în timp ce unul dintre livratori băgase în încuietoare o cheie confecţionată în atelierele de la MI 5 după o amprentă luată noaptea trecută. Cei doi intrară în imobil după ce unul dintre ei transmise un scurt *„we proceed"* în microfon celor din serviciul de protecţie. Agenţii erau postaţi la fiecare capăt al Neal Street, în cazul improbabil în care Tarika Fawaz s-ar fi întors pe neaşteptate. Ipoteză cu atât mai puţin credibilă, cu cât o altă echipă de la „5" supraveghea *Food Hall* de la Harrod's.

Cei doi livratori ieşiră după câteva minute şi plecară cu furgonul.

*

* *

Era miercuri, ziua de teatru a lui Tom Atkins. Şi ziua în care o vedea pe Tarika. Luase bilet prin secretara sa la *The Lord of the Rings*, la Teatrul Regal. Începutul reprezentaţiei fiind la 19.30, plecase de la Thames House cu o oră mai devreme. Chiar dacă ştia că îşi asumă un risc, nu se putea abţine să nu meargă la această întâlnire.

Ca de obicei, părăsi teatrul la mai puţin de o oră de la ridicarea cortinei şi se duse spre ieşirea de siguranţă. Cu inima bătând puternic. Neal Street era pustie. Deşi ştia că agenţii de la A 4 erau foarte şmecheri, aceasta îl liniştea. Uşa de la 50 se deschise, abia ce sunase. Ca de fiecare dată, Tarika îl aştepta în pragul uşii. Contrar obiceiului, în taior negru, foarte machiată, cu ciorapi, pantofi, cu o cămaşă din dantelă neagră pe sub taior.

– Scuză-mă, zise ea, nu am avut timp să mă schimb. Ţi-e foame?

Punea mereu aceeaşi întrebare. Tom Atkins o privi, infinit mai sexy decât în ţinutele de casă, şi-o imagină la Harrod's, pândită de bărbaţii atraşi de această splendidă brunetă care semăna cu reclama la un parfum oriental. Fu invadat de un impuls sexual irezistibil.

Tarika nu avu timp să deschidă gura. Sărise deja pe ea, desfăcându-i taiorul, pentru a i-l da jos. O sărută sălbatic, apucându-i sânii, încercând să îi ridice fusta neagră.

Antrenată de această violenţă, Tarika îi răspunse la sărut, îi dădu jos haina, îi desfăcu cravata, cureaua. Fără să îşi dea seama prea bine cum, ajunseră pe pat. Ea, dezbrăcată, cu sânii ieşind din sutien, cu fusta ridicată peste coapsele lungi.

Tom Atkins îi smulse slipul negru, îi depărtă coapsele şi se înfipse în ea cu toată greutatea. Ridicându-i apoi picioarele în sus, pentru a o penetra mai bine.

Tarika gemea, scotea exclamaţii, îi zgâria ceafa, gâfâia cu gura deschisă. Când el se eliberă în ea cu un geamăt sălbatic, îl muşcă de buză. Apoi, se prăbuşiră gură lângă gură, el fiind încă înfipt în ea.

El murmură;

– Te iubesc!

– Şi eu te iubesc, murmură ea, la rându-i.

Rămaseră tăcuţi, unul peste altul. Apoi, Tom Atkins se lăsă pe o parte, apoi pe spate. De mult timp nu mai făcuse dragoste cu asemenea intensitate, cu atâta pasiune.

– Noutăţi? întrebă pakistaneza.

– Nu, zise el, poate se va aranja.

Fără să creadă prea mult ceea ce spunea.

– Şi dacă mărturiseai totul? sugeră ea.

El zâmbi amar.

– Ştii ce s-ar întâmpla...

Ea nu răspunse.

Tom Atkins se scutură şi zise:

– Trebuie să îmi spui dacă remarci ceva neobişnuit. Nu ştiu dacă ei au aflat despre tine şi nu cred, dar nu se ştie niciodată.

El o cuprinse în braţe, apoi se ridicară şi merseră în sufragerie. Tarika se duse în bucătărie şi se întoarse cu Coca-Cola. Stătură un timp îndelungat fără să vorbească mare lucru, apoi Tom se uită la ceas.

– Trebuie să plec.

La intrare, se îmbrăţişară îndelung, pasional. Aproape cu disperare.

Neal Street era la fel de pustie. Tom Atkins se grăbi spre staţia Covent Garden, întrebându-se ce îi rezervă viitorul.

*

* *

De această dată, şedinţa avea loc în sala de deasupra biroului lui Sir George Cornwell, la sediul MI 6. Erau de faţă Malko, directorul de la „6" şi doi agenţi de la MI 5, cărora Malko nu le fusese prezentat. Aceştia aduseseră un DVD pe care directorul de la „6" îl introduse în cititor.

– Priviţi bine, i se adresă el lui Malko.

Filmul nu era de bună calitate, dar îl recunoscură uşor pe Tom Atkins, primit de o femeie brunetă în taior închis la culoare. Apoi, îmbrăţişarea lor pasională, şi cuplul dispăru din câmpul vizual. Înregistrate de la distanţă, se auzeau gemete, oftaturi şi şuşoteli. Câteva minute mai târziu, Tom Atkins şi femeia brunetă reapărură şi se instalară în sufragerie.

Acolo au rămas până la plecarea agentului MI 5.

Nimeni nu scosese un cuvânt. Sir George Cornwell îi dădu afară pe cei doi agenţi de la MI 5 care nu deschiseseră gura.

– Cum aţi obţinut acest document? întrebă Malko.

– Am înlocuit televizorul cu un altul, identic, cu o cameră în interior, care filmează la comandă...

– De acum, ştim că Tom Atkins este în continuare îndrăgostit de amanta sa, concluzionă Malko, că o vede în secret, dar asta nu înseamnă că este cârtiţa.

– Este adevărat, recunoscu Sir George Cornwell, ne trebuie altceva, o dovadă. Sau ne putem asuma riscul de a-l aresta şi a încerca să-l facem să cedeze.

– Dacă eşuăm, nu vom afla niciodată adevărul.

– Trebuie s-o rezolvăm, răcni directorul MI 6, altfel voi fi obligat să spun adevărul celor de la Langley. Cu toate consecinţele posibile. Aveţi o idee mai bună?

– Da. Poate că există posibilitatea de a-i întinde o cursă. Presupun că supravegherea Tarikăi se face sub numele ei de domnişoară?

– Da, bineînţeles.

– Aranjaţi în aşa fel încât Tom Atkins să afle. Nu ar trebui să fie prea dificil. Poate că asta îl va face să comită o greşeală.

– Putem încerca, recunoscu directorul MI 6. Poate chiar să nu reacţioneze şi să fugă.

– Nu este urmărit?

– Este un agent experimentat... Dacă vrea să evite filajul, o face. Şi chiar, eventual, să părăsească ţara. Poate că are acte false.

– Nu este cea mai bună soluţie, recunoscu Malko, dar cel puţin, în acest caz, vom scăpa de cârtiţă; dacă nu mişcă, înseamnă că nu este vinovat decât de ascunderea relaţiei.

– Bine, o să încercăm astfel, concluzionă Sir George Cornwell.

Îşi turnă ceai şi învârti încet linguriţa în ceaşcă pentru a topi zahărul, ridicând după aceea capul.

– Ceva îmi scapă în această poveste. Tom Atkins nu are profilul unui trădător. Această femeie nu pare o islamistă radicală. Se îmbracă normal. Nu

am găsit nimic compromiţător în apartamentul ei. Scrisorile de la familia ei sunt la fel de normale.

– Ştiu, zise Malko. Ne lipseşte o piesă din puzzle.

*

* *

Bob Bearden se simţea prost de la întâlnirea ciudată cu Malko Linge, prietenul Gwynethei Robertson. Se acuza că vorbise prea mult şi se temea de o manevră încurcată a celor de la MI 5 împotriva agentului său.

Sunând la centrala de la Londra, unde avea prieteni, nu avusese probleme în a găsi numărul de acasă al lui Tom Atkins, la Londra. Era ora şapte seara, miezul nopţii la Londra, şi se decise să sune.

O voce de bărbat răspunse imediat.

– Tom?

– *Yes, who's calling?*

– *The Phantom of the Post!* spuse Bob Bearden râzând.

– Bob!

– Ei, a venit şi momentul să te sun!

– Eşti la Londra?

– Nu, la New York.

– Şi mă suni! Ce se întâmplă?

– Acum câteva zile am primit o vizită curioasă, zise Bob Bearden. Am hotărât că ar fi mai bine să-ţi spun...

CAPITOLUL XXIII

Food Halls din marele magazin Harrod's e situat imediat după *Egyptian Hall*, un spaţiu rezervat luxului, care avea suprafaţa unui oraş de mărime medie. O înlănţuire de camere imense unde se găsea tot ce era de mâncare şi de băut, de la caviar Beluga de 500 de lire[1] kilogramul la simplul espresso oferit pentru modica sumă de şapte lire[2]. În ciuda acestor preţuri demenţiale, *Food Halls* nu duceau lipsă de clienţi niciodată.

Malko venise la Harrod's pentru a vedea cu ce semăna amanta lui Tom Atkins, misterioasa Tarika de care britanicul părea îndrăgostit nebuneşte. Poate legătura sa secretă cu al-Qaida. Îi plăcea mult să îşi facă o părere personală şi nu vorbise nici măcar cu Sir George Cornwell despre această vizită.

Ieşind din *Egyptian Hall*, dădu peste standul de ceaiuri, chiar pe stânga. Cutii din fier aliniate pe douăzeci de metri, săculeţi de toate culorile. O mulţime de vânzători, coafaţi cu capişoane albe cu bandă verde, aranjau ceaiurile venite din cele patru colţuri ale lumii. Malko nu văzu la început pe nimeni care să semene cu tânăra pakistaneză văzută în

[1] 7 000 euro.

[2] 9 euro.

filmul prezentat de directorul MI 6. Trebui să aştepte aproape douăzeci de minute să o vadă apărând de după o uşă din capătul raionului. Nu purta capişon, iar părul lung negru îi cădea în cascadă pe umeri. Era îmbrăcată într-un taior negru, lăsând să se întrevadă o bluză de muselină asortată, cocoţată pe pantofi cu tocuri, cu picioarele strânse în ciorapi negri. Frumoasă şi sexy, dar totuşi cu o expresie tristă.

Malko înţelese rolul ei: superviza şi trata clienţii dificili, cu un zâmbet şi o ţinută distante.

Nu vru să întârzie, chiar dacă ea nu îl văzuse niciodată. Se temea de instinctul femeilor. Frumuseţea ei trebuia să atragă mulţi bărbaţi la acest raion, dar risca să se simtă un interes diferit din partea lui. Ceva mai târziu, mergând pe Sloane Street, îşi zise că Tarika chiar nu avea aerul unei islamiste.

Misterul se adâncea.

Şi dacă era doar o poveste de dragoste ceva mai complicată între pakistaneză şi agentul MI 5? Neavând nimic de-a face cu trădarea. În acest caz, totul trebuia reluat de la zero. Era cufundat de gânduri, când telefonul sună. Recunoscu instantaneu vocea lui Sir George Cornwell.

– Ce aţi zice de un pahar la *Atrium*, pe la opt? Sunt ceva noutăţi. Am un dineu oficial după aceea.

*

* *

Tom Atkins pretextase că studiază un dosar mare trimis de Scotland Yard, despre noile implantări ale moscheilor radicale la Londra, pentru a se închide în birou toată ziua. De la discuţia din ajun

cu Bob Bearden, îşi sufoca furia. Niciodată nu s-ar fi gândit că acest şef de misiune al CIA ar avea autorizaţia să ancheteze în legătură cu el!

Ceea ce implica multe lucruri deloc liniştitoare.

Mai întâi, era bănuit drept cârtiţă. Apoi, se cunoştea probabil de existenţa Tarikăi. Bineînţeles, nu era sigur că MI 6 putea ajunge până la ea, dar trebuia să integreze şi această posibilitate în planurile sale de viitor. Dacă avea un viitor... De acum înainte se aştepta în fiecare secundă să fie interpelat. Tarika nu ştia încă ce se petrecea şi trebuia să o anunţe cu orice risc şi să îi dea instrucţiuni.

Mai întâi, să scape de telefonul anonim care funcţiona cu cartele de zece lire sterline pe care îl folosea pentru a asigura legătura prin SMS cu al-Qaida. Singurul lucru care o putea incrimina.

Apoi, trebuia să ia o decizie în ceea ce îl privea. Un lucru era sigur: cariera sa de cârtiţă era încheiată şi, într-un sens, se simţea uşurat. Pentru prima dată de mult timp, putea întrezări un viitor cu Tarika. Dar avea destule obstacole de trecut înainte ca acest viitor idilic şi nesigur să capete o formă.

Se opri din citit: literele îi dansau în faţa ochilor. Furia îl sufoca. Ar fi vrut să strângă între mâinile sale puternice gâtul bărbatului care îi scotocise în viaţa privată. Fără intervenţia acestuia, avea o şansă minusculă să scape. De acum înainte, era o cursă contracronometru. Trebuia să părăsească Anglia, să dispară într-o primă fază, să se refugieze acolo unde colegii săi nu ar putea veni să îl caute.

Închise dosarul. Decizia era luată. Urma să fugă, dar înainte trebuia să-şi regleze conturile. În

punctul în care se afla, aceasta nu schimba mare lucru. De acum, orice ar fi făcut ar fi fost un paria pentru țară și pentru colegii săi. Cu atât mai mult trebuia să facă ceea ce își dorea cel mai mult.

Închise dosarul, coborî un etaj și îl înapoie secretarei după ce semnă în registru. Nu era decât ora patru, dar nu mai putea suporta să rămână o secundă în plus. Îl salută pe funcționarul de pază din Thorney Street și plecă pe jos spre stația de metrou Pimlico. Nici măcar nu se întoarse. Pentru moment, puțin conta dacă era urmărit.

O jumătate de oră mai târziu, ieși la stația Knightbridge și porni spre Harrod's pe jos. Trebui să aștepte vreo zece minute până ce Tarika să iasă de după ușa ei. Nu venise să o vadă decât foarte rar. Privirile lor se întâlniră și o văzu crispându-se. Foarte natural, se apropie de tejghea și ajunseră față în față.

– Ce se întâmplă? întrebă tânăra pakistaneză cu ochii plini de îngrijorare.

– Te-au descoperit, șopti agentul MI 5. Lucrurile nu vor întârzia să se miște, deci trebuie să reacționez.

– Adică?

– O să plec înainte să fiu prins în plasă.

– Și eu?

Era cu adevărat un țipăt disperat! Tom Atkins aproape că cedă. Cu gâtul uscat, promise:

– Ne vom regăsi curând. Știi cum să dai de mine. Și eu. Dar, înainte de toate, aruncă telefonul gri. După aceea, ești liniștită, nu ți se poate reproșa nimic.

Rămaseră faţă în faţă, separaţi de tejgheaua din lemn în aromele de ceai. Ar fi dat orice ca să o ia în braţe. Îi vedea buzele tremurând şi bănuia că se lupta din răsputeri să nu se prăbuşească. Puse mâna pe tejghea şi, fugitiv, ea i-o acoperi cu a sa. Îi văzu buzele mişcându-se şi citi pe ele.

– *Take care!*[3]

– *I love you*, zise el, după care se îndepărtă fără să se întoarcă.

Afară, avea loc o manifestaţie zgomotoasă a militanţilor pentru protecţia animalelor care încercuiau magazinul, încadraţi de poliţişti blazaţi.

*

* *

Sir George Cornwell avea tot mai mult aerul unui bâtlan neurastenic. Ţinuta lui sobră îi accentua tristeţea. Abia se aşeză pe bancheta din colţul cel mai întunecat de la *Atrium*, că îi zise lui Malko cu o voce încordată:

– Intuiţia dumneavoastră era bună! Tom Atkins este cârtiţa al-Qaida.

– Aţi strâns probele? întrebă Malko, în timp ce directorul MI 6 comandă un Porto.

El avea deja votcă.

– În această dimineaţă, explică britanicul, o echipă de la Diviziunea A2 a intrat la el acasă.

– Era prima dată?

– Nu, dar de această dată au mers cu mijloace mai sofisticate şi au găsit ceva.

3 Ai grijă!

– Ce?

– Un pistolet automatic Herstall 9 mm încărcat. Numărul de serie a fost şters. Se afla sub o scândură a planşeului şi a fost nevoie de un detector de metale pentru a-l descoperi. Lângă acest pistolet se afla şi un paşaport belgian pe numele Gustav van Boeningen. Fotografia este a lui Tom Atkins.

– De unde este paşaportul?

– Nu ştim, dar este perfect. Cred că aşa îl prindem.

Malko, din punctul său de vedere, considera că probele erau cam subţiri, dar nu discută.

– Ce contaţi să faceţi? întrebă el.

– Să îl arestăm mâine dimineaţă în zori; ca şi pe amanta sa, Tarika Fawaz. Apoi, nu mai rămâne decât să îi facem să mărturisească.

– Şi dacă nu recunosc?

Directorul de la MI 6 ridică uşor din umeri.

– Va fi concediat şi, oricum, neutralizat. Vom putea respira mai bine. Rezultatul se datorează perspicacităţii dumneavoastră şi deplasării la New York. Imediat ce această anchetă va fi trimisă la finalizare, vă voi cere să faceţi o nouă expediţie în Pakistan, în colaborare cu postul nostru de la Islamabad, pentru a încerca să contracarăm planurile al-Qaida. Acum trebuie să plec.

Malko îl privi plecând, uşor aplecat. Ceva îl deranja, dar nu ştia exact ce anume. Oricum, nu putea fi mai regalist decât regele! Ancheta sa asupra cărţii se terminase. Resimţea un fel de vid şi se grăbi să o sune pe Gwyneth Robertson.

– Pică bine! zise tânăra americancă, voiam să te sun.

– Eşti liberă pentru cină?

– O să mă eliberez, zise ea, dar nu prea devreme. Pe la ora nouă şi jumătate. Trec să te iau de la *Lanesborough*.

*

* *

De această dată, Tom Atkins reperase echipa de la A2. Un cuplu tânăr într-o maşină oprită, care flirtau. Mai erau desigur şi alţii. Acum, nu îi păsa. Stinse lumina şi se aplecă în mijlocul camerei, ridicând cu un cuţit de tăiat hârtie lama parchetului care proteja seiful. Luă pistoletul, paşaportul şi două mii de lire sterling. Începând de acum, nu se mai putea folosi de cărţile lui de credit. Apoi, aprinse din nou lumina şi se aşeză în faţa televizorului fără să se uite. O jumătate de oră mai târziu, după ce se destinse, îşi luă paltonul şi ieşi, mergând la staţia de metrou Kentish Town. Urcă într-un vagon în direcţia Highbury. Desigur, urmărit.

Când ieşi la Highbury, era încordat. Era o staţie pe care o cunoştea ca pe propriul buzunar, unde se întâlneau trei linii de metrou, la două nivele diferite. Coborî, apoi aşteptă pe peron. Trecând pe sub o arcadă, dădeai la linia vecină. O garnitură sosi. Tom Atkins numără în gând secundele şi urcă exact în momentul în care uşile se închideau. Imposibil pentru urmăritori să facă la fel. Coborî după trei staţii, la Oxford Circus, şi chemă un taxi.

Înainte de a părăsi Marea Britanie, avea un ultim lucru de făcut.

*

* *

Malko băuse deja două pahare de votcă, când Gwyneth Robertson apăru la intrarea în *Library*, barul de la *Lanesborough*. Dându-şi jos paltonul lung din piele neagră, apăru într-un costum Prada foarte sexy, galben canar.

– Comandă-mi puţină şampanie! zise ea. Ziua a fost dură.

Trei minute mai târziu, îşi înmuia buzele într-un pahar de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1998. Scoase un oftat satisfăcut şi se întoarse spre Malko cu ochii ei de un albastru porţelan.

– Unde mă duci să mâncăm?

– La Chelsea. Un *steak house* „in". Apropo, de ce voiai să mă vezi?

Tânăra americancă ezită puţin înainte de a spune.

– Am primit un telefon de la Bob.

Malko simţi cum vine catastrofa, dar încercă să întoarcă sorţii.

– Are noutăţi?

– Nu, dar regretă că ţi-a vorbit de amicul său Tom Atkins.

– Nu a zis nimic rău, protestă Malko.

– Desigur, zise Gwyneth Robertson, dar se simte vinovat. Este un tip foarte scrupulos. Aşa că l-a sunat pe Tom!

– *Oh my God!* oftă Malko.

Se blestema că nu îi explicase fostului agent al CIA adevăratul motiv al anchetei sale. Degeaba, nici măcar nu avea dreptul.

Văzând expresia lui Malko, Gwyneth întrebă imediat:

– Este grav?

– Mai mult. Este o catastrofă. Trebuie să anunţ pe cineva.

Găsi în memoria telefonului numărul lui Sir George Cornwell şi îl formă, sperând ca directorul de la MI 6 să poată răspunde. Degeaba, dădu peste mesageria vocală. Malko forţă norocul şi lăsă un mesaj, cerând să fie reapelat de urgenţă.

– Să mergem să mâncăm! decise el.

*

* *

Tom Atkins coborî în faţă la *Hilton*, intră acolo pentru a ieşi imediat, ocolind apoi pe jos Hyde Park Corner pentru a ajunge la *Lanesborough*. Intră la recepţie şi anunţă:

– Îl caut pe dl Malko Linge, zise el. Camera nr. 1127.

– Ah, l-am văzut plecând spre bar, *sir*, zise recepţionistul.

– Mulţumesc, spuse agentul de la MI 5, plecând spre bar.

Doar că, în loc să o ia la stânga, merse drept şi se instală în fundul salonului de unde putea supraveghea intrarea în bar.

Nu avea decât să aştepte. Apoi, odată terminată treaba, va merge spre gara Saint-Pancras pentru a se îmbarca pe Eurostar, acolo unde erau mai puţine controale. Nu vor întârzia să se îngrijoreze de lipsa lui. Un membru din conducerea MI 5 ca el trebuia să fie mereu de găsit.

*

* *

Malko încerca să nu se gândească la ceea ce îi spusese Gwyneth Robertson, ajutând-o să îmbrace paltonul. Abia aştepta ca Sir George Cornwell să îl sune pentru a declanşa contramăsurile necesare.

Gwyneth şi cu el traversară holul şi ieşiră sub portal, salutaţi de uşier.

– Taxi, *sir*?

– Vă rog, zise Malko.

Urma să urce în taxiul care sosea din colţul dinspre Hyde Park când zări o siluetă care ieşea din hotel. Un bărbat înalt, înfăşurat într-un impermeabil. Într-o fracţiune de secundă, îl recunoscu pe Tom Atkins. Şi, în altă fracţiune de secundă, ştiu de ce se afla acolo. Gwyneth Robertson tocmai urca în taxi, uşierul de la *Lanesborough* ţinându-i portiera deschisă.

Malko înaintă spre agentul de la MI 5. Acesta din urmă se oprise. Mâna dreaptă băgată în buzunarul impermeabilului apăru, ţinând un pistolet automatic negru pe care îl îndreptă spre Malko. Părea perfect calm, iar privirea lui nu o căuta pe a lui Malko, dar era fixată acolo unde ţintea. Malko nici nu încercă să discute. La ce bun? O auzi pe Gwyneth strigându-l şi îşi încordă toţi muşchii în clipa în care arătătorul lui Tom Atkins apăsa pe trăgaciul pistoletului automat.

CAPITOLUL XXIV

Avu loc o detonare uşoară, amestecată în hărmălaia circulaţiei. Malko, cu toţi muşchii încordaţi, se miră timp de o fracţiune de secundă că nu resimte nicio durere. Totuşi, pistoletul lui Tom Atkins era îndreptat spre pieptul lui, la doi metri distanţă. Era prea întuneric ca să poată distinge clar trăsăturile agentului de la MI 5. Îi văzu mâna crispându-se şi se produse o a doua detonare, la fel de slabă ca prima. Atunci, Malko realiză că arma trăgea gloanţe oarbe!

Deja Tom Atkins, care ajunsese la aceeaşi concluzie, îşi băgase arma la loc şi se îndepărta cu paşi mari spre Bromptom Road. Când uşierul se întoarse spre Malko, britanicul era deja departe. Toată scena durase mai puţin de un minut. Încă şocat, Malko urcă în taxi, interpelat imediat de Gwyneth Robertson.

– Nu mai voiai să vii? zise ea supărată.

El chiar nu avea chef de râs şi tânăra îi remarcă paloarea.

– Ceva nu e bine?

– Ba da, ba da. Doar am întâlnit un prieten.

Nu era autorizat să îi vorbească despre Tom Atkins.

Încă sub şocul de a-şi vedea moartea de foarte aproape, Malko puse mâna pe genunchiul înfăşurat

în nailon al Gwynethei, iar acest simplu contact îi ridică moralul. Tânăra depărtă uşor picioarele, ca pentru a-l încuraja.

Malko era tulburat. Nu doar de faptul că fusese aproape de moarte. Până atunci păstrase o imagine favorabilă a lui Tom Atkins. Or acum trebuia să admită că se înşelase. Agentul detaşat la „6" era cârtiţa pe care încerca să o demaşte.

În timp ce aşteptau la barul de la *Bedford Arms*, telefonul sună în cele din urmă.

– M-aţi sunat? întrebă directorul de la MI 6.

– Exact, confirmă Malko, dar ceea ce voiam să vă spun este deja caduc. Acum e chiar mai rău.

Când îi relată lui Sir George Cornwell incidentul cu Tom Atkins, directorul de la MI 6 zise imediat:

– Întâmplător, oamenii de la A 2 au înlocuit cartuşele pistoletului Herstall al lui Tom Atkins cu cartuşe oarbe. Au făcut bine.

Frumoasă litotă. Fără această precauţie, Malko ar fi fost mort sau grav rănit.

– Într-un fel, şi nenorocirea e bună la ceva, concluzionă britanicul. Acum avem ceva precis să îi reproşăm lui Tom Atkins. O tentativă de crimă. Cred că va încerca să părăsească teritoriul. O să anunţ imediat toate posturile de control de la frontiere. Dacă se întâmplă ceva în seara aceasta, vă anunţ.

– Mulţumesc, zise Malko.

Masa lor era gata şi se instalară. Admirând figura senzuală a lui Gwyneth Robertson, Malko simţi cum nodul de plumb care îi apăsa pe stomac începe să se dizolve.

– Te doresc, zise el.

*
* *

Un punct roşu începu să clipească pe ecranul calculatorului sergentului Brian Artwood, instalat în biroul său din sticlă de la poliţia de frontieră, de la gara internaţională din Saint-Pancras. Punctul roşu a fost înlocuit de un singur cuvânt: ALERT. Ceea ce însemna că bărbatul care tocmai îi întinsese paşaportul era obiectul unei interdicţii de ieşire de pe teritoriul britanic.

Sergentul tastă pe calculator numele deţinătorului paşaportului, apoi, după câteva clipe, i-l înapoie cu un zâmbet. Tom Atkins puse paşaportul în buzunar, cu biletul de Bruxelles. Era ultima plecare din acea seară. Urma să urce în vagonul 18 când doi bărbaţi îl încadrară.

– *Mister van Beoningen?*

– *Yes*.

Agentul de la MI 5 ştia deja, dar nu avu nicio reacţie. Unul dintre bărbaţi îi arătă o legitimaţie de la Scotland Yard.

– Puteţi veni cu noi pentru un control al identităţii?

Plecară toţi trei spre capătul gării, în timp ce Eurostarul de Bruxelles demara.

*
* *

Interogatoriul se derula într-un subsol de la Thames House situat chiar sub *Atrium*. De la miezul nopţii, agenţi de securitate de la MI 5, în prezenţa unui membru al Special Branch din Scotland

Yard, îl interogau pe Tom Atkins. Era deja ora cinci dimineaţa. Într-un birou de la parter, Malko aştepta în compania lui Barry Huntington, reprezentantul de la „5" al Grupului Antiterorist Interservicii. Ochii lui de un albastru profund în mod obişnuit păreau spălăciţi. Băuse aproape o jumătate de duzină de ceşti cu cafea. Un agent MI 5 intră în cameră şi se aplecă la urechea lui. Barry Huntington se întoarse spre Malko.

– Nu vrea să spună nimic. Aţi accepta o confruntare? Aveţi dreptul, fiindcă a tras în dumneavoastră. Dacă reuşiţi să îl faceţi să vorbească...

– Vreau, zise Malko, dar cu o condiţie: să fiu singur cu el.

Intimitate cu totul relativă, camera fiind dotată cu un geam cu oglindă şi căptuşită cu microfoane şi camere.

– Acest om a încercat să vă omoare ieri seară, obiectă Barry Huntington. Nu este încătuşat şi are o forţă fizică mare. Vă asumaţi un risc serios.

– Este problema mea, zise Malko. Cred că nu pot obţine ceva de la el decât faţă în faţă. Dacă refuzaţi, mă duc să mă culc. Nu mai sunt de niciun folos.

Gwyneth Robertson se culcase în camera lui de la *Lanesborough* şi îl aştepta. În cele din urmă, după o consfătuire scurtă între cei doi agenţi ai MI 5, Barry Huntington îi zise lui Malko:

– Foarte bine, veniţi. Sper că totul va decurge bine.

*

* *

Tom Atkins era aşezat pe un scaun metalic, în spatele mesei, cu mâinile în faţă. I se scosese cravata şi haina, iar umerii săi păreau şi mai largi. Odată ce uşa se închise, Malko se aşeză în faţa lui, de cealaltă parte a mesei. Fără să declanşeze nici cea mai mică reacţie din partea agentului MI 5. El trebuia să înceapă.

– Tom, zise el, ne cunoaştem puţin şi nu am nimic cu dumneavoastră. Chiar dacă aţi vrut să mă ucideţi ieri-seară. Ştiu că aţi trădat în favoarea al-Qaida. Am făcut verificări asupra dumneavoastră la solicitarea lui Sir George Cornwell şi vă cunosc ceva mai bine. Aş vrea să înţeleg... Nu aţi trecut de cealaltă parte. Nu v-aţi convertit la islam. Atunci, de ce aţi schimbat tabăra?

Tom Atkins nu îşi dezlipi buzele, ţinând ochii în pământ. Malko îşi zise că, dacă ar sări de pe scaun, ar avea probabil timp să îl sugrume înainte de orice intervenţie exterioară. Liniştea se prelungi şi el încercă un alt unghi de atac.

– Tom, zise el, am mers la Harrod's şi am văzut-o pe prietena dumneavoastră, Tarika. Este extrem de frumoasă. Nici ea nu are aerul unei islamiste radicale. Ajutaţi-mă să înţeleg. Poate că este o cale să vă scot de aici. Dacă nu, ştiţi ce vă aşteaptă: închisoarea pe viaţă. Nu o veţi mai revedea niciodată pe Tarika şi riscă şi ea probleme mari.

Linişte. Apoi, Tom Atkins ridică uşor capul, privindu-l pe Malko.

– Dacă vă spun adevărul, întrebă el, îmi puteţi garanta că ea nu va avea probleme?

– O iubiţi atât de mult? nu se putu abţine să remarce Malko.

Răspunsul lui Tom Atkins fu abia sesizabil. O şoaptă.

– Da.

– Tom, continuă Malko, ştiţi că eu nu pot să vă fac o asemenea promisiune. Nu este în puterea mea, dar sunt aici ca să vă ajut. Fiindcă vă simpatizez. Chiar după ce s-a petrecut ieri-seară. Vă promit să-i pledez cauza pe lângă Sir George Cornwell. Dacă continuaţi să tăceţi, va fi interogată dur, îşi va pierde serviciul şi Dumnezeu ştie ce i se va întâmpla!

– Dacă vă spun ceea ce ştiu, voi primi permisiunea să o văd?

– Asta cred că este posibil.

Din nou linişte. Interminabilă. Tom Atkins îşi freca maşinal mâinile. În cele din urmă, începu să vorbească, cu o voce monocordă, joasă, încordată.

– Fiindcă aţi vorbit cu Bob, cunoaşteţi începutul poveştii noastre. A fost dragoste la prima vedere pentru amândoi. Ştiam amândoi că vom avea probleme grave, dar aceasta nu ne-a oprit. S-a petrecut apoi un eveniment de care nici Bob Bearden nu a auzit pe moment. Soţul Tarikăi a fost arestat înainte de a fi expulzat din ISI. Pentru legăturile sale cu islamiştii. Aceste legături le cunoşteam, pentru că Tarika îmi explicase că soţul ei insista să înceteze legăturile cu străinii, să poarte văl şi să facă copii ca o bună musulmană. De asemenea, când mi-a spus de arestarea sa, am fost la început nebuni de bucurie. Eram gata să mă căsătoresc, să o duc în Anglia, chiar dacă trebuia să părăsesc serviciul. Bucuria noastră nu a durat mult timp. Într-o zi, Tarika nu a venit să mă vadă aşa cum stabilisem. Au trecut trei

zile şi am primit un mesaj prin care îmi dădea întâlnire la Peshawar, într-un butic de pe Sadar Road. Mesajul zicea că, dacă nu veneam, Tarika va fi ucisă.

– V-aţi dus?

– Bineînţeles. Am pretextat o întâlnire profesională cu o sursă. Credeam că era o capcană ca să mă răpească şi să mă omoare, dar era o ofertă pe care nu o puteam refuza.

– Şi l-aţi găsit pe soţul Tarikăi? continuă Malko.

Tom Atkins tresări.

– Cum aţi aflat?

– Nu o ştiu, dar este logic. Continuaţi.

– Da, recunoscu agentul de la MI 5. Mă aştepta în magazinul de covoare. Nu am văzut niciodată atâta ură în privirea unui bărbat. Mi-a spus că dorinţa lui cea mai scumpă era să o ardă de vie pe Tarika şi să mă omoare, dar avea o motivaţie mult mai ridicată: slujirea lui Dumnezeu. Consultase un imam şi avea o propunere să-mi facă. Dacă acceptam să informez al-Qaida, rămânând în continuare în MI 5, Tarika îmi va fi încredinţată şi ea va face ce vrea. În caz contrar, dacă renunţam, urma să o omoare. Nu a ridicat deloc tonul, nu a încetat să mă privească în faţă. Suferea cumplit că nu mă putea omorî, dar credinţa lui era mult mai puternică.

– Aţi acceptat, bineînţeles?

– Evident. A adăugat că, dacă nu îmi ţineam promisiunea, mai întâi va fi exterminată toată familia Tarikăi, apoi am fi urmat noi doi. Că ucigaşii al-Qaida mă vor găsi oriunde. Doar că nu era totul! Când i-am dat acordul, a adăugat că avea o condiţie

sine qua non. Urma să mă convertesc la islam pentru a mă putea căsători cu Tarika, pe care el o repudiase! Cum eu protestam că este imposibil, mi-a zis că totul era pregătit. Am mers într-o madrasa a unor prieteni ai săi, la ieşirea din Peshawar, unde un *maulana* va constata că acceptam să mă declar musulman şi va proceda la ceremonia Niqqa, pentru a fi legat de Tarika conform credinţei musulmane.

– Ce este această Niqqa? întrebă Malko.

– Echivalentul, la sunniţi, a căsătoriei de convenienţă de la şiiţi. Tinerii viitori *shahid* o folosesc pentru a se uni religios, înainte de sacrificiu, cu o tânără pe care o aleg ei. Este suficient ca un *maulana* să fie acolo pentru ca acea ceremonie să fie validată sub aspect religios.

– Ceea ce aţi şi făcut?

– Da. M-am dus în această madrasa unde am găsit-o pe Tarika. Ceremonia, foarte scurtă, s-a derulat în prezenţa fostului ei soţ. Apoi, *maulana* mi-a înmânat un *tesbth*[1] cu boabe de coral, care simboliza noua mea apartenenţă la islam. Precum şi un Coran în engleză pe care mi-a recomandat să îl studiez. Am fost „botezat" cu nume musulman: Abdul Riaz Basra. După ceremonie, am plecat cu Tarika. Nu voia să ne întoarcem la mine la Islamabad şi am condus-o la aeroportul din Peshawar ca să ia avionul spre Lahore, unde se afla familia ei. Într-un fel, eram fericiţi, ştiind că, de acum, ne puteam întâlni. Preferam aceasta, chiar cu preţul plătit... După ce

[1] Un fel de capişon utilizat de musulmani.

am urcat-o în avion, m-am întors pe şosea la Islamabad. Încă sub şoc. Părea ireal. Eram musulman şi căsătorit cu Tarika! Am mers la Clubul Naţiunilor Unite şi acolo l-am întâlnit pe Bob Bearden. Căruia, evident, nu i-am spus totul. Această discuţie scurtă, însoţită de trecerea în tabăra adversă, mă ameţise...

– Şi apoi?

– Tarika s-a întors la familia ei. Şocată. Fusese bătută, ameninţată, înjurată. Fusese şi un simulacru de execuţie: soţul ei turnase pe ea un bidon de benzină şi o ameninţase că o arde de vie. Era traumatizată, dar spunea că nu este supărată pe mine... A părăsit Pakistanul împreună cu mine şi, graţie relaţiilor sale, a găsit un loc de muncă la Harrod's. Eu m-am întors un an mai târziu. Timp de câteva luni, a fost minunat. Apoi, într-o zi, ea a primit un SMS cu un număr la care trebuia să sune. Ceea ce a şi făcut. Era un bărbat care i-a spus că, dacă eu îmi uitasem angajamentele, ei nu uitau. Atunci am înţeles că eram obligat să îmi ţin promisiunea făcută soţului Tarikăi. Prin intermediul acestui număr anonim am transmis informaţiile despre Spin Boldak.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă nu aţi fi făcut nimic? întrebă Malko.

– Ar fi omorât-o. Au celule „în considerare" peste tot în lume, chiar şi la Londra.

– Nu era nicio cale să spuneţi adevărul şefilor ierarhici şi să faceţi joc dublu?

Pentru prima dată, Tom Atkins se învioră.

– Jucam viaţa Tarikăi la dublu sau nimic. Nu puteam face asta.

– Şi acum, ce se va întâmpla?

– Ei ştiu că am fost descoperit, zise Tom Atkins. Am trimis un mesaj.

– Ce trebuie să se întâmple în acest caz?

– Trebuie să mă întorc în Pakistan şi să sun un anumit număr. Pentru a lua legătura cu al-Qaida sau a fi omorât.

Liniştea se prelungi foarte mult. Malko se concentra la maximum. În cele din urmă, îi zise lui Tom Atkins:

– Vă promit deja un lucru: Tarika va fi pusă sub supraveghere astfel încât nimic nu i se va putea întâmpla. O să îi cer asta lui Sir George Cornwell. Apoi, vom vedea. Multe lucruri nu depind de mine.

Se ridică, dar Tom Atkins nu se mişcă. Umerii lui păreau prăbuşiţi.

– Odihniţi-vă, îl sfătui Malko. Pentru moment, este ce aveţi mai bun de făcut.

Când ieşi din sala de interogatoriu, avea senzaţia că disputase un meci de box. Ca un zombi, urcă la Barry Huntington. Britanicul îl primi cu un zâmbet larg.

– Bravo! zise el. Aţi făcut o treabă minunată. Am dat ordin să îl lase să se odihnească pe Tom. Va trebui un anumit timp pentru analizarea declaraţiilor sale. O maşină vă va conduce.

Malko aproape adormi în BMW-ul MI 5. Gwyneth Robertson dormea de-a curmezişul patului. Se culcă şi adormi imediat.

*

* *

Rauful Alam Wafa privi în oglindă frumoasa lui barbă neagră, o mângâie, apoi apucă foarfecele

şi începu să o taie. Când deveni foarte scurtă, de doi sau trei centimetri, luă un brici şi începu să se radă. Avea lacrimi în ochi. Era pentru el ca o amputare.

Nu se recunoştea în acea imagine cu faţă spână şi pielea prea albă, care îi amintea de vremea în care încă se numea Joshua Ponickau.

Ca pentru a se convinge că nimic nu se schimbase în inima sa, se duse la mica moschee alăturată, îngenunche şi se rugă îndelung la Allah să îl ierte pentru acest sacrilegiu. Din fericire, Coranul prevăzuse excepţii de la regulile divine în cadrul Jihadului.

Ceea ce era şi cazul său.

Uşurat, se întoarse în încăperea unde locuia şi scoase din geantă un plic din plastic transparent, conţinând două paşapoarte, unul pe numele de Rauful Alam Wafa, de naţionalitate iordaniană, pe care urma să îl folosească pentru a ieşi din Pakistan. Al doilea, un paşaport german pe vechiul lui nume, care urma să îi permită să circule uşor în Europa şi să îşi îndeplinească misiunea pe care şeicul Osama i-o încredinţase: să arunce în aer tunelul de sub Marea Mânecii.

Afilierea lui la islam venea din ura faţă de America. Mai întâi se alăturase unor grupuri de extremă-stânga din Germania, apoi, decepţionat, descoperise islamul. Care lupta împotriva hegemoniei Americii, pentru o lume fără inegalităţi.

Exact ceea ce îşi dorea.

*

* *

– Este o poveste tristă, concluzionă Sir George Cornwell, care lua masa doar cu Malko în sufrageria privată din Vauxhall Corner.

Malko dormise puţin, asaltat de la trezire de Gwyneth Robertson, avidă să îşi dovedească sentimentele. Fusese învăţată că felaţia de dimineaţă era mereu cea mai bună. Ceea ce se dovedise încă o dată exact.

– Ce se va întâmpla de acum? întrebă Malko.

– Tom Atkins va fi judecat pentru înaltă trădare, fiindcă avem mărturiile sale. Cum dumneavoastră refuzaţi să depuneţi plângere, tentativa de crimă nu va fi luată în calcul.

– Şi Tarika?

– Va fi interogată, bineînţeles, pentru a confirma cele spuse de Tom Atkins, şi apoi va fi plasată sub atentă supraveghere. Luăm drept foarte serioase ameninţările al-Qaida.

Malko privi gânditor la fileul de peşte înconjurat de un sos gălbui.

– Cine este la curent cu arestarea sa pentru moment? întrebă el.

– Nimeni, în afară de înalţi funcţionari de la „5" şi de la „6". Nici verişorii nu ştiu încă.

– Poate că există o soluţie mai bună decât să îl trimiteţi pe Tom Atkins în spatele gratiilor, sugeră Malko.

Sir George Cornwell se încordă insesizabil.

– Care?

– Să îl aduceţi înapoi pe Tom Atkins promiţându-i că ştergeţi totul cu buretele dacă reuşeşte. Mi-a spus că planurile sale de exfiltrare prevedeau

să se întoarcă în Pakistan. Dacă acceptă să coopereze, ar fi o modalitate inteligentă de a răspunde cu aceeaşi monedă către al-Qaida. Aş putea pleca acolo să supervizez operaţiunea.

– Aţi fi dispus să vă asumaţi acest risc? întrebă directorul de la MI 6. Vor fi foarte atenţi.

– Sunt gata, răspunse Malko.